peter cheyney

NU POȚI PĂSTRA RESTUL

colecția police python

editura grin-prospero

I.S.B.N. 973-95435-1-0

PETER CHEYNEY

NU POŢI PĂSTRA RESTUL

(roman)

Traducere : ROXANA PETCU

EDITURA „GRIN PROSPERO“
Bucureşti, 1991

COPERTA : Matei Şerban

ISBN 973-95435-1-0

CAPITOLUL I

Ceasul chinezesc de pe policioară a bătut şapte.

După o ploaie scurtă, o rază de soare de mai îşi făcu loc printre draperiile grele de catifea, se aşeză oblic pe canapea, stătu un moment neconsolată în dormitorul scump mobilat, apoi parcă descurajată, dispăru, cedînd locul unei noi averse.

Uşa dintre camera de zi şi dormitor se deschise încet. Apăru întîi capul roşcovan al lui Effie Thompson, urmat apoi şi de restul. Se opri în uşă, cu o mînă în şold şi ochii verzi, întredeschişi, cercetînd camera dezordonată, observînd şirul de pantaloni, haină, vestă, cămaşă şi cîte altele care zăceau între uşă şi canapea.

Oftă. Se mişcă încet prin cameră, adună hainele, le împături şi le aşeză pe un scaun.

Pe canapea, zăcea Callaghan întins cît era de lung. Purta un şort şi un maieu de mătase verde ca marea. Într-un picior avea un ciorap de mătase albastră şi un pantof bine lustruit ; pe celălalt, avea doar o bretea agăţată de degetul cel mare.

Mîinile îi erau încrucişate pe burtă, dormea adînc şi liniştit. Umerii largi ce acopereau aproape toată lăţimea canapelei, accentuau talia subţire şi şolduri le înguste. Faţa-i era suptă şi pometii accentuaţi o făceau să pară şi mai lungă. Părul lui negru era ciufulit.

Pe podea, lîngă canapea, era o sticlă mare de apă de colonie, pe jumătate goală și cu dopul lîngă ea.

Effie Thompson puse dopul la loc și privi spre fața lui Callaghan. Se uită la gura lui. Se întrebă de ce naiba o intrigă atît de mult această gură.

Callaghan mormăi în somn.

Ea ieși din cameră închizînd încet ușa. Traversă camera de zi pentru a ajunge pe coridor. Se duse la lift și coborî două etaje pînă la birou.

În timp ce mergea, pe coridorul care ducea la intrarea principală a birourilor, se întrebă de ce era Callaghan beat. Bănuia că era o femeie. La Callaghan, orice începea sau se sfîrșea cu o beție. Se întreba dacă acum era începutul sau sfîrșitul a ceva sau cuiva.

Printre dinți mormăi un cuvînt foarte urît.

Nikolls stătea în camera lui Callaghan, cu scaunul răsturnat pe picioarele din spate. Fuma un Lucky Strike și făcea cerculețe cu fumul de țigară. Nikolls era lat în umeri, dar cu tendință de îngrășare în talie. Avea fața rotundă și simpatică, ochii inteligenți, pătrunzători.

Cînd Effie Thompson trecu pe lîngă el în drum spre biroul lui Callaghan, el începu să cînte „You Got Snakhe's Hits" („Ai șolduri de șarpe"). În același timp, cu o viteză uimitoare, își roti scaunul și încercă o palmă în joacă spre porțiunea cea mai proeminentă a anatomiei ei. Chiar la timp, ea făcu un pas într-o parte și spuse :

— Ascultă, canadian afurisit, ți-am mai spus să-ți ții mîinile pe-acasă. Într-o zi, am să-ți trag una la țurloaie.

Nikolls oftă. — Ai, puicuțo, zise el jalnic, fii înțelegătoare. Ce, nu mai poate omul să te plesnească, așa, din cînd în cînd ? E firesc, nu ?

Ea se așeză la birou și începu să ordoneze grămada de hîrtii.

— De ce e firesc ? întrebă.

Ochii-i verzi priveau supărați.

Nikolls pescui în buzunarul hainei și mai scoase o țigară, pe care o aprinse de la mucul celeilalte. Apoi, cu țigara spînzurată în colțul gurii, scoase un oftat care ar fi trebuit să sune tragic, dar suna ca o balenă ce iese la suprafață după aer.

— Orice tip are slăbiciunile lui, drăguțo, zise, n-ai învățat încă ? Adică orice tip normal, vreau să spun, în regulă. Așa că slăbiciunea mea sînt șoldurile. Eu umblu după șolduri. Întotdeauna am umblat și am să umblu după ele, adică așa, pe scară mare.

Își mută țigara în celălalt colț al gurii.

— Unii flăcăi cred că gleznele sînt totul, continuă Nikolls aproape visător, alții, fața, sau o pieptănătură elegantă, sau alura, sau o exprimare îngrijită, dar pentru mine sînt șoldurile, și o să mă ridic să spun lumii ăștia strîmbe că, dacă e vorba de șolduri, toate damele pe care le-am întîlnit sînt ca niște pietricele pe lîngă o stîncă în comparație cu tine. Și am să-ți mai spun ceva. Chiar înainte de a muri, tot am s-o fac, și apoi am să crăp fericit.

Ea își puse la loc o șuviță de păr roșu și zise :

— Nikolls, ... niciodată n-am auzit pe nimeni vorbind atîtea prostii ca tine.

El rînji.

— Mdaa, zise el, i-auzi ! Poate că nu te-ar deranja dacă ar face-o cineva, cu condiția să fie cine trebuie... cum ar fi Slim ?

Ea se înroși și-i aruncă o privire supărată.

El făcu un rotocol de fum.

— Ia zi, ce face băiatul ? întrebă. Și-a venit în fire ?

— Sforăie de se cutremură casa, zise Effie. Hainele sînt împrăștiate peste tot. Cred că a făcut-o lată azi noapte. A folosit jumătate din sticla de apă de colonie.

Nikolls încuviință.

— Înseamnă că a tras-o zdravăn la măsea azi noapte, zise... zdravăn, și a fost vesel ca un cintezoi...

Ea închise un sertar cu zgomot.

— Apariția unei noi prietene sau dispariția uneia mai vechi ? zise.

Se uită la Nikolls, care rînjea răutăcios.

— Ești cam curioasă, nu, drăguțo ? zise. Eu nu știu nimic... Slim nu vorbește cu mine despre dame. Este un tip foarte închis. Dar, reține, l-am văzut cu vreo două numere grozave. Și totuși, așa ceva nu te-ar interesa pe *tine*, nu, scumpo ?

Ea se împurpură.

— Bineînțeles că *nu*, zise.

Unul dintre telefoanele de pe biroul lui Callaghan, zbîrnîi. Ea ridică receptorul.

— Da... Callaghan Investigations. Îmi pare rău, domnule Layne, toată ziua am încercat să dau de domnul Callaghan să vă sune. Nu... acum are o întrunire. Nu-l pot deranja. Îmi pare foarte rău, dar chiar acum încheie un caz foarte important. Doriți să vorbiți cu primul lui adjunct, dl. Nikolls... Mulțumesc, dle Layne... așteptați un moment, vă rog...

Îi dădu receptorul lui Nikolls. Își mută țigara în celălalt colț al gurii și-și înclină periculos scaunul.

— Dl. Layne P Windemere Nikolls. Cu ce vă putem fi de folos, domnule Layne ?... Înțeleg... mda... vă urmăresc... păi, cît valorează marfa ?... O sută de mii... Nu mai spuneți... Deci, domnule Layne, lă-

sați-mi numărul de telefon și dl. Callaghan vă va suna imediat după ce se termină conferința în care este acum. Sigur... La revedere...

Îi aruncă receptorul lui Effie Thompson, care-l prinse ușor și-l puse în furcă. Se ridică.

— Surioară, se pare că se profilează o afacere mare, zise. Fă-ți drum la Slim și trezește-l. Trebuie să vorbesc cu el.

Telefonul zbîrnîi iar. Ea ridică receptorul. Nikolls auzi vocea lui Callaghan, bruscă și destul de acidă, venind din apartamentul de deasupra.

Effie spuse :

— Mă bucur că te-ai trezit. Am urcat și m-am uitat la tine, dar mi-am spus că viața mea n-ar valora prea mult dacă te-aș trezi.

Nikolls se ridică și-i luă receptorul din mînă.

— Bună, Slim, zise. Știi... ceea ce vrea ea să spună cu adevărat este că tocmai trebuia să vină să se uite la chiloții ăia ai tăi de mătase verde. Mda... o face să se simtă bine... dar să nu-i spui că am zis-o eu. Hei... vrei să discutăm afaceri ?... În regulă. Urc la tine... Bine.

Închise telefonul.

— Zice să telefonezi jos să-i aducă un ibric mare de cafea, foarte fierbinte și foarte tare, apoi poți să te duci acasă, surioară... poate într-o seară cînd nu sînt ocupat, mergi cu mine la un film...

— Pe dracu, zise Effie. Crezi că m-aș lăsa pe mîna ta în întuneric ?

Nikolls rînji.

— De ce nu, scumpo ? zise. În întuneric sînt fantastic și, oricum, sînt la fel de periculos și la lumina zilei. Mi-aduc aminte de o damă din Minnesota...

Telefonul zbîrnîi iar. În timp ce se îndrepta spre el, ea zise :

— M-aș duce sus dacă aș fi în locul tău. El este, și este foarte prost dispus, din cît îl cunosc eu pe Mr. Callaghan.

— Poate că ai dreptate, zise Nikolls.

Se îndreptă către ușă.

Iar Effie se adresă telefonului cu o voce stăpînită și calmă :

— Da, Mr. Callaghan... Da... Tocmai a plecat din birou... urcă... și eu am să telefonez jos după ceai. Mai doriți ceva ?... Bun... Noapte bună.

Callaghan ieși din baie și, stînd în fața oglinzii încercă atent o cravată de mătase neagră. După aceea își puse un smoking cu revere duble și se îndreptă spre dulapul din colț. Scoase o sticlă de whisky, o carafă de apă și două pahare.

Turnă niște whisky. Bău patru degete pe nerăsuflate și apoi sorbi niște apă. Veni și Nikolls și se servi.

Callaghan zise :

— Care-i povestea Windy ?

Își aprinse o țigară, inhală adînc și începu să tușească.

Nikolls spuse :

— Un tip, avocat, pe nume Layne. Au încercat să dea de tine toată după-amiaza. Firma se numește Layne, Norcot, Fellins, Treap și Layne. Sînt avocați buni, lucrează pentru o mulțime de granguri. Layne ăsta este șeful. Cazul este un furt... cineva a subtilizat diamante de primă mînă, în valoare de vreo sută de mii de lire de la un tip din Devonshire. A fost și poliția pe acolo dar nu par mulțumiți. Nu știu alte detalii. Vor să te ocupi tu de afacere. Layne vrea să te vadă. Am spus că ai să suni tu. Așteaptă la el la birou. Este pe Green Street, chiar la ieșirea din Park.

Callaghan se uită la ceas. Era opt.

— Sună-i și spune-le că mă duc chiar acum, zise. Ajung la ei în zece minute. Și tu stai pe jos în caz că am nevoie de tine.

Nikolls încuviință. În timp ce se ridica sună telefonul din casă. Răspunse. Callaghan se uita pe fereastră.

Nikolls puse mîna pe receptor.

— Este o tipă, zise. Numele ei este Vendayne — Miss Vendayne. Spune că are impresia că firma lui Layne a încercat să ia legătura cu tine. Zice că vrea să te vadă urgent. Ce să-i spun ?

Callaghan rînji.

— Ciudată treabă, zise. Fixează-i o întîlnire mîine. Oriunde vrea — dar să fie la Londra.

Nikolls vorbi la telefon. După ce închise zise :

— Este în regulă. Zice s-o aștepți la clubul lui Ventura, lîngă Shepherd Market la ora zece.

Callaghan aprinse o altă țigară.

— Cum ți s-a părut ? întrebă.

Nikolls rînji. Își flutură mîinile visător.

— Avea o voce, Slim, zise. Știi... muzicală și plină de promisiuni de răsplată și toată povestea ca la Omar Kayyám...

— Nu mai spune, zise Callaghan. Windy începi să devii poetic.

— Mda... zise Nikolls. Uneori îmi place... dar mă cam alint. Sînt mereu poetic cînd nu trebuie. Și cînd ar trebui să revărs poezia, mă trezesc încercînd să ating o tipă și primesc un perdaf.

Se ridică.

— Te aștept jos în birou, zise. Poate vii mai tîrziu ?

Callaghan încuviință. Își puse o pălărie moale, neagră și ieși. Cînd ușa dormitorului se închise, Nikolls întinse mîna după sticla de whisky.

Callaghan deschise ușa.

— Puneți ceva de băut, Windy, zise.

Rînji.

Nikolls înjură încet printre dinți.

— De ce dracu n-am așteptat ? mormăi el.

Dl. Layne, de la firma Layne, Norcot, Fellins, Treap și Layne era foarte subțire și foarte demn. Părea aproape un ascet și nu la largul său.

Callaghan, așezat într-un scaun mare de cealaltă parte a biroului avocatului, își aprinse o țigară cu o brichetă de aur.

Layne spuse :

— Cred că este un caz extraordinar, Mr Callaghan.

Callaghan rînji.

— Am înțeles, zise. Cînd se fură bijuterii în valoare de 100.000 lire este treaba poliției, nu a unui detectiv particular. Se uită la avocat. Este evident, nu-i așa ? întrebă.

Layne încuviință. Își împreună vîrfurile degetelor și îl privi pe Callaghan pe deasupra lor. Spuse :

— Mr Callaghan, cred că ar fi bine să vă spun toată povestea de la început. Aș vrea să accentuez că nu a fost ideea mea de a angaja un detectiv particular în acest caz. În timpul experienței mele juridice, întotdeauna am considerat serviciile poliției satisfăcătoare.

Callaghan spuse :

— Nu mai spuneți...

Scutură scrumul țigării.

— Pe scurt, spuse Mr Layne cu precizie, poziția este următoarea. Clientul meu este maiorul Eustace Vendayne. Poate că ați auzit de familia Vendayne, o familie veche din Devon — foarte veche, de fapt. Maiorul Vendayne locuiește la Margraud Manor, o

proprietate încîntătoare aproape de Gara, în sudul Devonului.

— Este, sau a fost, continuă avocatul, posesorul de o viață al unor bijuterii vechi foarte valoroase, care au intrat în posesia familiei în condiții deosebite. Un membru al familiei Vendayne a scufundat un mare număr de corăbii spaniole în timpul reginei Elisabeta și i s-a permis să păstreze o parte a capturii. După moartea lui, s-au găsit în testament anumite dispoziții.

El a hotărît ca șeful familiei Vendayne să fie proprietarul și administratorul bijuteriilor pe toată durata vieții. El avea datoria să le păstreze în siguranță și să nu lase să fie purtate decît în ocazii speciale de femeile din familie. Dacă ar fi încercat să le vîndă, urmau să fie imediat încredințate următorului bărbat din familie, la care oricum ar ajunge după moartea celui dintîi.

Dacă nu ar exista urmași de sex bărbătesc în familie în momentul în care proprietarul ar avea 25 de ani și dacă nu ar mai exista nici un membru de sex bărbătsc în familie, atunci deținătorul ar putea să facă ce dorește cu ele. Înțelegeți ?

Callaghan încuviință.

— Proprietarul și administratorul actual al bijuteriilor este clientul meu, spuse Layne. După moartea lui, bijuteriile ajung la nepotul lui, Lancelot Vendayne, care are peste 25 de ani, nu este căsătorit și nu are moștenitori, deci poate face cu ele ce dorește, atunci cînd le va primi, după moartea clientului meu, dacă ar dori aceasta.

Acum vreo 11 luni, continuă avocatul, în Manor House au intrat niște hoți, au deschis seiful și au luat bijuteriile. Ori au fost norocoși, ori au știut că în seara aceea bijuteriile aveau să fie în casă, pentru că în ziua aceea fuseseră aduse de la bancă, din

Newton Abbey, unde sînt ținute de obicei, pentru a fi expuse la o expoziție particulară la Manor.

Cînd s-a descoperit furtul, maiorul Vendayne a anunțat imediat poliția locală. Problema a fost preluată de poliția ținutului și după o săptămînă s-au cerut serviciile Scotland Yard-ului. Se pare că pînă în acest moment autoritățile nu au descoperit nimic.

Bijuteriile, a continuat Layne, au fost asigurate pentru 100.000 lire ceea ce, credeți-mă, nu reprezintă valoarea lor adevărată. Bineînțeles, maiorul Vendayne a adresat o cerere companiei de asigurări, dar pentru un motiv sau altul — și mărturisesc că nu înțeleg — compania nu pare înclinată să onoreze prompt această cerere. În ultimele trei-patru săptămîni au exprimat fel și fel de scuze vagi și, cinstit vorbind, la ora actuală nu am nici un fel de informații privind momentul în care vor onora cererea.

Aici, continuă avocatul, apare Mr Lancelot Vendayne. Ca următorul proprietar al bijuteriilor și ca cel căruia îi vor aparține în întregime, iar el va avea puterea să facă ce dorește cu ele, este, firește, foarte tulburat de situație. Mai ales, că putea deja să le considere ca fiind proprietatea lui. Clientul meu are 55 de ani și are probleme cu inima. Se pare că nu va mai trăi mult.

— Deci, pe scurt, spuse avocatul, Mr Lancelot Vendayne a devenit din ce în ce mai tulburat de atitudinea companiei de asigurări. Se convenise între el și maiorul Vendayne — și cred că atitudinea tînărului a fost foarte generoasă — că în momentul în care cererea va fi onorată el va primi 75.000 lire și clientul meu va păstra restul de 25.000.

Acum două săptămîni, Lancelot Vendayne s-a dus la Manor House și s-a întîlnit cu clientul meu.

I-a sugerat ideea că, dacă poliția pare să nu facă nimic în această problemă, ar trebui căutat ajutor în altă parte. Se pare, zise Mr Layne uitîndu-se peste ochelari la Callaghan, că Lancelot auzise de dumneata. Reputația dumitale, continuă el cu un zîmbet de gheață, este foarte întinsă. A insistat să se asigure serviciile dumitale și dumneata să te străduiești să afli, mai întîi ce s-a întîmplat cu bijuteriile și apoi, de ce compania de asigurări ia atitudinea pe care au adoptat-o.

Callaghan spuse :

— Vă pot răspunde la a doua parte a întrebării acum. Am lucrat mult pentru companiile de asigurări. Le cunosc metodele. Pur și simplu nu le place cererea. Caută să tragă de timp.

Avocatul spuse :

— Așa cred și eu. Dar Lancelot Vendayne, ca și clientul meu de fapt, ar vrea să știe de ce.

Avocatul se ridică. Se îndreptă spre cămin și, cu mîinile la spate, se uită la Callaghan.

— Ați vrea să luați acest caz, Mr Callaghan ? zise el.

— De ce nu ? răspunse Callaghan. Pare un caz interesant. Îmi place ideea. Aș vrea un avans de 250 lire. Dacă găsesc bijuteriile le voi include în nota de plată. Va fi o notă de plată mare. Dacă nu le găsesc, le voi include într-o notă de plată mai puțin considerabilă.

Avocatul încuviință.

— Este corect, spuse. Vă voi trimite cecul mîine. Bănuiesc că veți dori să mergeți la Margraud. Cred că legăturile feroviare sînt excelente. Veți merge mîine ?

— Poate, spuse Callaghan, și oricum, niciodată nu folosesc trenul.

Își aprinse altă țigară.

— Mr Layne, zise el, ce-ar fi să-mi spuneți ceva despre familia Vendayne, sau nu există așa ceva ?

Avocatul dădu din cap. În colțul gurii îi înflori un zîmbet. Lui Callghan i se păru cinic.

— Ba da, Mr Callaghan, spuse, există o familie. Am să v-o descriu. Este clientul meu, maiorul Vendayne, care, după cum v-am spus are 55 de ani și o inimă nu foarte sănătoasă. Apoi fiica lui cea mare, o tînără fermecătoare, Miss Audrey Vendayne. Cred că are 30 de ani. Mai sînt două fete, Clarissa, 28 de ani și Esme, 25. Toate sînt foarte frumoase. Clarissa și Esme, continuă avocatul, sînt femei foarte moderne. De fapt, cred că generația mea le-ar considera cam sălbatice. Au, așa cum se spune acum, atît temperament cît și frumusețe.

Callaghan spuse :

— Înțeleg. Toate sînt frumoase și atractive. Dar Clarissa și Esme sînt puțin sălbatice și au temperament. Audrey este frumoasă, dar nu are temperament și nu este sălbatică. Sau da ?

Layne spuse foarte rece :

— Miss Vendayne este o tînără fermecătoare. agreabilă și deosebit de încîntătoare. Nu seamănă cu surorile ei, pur și simplu pentru faptul că nu este de loc sălbatică și nu are un temperament despre care să se poată vorbi.

— Înțeleg, spuse Callaghan. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

Îi rînji avocatului cu amabilitate.

— Acest trei domnișoare și clientul meu, locuiesc la Manor House, continuă avocatul. Celălalt membru în viață al familiei este, după cum am spus deja, Mr Lancelot Vendayne. El nu locuiește în Devonshire. Locuiește în oraș.

Callaghan dădu din cap.

— Îi cunoașteți adresa ? întrebă.

— Locuiește la Grant Hotel, pe Clarges Street, răspunse avocatul. Este un tînăr interesant, care a făcut, cred, o mulțime de bani la bursă. Mi s-a spus că este un jucător norocos. Joacă golf și îi plac cluburile de noapte. Este o persoană drgăuță. Seara se duce de obicei la Clubul Ventura, unde bea foarte mult și pune la cale noi lovituri la bursă. După cum v-am spus, el este cel care v-a adus în această afacere nefericită.

Callaghan se ridică. Își stinse țigara.

Spuse :

— Mulțumesc pentru informații. Desigur că voi merge în Devonshire. Poate mîine. Ați putea să-l anunțați pe maiorul Vendayne de sosirea mea. Îi voi telefona maiorului de pe drum. Aș vrea să stau acolo. Voi lua un asistent cu mine.

— Foarte bine, Mr Callaghan, spuse avocatul. Îl voi informa pe clientul meu. Vă va aștepta. Vă urez noroc.

Callaghan spuse :

— Mulțumesc.

Își luă pălăria și ieși.

Era nouă și jumătate cînd Callaghan își termină masa de seară. Ieși de la Premier Lounge și o coti pe Albermale Street. Ajunse în Bond Street, prin Bruton Street, Berkeley Square pînă aproape de Shepherd Market. O coti în aleile lungi care intersectează un colț al pieții și o luă prin pasajul din stînga. La capătul pasajului, intrarea la Clubul Ventura forma o fundătură. Deasupra ușii se vedea o lumină verde de „camuflaj". De fiecare parte, un copac miniatural într-un ghiveci.

Callaghan se opri înaintea intrării și își scoase port-țigaretul. Tocmai își aprindea țigara, cînd o femeie ieși din umbra unuia dintre pomișori.

Spuse :

— Mr Callaghan ?

Se uită la ea. Era înaltă, subțire și suplă. Callaghan avu impresia vagă că era bine îmbrăcată și că emana un parfum discret și subtil. Vocea avea ceva deosebit, deosebit de atrăgător.

El spuse :

— Miss Vandayne, cred ? Bănuiam că am să vă găsesc înăuntru...

Ea ridică din umeri.

— Nu știam unde să fixez un punct de întîlnire pentru a vă găsi, spuse. Am descoperit că biroul dvs este aproape de Berkeley Square. Mi s-a părut un loc de întîlnire la fel de bun ca oricare altul.

Callaghan zise :

— De ce nu ?

Tăcură. El stătea, trăgînd din țigară, și se uita la ea. După un moment, ea spuse :

— Am putea merge undeva ? Vreau să vă vorbesc.

Callaghan rînji în întuneric.

— Bănuiam că da, spuse.

Se întoarse și începu să meargă prin pasaj către alei. Auzea tocurile ei înalte răpăind în urma lui.

Pe Charles Street găsiră un taxi rătăcit.

Callaghan spuse :

— Știu pe-aici un club nu prea rău. Ai vrea să mergi acolo ?

Opri taxiul. În întuneric o simțea aproape ridicînd din umeri.

Merseră pînă la clubul de pe Conduit Street. Pe drum se amuză, încercînd să identifice parfumul pe care-l folosea. După un timp renunță.

Cînd taxiul se opri. Callaghan o ajută să coboare. Își trase brațul repede în momentul în care piciorul atinse pavajul. El plăti taxiul. În clipa în care se îndepărta de taxiul care pleca, ieși luna și o văzu. Îi apăru deodată o față albă, pe jumătate ascunsă de o voaletă, încadrată de un păr negru, cu doi ochi mari și negri, un nas drept și plăcut și o gură superb cizelată. Callaghan, căruia îi plăcea să se uite la gurile femeilor, se gîndi că a ei era încîntătoare. Își aminti vorbele lui Nikolls despre vocea ei „muzicală și plină de promisiuni de răsplată și toată povestea ca la Omar Kayyám...“ Se întrebă dacă Nikolls nu avea dreptate.

Ochii lui o măsurară rapid. Purta o haină și o fustă care i se potrivea așa cum ar trebui să se potrivească un costum. Are stil, se gîndi Callaghan. Se gîndi la Clarissa și la Esme...

Taxiul dispăru. Rămaseră un moment uitîndu-se unul la celălalt. Apoi Callaghan spuse :

— N-aș face nimic dacă nu ai dori dumneata. Nu pari prea sigură de dumneata. Te uiți la mine de parcă ți-ai dori să fi în altă parte.

Ea zîmbi. Era un zîmbet timid. Apoi spuse arogant.

— Aș dori. Nu sînt obișnuită să am discuții de la suflet la suflet cu detectivii particulari pe care nu-i cunosc. Dar, dacă tot sînt aici, aș prefera s-o fac.

El îi rînji.

— Păcat, spuse. Trebuie să fie îngrozitor pentru dumneata. Să intrăm. Poate te vei simți mai bine după un păhărel.

Urcară scările pînă la primul etaj. Clubul avea doar o singură încăpere — o încăpere mare cu un bar la un capăt. Era gol, cu excepția barmanului. Callaghan o conduse la o masă și, după ce se așeză

se duse la bar și comandă *fine maison* și cafea neagră. Cînd se întoarse la masă, ea spuse :

— Cred că cel mai bun lucru este să-ți spun ce am de spus și s-o termin.

Callaghan îi zîmbi. Ea îi observă dinții albi și regulați.

— Este o idee bună, spuse el. Dar, drăcia este că atunci cînd ai spus ce ai de spus, n-ai încheiat socotelile.

Ea zîmbi. Era un zîmbet rece.

— Ești cumplit de inteligent, nu, Mr Callaghan ? spuse. Am auzit că da. Probabil ar trebui să fiu foarte speriată sau...

Callaghan spuse :

— Nu știu ce să spun...

Se așeză.

Barmanul aduse băutura și cafeaua. Îi oferi o țigară și, după ce ea îl refuză, își aprinse și el una. Trase fumul în plămîni și îl pufăi încet pe o nară. Spuse :

— Da ?

Rînjea amabil.

Ea se uită spre fereastră. Apoi spuse :

— Aș *vrea* o țigară, te rog.

Îi dădu una și i-o aprinse. În timp ce îi întindea bricheta, se gîndi că Miss Audrey Vendayne avea ceva, așa cum ar fi spus Nikolls, chiar dacă îi era greu să ia lucrurile de la capăt.

Fumă în tăcere un moment. Apoi spuse foarte repede :

— Mr Callaghan, nu vreau să te ocupi de cazul acesta pentru tatăl meu. Nu cred că este necesar.

— Da, zise Callaghan. Cred că ai un motiv întemeiat pentru a dori ca eu să *nu* mă ocup de acest caz ?

— Cel mai bun dintre motive, răspunse. Ochii-i erau reci. Afacerea este în mîinile poliției, continuă. Cred că poliția este foarte eficace. Nu văd de ce sînt necesar serviciile unui detectiv particular.

Callaghan nu spuse nimic. Urmă o pauză. Începu să soarbă din cafea.

— Bineînțeles, continuă ea, dacă lași cazul acum, dacă îl abandonezi deși nici măcar nu l-ai început încă, cred că ar trebui să primești un fel de compensație.

Callaghan își scutură țigara. Apoi se uită o vreme la capătul aprins. Un colț al gurii îi era întors într-un fel de zîmbet ciudat. Îi simțea nerăbdarea.

Spuse :

— Cred că este foarte frumos din partea dumitale. Foarte elegant. Problema este că l-am văzut deja pe Mr. Layne, avocatul tatălui dumitale. Practic am acceptat cazul.

Se uită la ea. Privea spre fereastră. Callaghan se gîndi că, deși Layne spusese asta, Audrey Venday era sălbatică și este plină de temperament. Oricum, Callaghan avea o părere proastă despre capacitatea avocatului de a aprecia un caracter.

Privirea ei reveni la el. Spuse indiferent :

— Posibil. Dar nu văd nici un motiv pentru care nu ai putea fi cumpărat ca să renunți la caz. Nu ?

Callaghan se uită la ea un moment. Apoi începu să rînjească rău.

— Bineînțeles, Miss Vendayne, sînt totdeauna deschis ideii de „a fi cumpărat“ pentru a renunța la un caz. Ce compensație propui ? Compensație este un cuvînt dat dracului. Îmi place. Ținînd cont că nu este nimic de compensat, cred că este bun.

Ea roși. Spuse liniștit :

— Îți bați joc de mine ?

— Niciodată nu-mi bat joc de o femeie serioasă ca dumneata, răspunse Callaghan. Eram doar curios în privința compensației.

Ea dădu din cap. Privi spre masă și păru pe punctul de a ridica paharul de băutură. Apoi renunță. Pe urmă se uită la el și spuse :

— Nu cred că tatăl meu ar mai trebui supărat cu povestea asta a bijuteriilor furate. A fost foarte hărțuit. Și nu se simte bine. Ar trebui lăsat în pace. Nu contează așa de mult.

— Nu ? întrebă Callaghan. Credeam că bijuterii în valoare de 100.000 lire ar fi contat pentru oricine.

— Este o problemă de opinie, spuse ea. *Eu* nu cred că are importanță.

Callaghan dădu din cap.

— Excelent, spuse el. Vocea lui avea o nuanță de insolență. Deci *dumneata* nu crezi că este important. Și mai dparte ?

Ochii ei ardeau.

— Mă întreb dacă ți-a spus cineva vreodată că ești cumplit de impertinent. Mr. Callaghan ? spuse.

El rînji.

— O mulțime de lume, Miss Vendayne. răspunse. Și cred că aș fi considerat și mai impertinent dacă aș spune — și ce dacă ! Făcu un rotocol de fum și îl privi ridicîndu-se în aer. Dacă ai o propunere, te ascult, continuă. Cred că nu am venit aici pentru a discuta capacitatea mea de a fi impertinent.

Ea ridică din umeri.

— Ai perfectă dreptate, spuse. Deci, pe scurt, propunerea mea este următoarea. Sînt dispusă să-ți plătesc 200 lire imediat dacă te hotărăști să nu iei cazul.

Callaghan spuse încet :

— Mr. Layne mi-a oferit 250 pentru a-l lua. Oferta dumitale trebuie s-o depășească pe a lui.

Ea spuse :

— Îți dau trei sute.

— S-a făcut, zise Callaghan.

Ea se uită la el un moment. Apoi începu să-și deschidă poșeta. Se opri brusc și spuse :

— Cum pot să știu că pot avea încredere în dumneata ?

— Nu știi, spuse Callaghan.

Își aprinse altă țigară.

Ea mormăi ceva printre dinți. Suna a „porc"... Apoi deschise poșeta și scoase un pachet de bancnote. Scoase 6 bancnote o 50 de lire dintr-o grămadă și le împinse spre Callaghan. Le puse în buzunarul de la piept.

Ea se ridică.

— Bună seara, Mr. Callaghan, spuse.

Callaghan se ridică.

— Mulțumesc pentru bani, spuse. Dar nu vrei să-ți bei paharul, Miss Vendayne ? Sau nu bei cu bărbați necunoscuți ?

Stătea uitîndu-se la ea.

— Bună seara, Mr. Callaghan, repetă ea.

Se îndreptă către ușă și ieși afară. Îi auzea tocurile răpăind pe scări.

Callaghan oftă. Se așeză un moment, se uită la paharul ei neatins și la cafeaua acum rece. Se duse la bar și comandă un coniac și apă minerală. Le bău, își puse pălăria și plecă.

Era unsprezece, cînd Callaghan intră în birou. Nikolls era așezat la un birou și-și făcea pasiențe.

Callaghan spuse :

— Windy, ai putea să faci ceva foarte rapid. Du-te la garaj și închiriază o mașină. Du-te acasă,

dormi cîteva ore, fă-ți bagajele și pleacă în Devonshire. Du-te la un hotel aproape, dar nu prea aproape de Margraud Manor, lîngă Gara Rock. Ar trebui să ajungi acolo mîine dimineață devreme.

Nikolls spuse :

— Îmi convine. Mi-ar prind bine niște aer de mare.

Callaghan continuă :

— Adună toate zvonurile locale despre familia Vendayne. Sînt trei fiice — Audrey, Clarissa și Esme. Se pare că Esme și Clarissa sînt cam năbădăioase. Verifică-le. Află dacă au prieteni prin zonă, cum își petrec timpul și tot restul. Înțeles ?

Nikolls spuse :

— Am înțeles. Ai văzut-o pe tipa Vendayne ?

— Am văzut-o, răspunse Callaghan. Pe cea mai mare. Mi-a plătit trei sute de lire ca să las cazul baltă.

— Minunat, zise Nikolls. Măcar o dată să fim plătiți pentru a nu face nimic.

Callaghan se duse la el în birou. Se așeză la birou, Nikolls intră după el și îl privi.

— Ne întîlnim poimîine, zise Callaghan. Așteaptă-mă pe la șase la Clocy Tower în Newton Abbey. Să ia bagajele cu tine. Te iau cu mine. Pînă atunci să ai informația despre familia Vendayne, să nu te lași agățat de nici unul dintre deștepții de pe-acolo. Înțeles ?

— Am înțeles, spuse Nikolls. Sînt ca și acolo.

Se îndreptă către ușă. Cînd ajunse, se întoarse și spuse :

— Mi se pare mie sau cazul ăsta pute ?

— Nu știu, spuse Callaghan, dar nu cred că ți se pare.

Nikolls pescui un Lucky Strike din buzunar.

Spuse :

— Cred că este un caz drăguț. Păpușica cea mai mare dintre Vendayne îți dă trei sute să lași cazul și tu nu-l lași. Nu poate spune nimic pentru că evident nu știe nimeni că te-a plătit să-l lași. Bine lucrat. În ambele sensuri.

Callaghan spuse foarte încet :

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea, Windy.

Nikolls se înroși.

— Îmi pare rău, zise. Eu... întotdeauna vorbesc prea mult.

— Nu-ți face probleme, zise Callaghan. Oricînd pot să-i pun capăt zburîndu-ți cîțiva dinți. Apropos, ar fi bine să-ți iei în bagaje și un smoching. Și cînd ajungem la Margaud, las-o moale cu poveștile tale canadiene. Uneori cei ca familia Vendayne nu le apreciază.

Nikolls spuse :

— O să fiu dat dracu' de Fifth Avenue. Pe curînd, Slim...

Plecă.

Callaghan se lăsă pe spate cu scaunul și-și puse picioarele pe birou. Aprinse o țigară și o fumă încet. Apoi își luă picioarele de pe birou, luă notesul și îi scrise un bilet lui Effie Thompson :

„Effie,

Cum ajungi aici telefonează-i lui Gringall la Yard. Spune-i că vreau să-l văd. După-amiază dacă se poate. Spune-i că am fost angajat în afacerea bijuteriilor furate de la familia Vendayne.

S.C.“

Puse biletul în sertarul din dreapta al biroului din anticameră. Apoi își puse pălăria și plecă. O luă prin Berkeley Square spre Clubul Ventura.

CAPITOLUL II

APARE GALLY

Era aproape douăsprezece noaptea, cînd a sosit Callaghan. Își lăsă pălăria la fata drăguță de la vestiar. O luă pe coridor, intră prin draperiile grele de catifea și rămase uitîndu-se la sala principală a clubului. Ori de cîte ori Callaghan fusese la Clubul Ventura, privise camera mare, mobilată cu gust cu o anume admirație pentru Gabby.

Alți proprietari de cluburi își îngropaseră ringul de dans cu cîteva picioare și construiseră un balcon pe care erau așezate mesele în jurul camerei, orchestra fiind întotdeauna la un capăt pe un padium mai înalt, iar mobila mereu aurie sau cromată. Gabby nu procedase așa. Era un original. Ringul său de dans — de altfel excelent, nici mare, nici prea mic — era cu două picioare deasupra podelei, iar mesele erau așezate la nivelul mai jos care-l înconjura. Mobila, din stejar vechi, era confortabilă. — Atmosfera era-ncărcată de un aer de lux, chiar bun-gust.

Orchestra — o serie de maeștrii aleși pe sprînceană din East End — cîntau într-un balcon cam cu opt picioare deasupra ringului de dans. Acum se odihneau, arborînd înfățișarea aceea lipsită de expresie pe care o adoptau cîntăreții de swing mai mereu.

În partea dreapta a încăperii era barul — deservit de o brunetă înaltă și subțire și de o blondă scundă și plinuță, două fete care nu pierdeau nimic prin contrast. Gabby, îmbrăcat într-un smoching impecabil, cu cămașă albă de seară și guler asortat, stătea sprijinit la capătul îndepărtat și

fuma un Green Upmann. Zîmbi și-i făcu semn cu mîna lui Callaghan.

Callaghan se duse către el. Gabby spuse :

— Bună Slim. Arăți grozav. Dacă vrei, vreodată, să-mi faci un serviciu spune-mi cine este croitorul tău. Știe să facă haine.

Callaghan ridică o sprînceană. Spuse :

— Nici tu nu te descurci rău, Gabby.

Ventura ridică din umerii lui grei.

— Este o competiție dură, Slim, a spus el. O fi bine pentru voi, băieți, dar mie războiul ăsta nu-mi face nici un bine. Nimeni nu mai are bani. Oftă. Uneori mă frămînt foarte tare.

Oftatul se transformă într-un zîmbet angelic care îi arcui buzele lui Gabby și arătă un rînd de dinți pe care un dentist făcuse risipă de punți de platină.

— Bănuiesc că tot whisky bei ? încheie el.

Callaghan încuviință. Gabby comandă un whisky mare pentru Callaghan, iar pentru sine, un gin cu apă minerală.

Spuse :

— Deci ești din nou pe urmele unei afaceri, Slim ? Este ciudat, dar întotdeauna știu cînd cauți pe cineva. Ce s-a întîmplat ? Are probleme vreunul din clienții mei ?

Callaghan negă. Bău puțin whisky. Spuse :

— Vreau să-l văd pe Lancelot Vendayne. Prin el am un caz — destul de bun. Am chef să-i ofer ceva de băut. Știi ceva despre el, Gabby ?

— Foarte multe, răspunse Ventura. Nu știu ce aș face fără el. Cheltuie ceva bani pe aici. Băiatul este inteligent. Aș vrea să am mintea lui. Și, continuă el, nu este numai inteligent, dar este și un gentleman. Pare aproape imposibil, știu, rînji el la Calla-

ghan, dar este un fapt. Este dintr-o familie veche și acum face bani la bursă. Înțelegi așa ceva ?

Callaghan nu spuse nimic. Își termină whisky-ul.

— O să apară, spuse Ventura. De obicei vine după miezul-nopții. Dar nu știu dacă va avea timp de discuții în seara aceasta.

Callaghan zise :

— De ce nu va avea timp să stea de vorbă ?

Gabby rînji.

— Avem un mic pocheraș — numai trei dintre noi, sus, la douăsprezece și jumătate, zise el. De ce nu joci și tu, Slim ? Dacă ai noroc, ai putea să cîștigi ceva.

Callaghan zise :

— Este o idee.

Îi urmări ochii lui Ventura care priveau către intrarea cu draperii. Tocmai intra un tînăr.

— Vorbești de lup..., zise Gabby ușor.

Callaghan se uita la Lancelot. Vendayne avea aproape un metru nouăzeci înălțime. Avea umeri lați și șolduri înguste. Fața-i era deschisă, fruntea onestă. Avea genul acela de păr castaniu ondulat prin care femeilor le place să-și plimbe degetele. Veni spre bar. Gabby spuse :

— Bună seara Mr. Vendayne. Dacă nu știi, acesta este Mr. Callaghan — Mr. Slim Callaghan de la Callaghan Investigations. Ar vrea să stea de vorbă cu dumneata.

Vendayne întinse mîna. Spuse :

— Încîntat de cunoștință, Callaghan. Probabil ai auzit despre mine. Hai să stăm de vorbă.

Îl conduse peste ringul de dans, către o masă în partea cealaltă a încăperii. Făcu semn unui chelner și comandă de băut. Spuse :

— Deci l-ai văzut pe bătrînul Layne. Este un bătrînel simpatic, nu ?

— L-am văzut în seara aceasta. Mi-a prezentat situația dar mai sînt cîteva chestiuni de discutat. După părerea lui Layne clientul meu este unchiul dumitale, dar înțeleg că de fapt dumneata m-ai adus pe mine în afacerea asta.

Lancelot încuviință.

— Da, spuse el. Am forțat situația pentru că situația trebuia forțată. Nu-mi place.

Îi întinse port-țigaretul lui Callaghan și aprinse țigările. Apoi continuă :

— Cînd am auzit că s-au furat bijuteriile, am fost, desigur, tulburat, deoarece, după cum ți-a spus Layne, conform testamentului original, cînd va muri unchiul meu și bijuteriile vor ajunge la mine, eu pot să fac ce vreau cu ele. Testamentul spune că ultimul descendent bărbat al familiei, care are peste 25 de ani și nu are moștenitori, devine proprietarul real al bijuteriilor.

Callaghan dădu din cap.

— Aș fi vîndut bijuteriile cînd ar fi ajuns la mine, spuse Vendayne pentru că, cinstit vorbind, nu văd ce rost au o grămadă de bijuterii vechi folosite doar la dineuri și expoziții particulare. Mi s-a spus că dacă pietrele ar fi retăiate și remontate de către experții de azi și-ar dubla probabil valoarea. Bănuiesc că valorează vreo două sute de mii, continuă el. După cum știi, doctorii cred că unchiul meu nu mai are de trăit decît vreo patru-cinci ani.

Se lăsă pe spătarul scaunului și zîmbi fericit.

— Asta mi se potrivea grozav, zise el. Nu am acum nevoie de bani. În ultimii doi ani am avut noroc și sînt asociat într-una din puținele firme de agenți de bursă care mai face ceva bani. Dar aștept cu nerăbdare să mă retrag peste opt-nouă ani și să mă distrez.

Callaghan spuse :

— Ai putea să o duci bine cu 200.000 de lire.

Vendayne încuviință.

— Nu aș avea toți acești bani, spuse el, pentru că aș face ce ar trebui pentru fete.

Callaghan spuse :

— Ai face-o, nu ?

— Bineînțeles, spuse Vendayne. Sînt perfect convins că bătrînul nu va fi în stare să le lase prea mult cînd o să dispară de pe acest pămînt și cred că li s-ar părea prea mult dacă eu aș avea toți banii aceștia și ele ar trebui să-și caute slujbe ca guvernante sau altceva. Pentru că fără bani n-ar putea să mențină Margaud. Așa că m-am hotărît că dacă aș avea 200.000 lire din vînzarea bijuteriilor, le-aș face fiecăreia o poliță pe viață în valoare de 30.000 lire fiecare. Chiar și atunci m-aș descurca bine. Aș mai avea 100.000 lire.

Callaghan spuse :

— Destul de bine.

— Îți imaginezi, spuse Vendayne, ridicîndu-și paharul de whisky și privind prin el, că nu m-am simțit tocmai bine cînd am auzit despre furt. M-am dus direct la unchiul meu. Deja fusese acolo poliția ținutului și peste zece zile au venit cei de la Yard. Inspectorul șef, care este prieten cu unchiul meu, ajunsese la concluzia că a fost o treabă deșteaptă și că cei care au făcut-o își cunoșteau meseria. Credea că sînt probabil escroci de talie internațională, care cunoșteau valoarea mărfii.

Callagan spuse :

— Credeați că poliția o să aducă marfa înapoi ?

Vendayne dădu din cap.

— Așa am crezut la început, spuse el. Ne-am gîndit că va fi imposibil pentru ei să scape de niște

bijuterii ca cele din colecția Vendayne, asta bineînțeles, dacă nu aveau de gînd să demonteze pietrele sau să le taie, ceea ce i-ar fi costat niște bani. Ne-am gîndit că nu-și vor da atîta osteneală. Cînd a venit Scotland Yard-ul, s-au gîndit că ideea escrocilor ar putea să fie o afacere cu compania de asigurări, care ar fi plătit sigur 20.000 lire pentru a-și micșora pierderile și pentru a aduce marfa înapoi. Dar Scotland Yard-ul a dat greș. Au trecut aproap 3 luni și situația este aceeași.

Următoarea problemă, continuă Vendayne, a fost atitudinea companiei de asigurări. N-au lăsat să se înțeleagă că nu vor onora cererea și-mi imaginez că între timp agresorii lor s-au agitat foarte mult ca să prindă un fir în legătură cu marfa. Se uită la Callaghan zîmbind. Probabil că învăț găina să facă ouă, zise el, dar știi că asesorii companiilor de asigurări sînt foarte buni, și dacă ei nu pot afla cine a făcut-o și unde este marfa, cred că nimeni nu poate.

Cam acum 3 săptămîni, continuă el, m-am gîndit că ar fi timpul să facem ceva. M-am întrebat ce-ar fi mai bine de făcut. Apoi într-o seară, niște prieteni de-ai mei vorbeau despre d-ta. Motivele sînt evidente.

Callaghan își termină whisky-ul.

— Motivul evident fiindcă d-ta crezi că eu aș putea forța mîna companiei de asigurări ? zise el.

Lancelot rînji.

— Așa este, zise el. Nu știu cum ai să o faci, dar este clar că această companie de asigurări trebuie să facă ceva destul de repede. Trebuie să spună fie că nu plătesc, fie că trebuie să plătească. Vreau să grăbești acest proces. Bănuiesc, spuse el, că avînd tehnica d-tale, n-ar trebui să apară prea multe dificultăți cu compania de asigurări.

Callaghan spuse :

— Foarte frumos din partea d-tale.

Își aprinse o altă țigară.

Vendayne spuse :

— Ai vreo idee ?

Callaghan dădu din cap.

— Mă duc în Devonshire, spuse el. Sînt genul care cred în atmosferă. Îmi place să văd locurile unde s-au întîmplat faptele. Uneori îmi vine cîte o idee.

Vendayne spuse :

— Atunci sper că mă vei ține la curent cu evoluția lucrurilor.

— Bineînțeles, spuse Callaghan. De ce nu ? Apropó, continuă el. Gabby mi-a vorbit despre un pocker pe care l-ați planificat pentru astă seară. Mi-a propus să joc și eu. Te deranjează ?

Vendayne zise :

— Cu cîți mai mulți, cu atît mai veseli. Oricum, trei sînt prea puțini pentru un joc ca lumea. Patru este cu mult mai bine. Deci ? De obicei jucăm sus.

— În regulă, zise el.

Făcu semn unui chelner. Și mai comandă ceva de băut.

Ceasul cu cuc din colț făcu un zgomot și bătu trei. Gabby căscă.

— Nu știu cum vă simțiți, domnilor, zise cu un zîmbet care cuceri pe toată lumea, dar propun să încheiem. Și cred că am început să pierd.

Callaghan zise :

— Eu sînt de acord. Și eu cred că pierd puțin.

Gabby făcu socotelile. Zise :

— Eu am pierdut 15 lire și dumneata Slim 12. Mister Rains cîștigă 9 lire și d-nul Vendayne 18.

Vendayne spuse :

— Ai avut ghinion, Callaghan. Sper să-ți meargă mai bine data viitoare.

Callaghan zîmbi. Băgă mîna în buzunarul drept al hainei și scoase un portofel de piele. Îl puse pe masa verde și îl deschise. În portofel erau cele 6 bancnote noi de 50 lire — contribuția lui Audrey Vendayne.

Lancelot Vendayne se uită în portofel. Zise zîmbind :

— Ai venit pregătit să pierzi foarte mult.

Callaghan luă una dintre bancnote și o întinse lui Vendayne.

— Vrei te rog s-o schimbi și să-ți oprești 12 lire zise el. Apoi dacă Gabby îți dă 6 și îi plătește lui Rains socotelile, sînt în regulă.

Vendayne luă bancnota de 50 lire. Se uită la ea și spuse :

— Este foarte atrăgătoare o bancnotă de 50 lire.

I-o aruncă lui Ventura.

— Poftim Gabby, zise el. Poți să faci plățile și să-i dai restul lui mister Callaghan.

Callaghan își termină băutura. Se ridică și se duse în colțul camerei. Își luă pălăria, se întoarse la masă și își luă grămăjoara de bancnote de 5 și o liră, pe care Ventura le pusese în fața lui.

— Noapte bună, zise. Și mulțumesc pentru joc.

Ventura spuse :

— Folosește scările de serviciu, Slim. Vei găsi deschisă ușa de jos.

Callghan dădu din cap. Își puse pălăria și plecă. Mergea încet prin întuneric în direcția Berkeley Square. Părea fericit.

Sus în apartamentul lui, bău dintr-o înghițitură patru degete de whisky și începu să se plimbe pe colo-colo prin camera de zi.

Se gîndea la Audrey Vandayne. A dracului femeie, se gîndi el. Își dădu seama că o să apară ceva probleme legate de ea. Era genul. Și nu-l plăcea.

Callaghan începu să rînjească. Nu-l deranja să nu fie plăcut de femeile frumoase.

Tot mai rînjea.

Inspectorul șef Gringall, privea pe fereastra biroului său de la Scotland Yard. Razele de soare îl făceau să se simtă mulțumit. Scoase o pipă scurtă din buzunar și începu să o umple cu tutun dintr-o pungă zdrențuită.

Începu să sune telefonul de pe biroul lui Gringall. Fields se ridică de la birou, traversă încăperea și răspunse. După un minut acoperi receptorul cu mîna și spuse :

— Este Effie Thompson, secretara lui Callaghan. Zice că el ar vrea să te vadă cam pe la ora 3. Zice că el a fost angajat pentru furtul bijuteriilor Vandayne. Gringall încuviință.

— Spune-i că-l primesc cu plăcere, spuse el.

Fields spuse asta și închise telefonul. Gringall se întoarse la birou, se așeză și începu să deseneze pe sugativă. Desenă o roșie și o banană și-și privi opera cu capul aplecat într-o parte.

— Sună și află cine se ocupă de afacerea Vandayne, zise el. Și roagă pe oricare o fi să mă lase să văd dosarul și orice notă care există.

Fields dădu din cap.

— Walperton se ocupă de caz, zise el. Și din cîte știu, nu s-a întîmplat nimic.

Gringall spuse :

— Ei, bine, se va întîmpla acum.

Fields îi zîmbi superiorului său.

— Adică Callaghan ? întrebă el.

Gringall zîmbi.

— Da Fields, zise el. Callaghan.

Începu să deseneze un ananas.

Callaghan se trezi la 12, își puse mîinile sub cap și privi tavanul. Își petrecu 5 minute făcînd asta, apoi brusc aruncă așternuturile și sări din pat. Purta partea de sus a unei pijamale din șantung violet.

Se duse la fereastră și privi afară. Rămase acolo un moment căscînd. Și telefonă la birou. Zise :

— Bună dimineața, Effie. Ai dat de Gringall ?

Ea răspunse :

— Da. Întîlnirea a fost fixată pentru ora 3.

Callaghan zise :

— Sună la Parvell & Co, asesorii de asigurări din Eastcheap. Întreabă-i ce companie de asigurări se ocupă de bijuteriile Vandayne. Dacă riscurile prevăzute au fost incendiu și jaf sau numai jaf.

Ea răspunse :

— Foarte bine. O ! Apropos ! A sunat d-l Ventura de la clubul Ventura. A întrebat dacă poate să vorbească cu d-ta. A zis că o să treacă pe aici pe la birou dacă d-tale îți convine.

— E în regulă, zise Callaghan. Spune-i să vină pe la 2 și jumătate. Am să cobor pînă atunci.

În clipa în care intra în birou, Effie Thompon observă că avea un costum nou. Începu să-și pună întrebări despre miss Vandayne.

El se așeză la birou și-și aprinse o țigară. Trase încet fumul în plămîn pufăindu-l înapoi pe o nară. Effie Thompson veni din celălalt birou cu notes-ul în mînă.

— Am vorbit cu Parvell, spuse ea. Bijuteriile Vandayne au fost asigurate de compania Sphere & International Assurance. Această firmă s-a ocupat de asigurarea lor în ultimii 270 de ani. O consideră

o afacere bună și asigurată sub valoare. Bijuteriile au fost asigurate atît pentru jaf cît și pentru incendiu.

Callaghan spuse :

— Mulțumesc, Effie.

Se auzi o sonerie și se deschise ușa celuilalt birou. Ea ieși. După un moment se întoarse și spuse :

— Mister Ventura.

Gabby arăta primăvăratec. Purta un costum gri deschis, a cărui croială excepțională îi masca cel puțin 6 cm. din talie, o cămașă de mătase crem, o cravată din *crepe de chine* de o nuanță plăcută, iar în mijlocul ei, un ac de diamante. În mîna dreaptă îi atîrna o pălărie gri moale, asortată la costum.

Callaghan spuse :

— Zi Gabby, ce te doare ? Ia loc. Se uită la burta lui Ventura. Oricum duci prea multă greutate pe picioare.

Ventura se șezâ greu într-un fotoliu mare de piele. Scoase o batistă de mătase și o introduse cu greu între gulerul strîmt și gîtul lui.

Zise :

— Cred că ar trebui să țin regim.

Callaghan dădu din cap.

— Ai venit ca să-mi spui asta, Gabby ? întrebă el.

Ventura se agită puțin în scaun.

— Ascultă Slim, eu te cunosc și tu mă cunoști. Cred că am putea chiar să ne numim prieteni.

Callaghan își aprinse altă țigară.

— Am putea zise el. Rînji. Întrebarea este, dacă ne-ar crede cineva.

Ventura spuse :

— Nu fii dur, Slim. Bănuiesc că ai în minte tot afacerea Randall.

Callaghan încă zîmbea amarnic.

— Aceea și cîteva altele, zise. Sînt cîteva lucruri legate de cluburile pe care le-ai condus care mie nu-mi plac, Gabby.

Ventura zise încet :

— Ascultă, Slim. Trebui să-mi cîștig existența. Și cluburile mele sînt destul de bune pentru vremurile astea. Uită-te la modul cum conduc Ventura.

— Știu, zise Callaghan. Dar cealaltă hrubă a ta, Gilded Lily ? Ultima dată cînd am fost acolo puțea așa de tare a marihuana, încît aproape am avut nevoie de o mască de gaze. Și totuși...

Se uită la Ventura întrebător.

Gabby spuse :

— Ești dur, Slim. Și nu-mi ușurezi deloc lucrurile. Am venit aici pentru că doream să te rog să-mi faci un serviciu.

Callaghan spuse :

— La asta m-am și gîndit. Ce serviciu ?

— Nu mare lucru, zise Gabby. Uite Slim ce-ar fi, aș vrea să-mi spui doar ceva fără să-mi pui întrebări. E ceva personal, înțelegi ? Cam asta ar fi.

Își tîrî scaunul mai aproape de biroul lui Callaghan.

— Tu mă cunoști Slim, zise el. Crezi că sînt un dur, dar am și eu momentele mele de slăbiciune.

Callaghan spuse :

— Încerci cumva să mă faci să plîng, Gabby ?

Ventura strîmbă din nas.

— Aș vrea să nu-ți bați joc de mine, zise el.

Se înroși.

— În regulă, zise Callaghan. N-am să-mi bat joc de tine. Ești un tip sensibil, și mai departe ?

Ventura spuse :

— Aseară am împrumutat cuiva niște bani, exact 300 de lire, fără nume, fără nimic. I-am împrumutat acestei persoane șase bancnote noi de 50 lire.

Bun. M-am despărțit de acești bani pentru că m-am lăsat dus de o poveste sentimentală, înțelegi ? Și apoi, să vezi surpriză.

Callaghan spuse :

— Bun, deci continuă, spune-mi. Abia aștept !

— Ei bine, zise Ventura încet, ai venit aseară să-l vezi pe tînărul Vandayne. Ai jucat pocker cu noi și, pe Dumnezeul meu, cînd am făcut socotelile mi-ai dat înapoi una din bancnotele mele. Cînd am văzut numărul era să fac un atac.

Callaghan spuse :

— Ar fi fost foarte rău dacă ai fi făcut un atac, Gabby.

— Ei bine, zise Ventura, aș fi vrut să știu de unde ai bancnota, Slim. Aseară cînd ai deschis portofelul am văzut că erau șase bancnote noi de 50 lire. Mi-ai dat-o pe cea de deasupra. Mi-a venit ideea că și celelalte ar putea fi ale mele.

— Ceea ce spui tu de fapt, zise Callaghan, este că și celelalte cinci ar putea face parte din banii din care ai făcut tu binele acela.

— Așa este, zise Ventura.

Callaghan își ridică privirea în tavan. După un minut se uită la Gabby. Spuse zîmbind :

— Cred că nu te pot ajuta Gabby. Am luat banii de la Gortells, negustorii de vinuri care fac aprovizionarea la Safety Valve Bottle Party. Aveam nevoie de 500 lire și cînd vreau bani după ce se închide banca, întotdeauna mă duc la Gortells. Le-am dat un cec și ei mi l-au plătit. Cu celelalte 200 am plătit o factură.

Ventura se ridică.

— Înțeleg, zise el.

— Nu pari foarte satisfăcut, Gabby, zise Callaghan.

Ventura ridică din umeri.

— Ce naiba, zise el. Oricum, am fost un dobitoc că am venit.

Callaghan spuse :

— Întotdeauna ai fost un dobitoc, Gabby.

Ventura era la ușă. Se întoarse repede. Ochii îi erau foarte duri, foarte reci. Spuse :

— Probabil n-am să fiu întotdeauna un fraier. La revedere, Slim.

— Pa, Gabby, zise Callaghan.

Se duse pînă la ușă și-l urmări pe Ventura trecînd prin celălalt birou. Observă privirea din ochii lui Effie în clipa în care proprietarul clubului de noapte trecu pe lîngă ea. Spuse :

— Nu-ți place mister Ventura, nu, Effie ?

Ea răspunse :

— Nu. Mi se pare că arată ca un negustor de sclavi. Nu, domnule Callaghan ?

Callaghan zise :

— Nu știu. N-am văzut niciodată un negustor de sclavi. Dumneata, da ?

Își luă pălăria din cuier.

— Mă duc să mă întîlnesc cu Gringall, Effie, zise el. Poate mă întorc, poate nu. Mîine plec în Devonshire. Nu știu cît am să stau acolo. Am să țin legătura cu d-ta.

Ea răspunse :

— Foarte bine, domnule Callaghan.

Cînd el ajunse la ușă, ea adăugă calm :

— Sper ca vremea să fie frumoasă, domnule.

Era 3 fără 25 cînd Callaghan intră în biroul lui Gringall.

Gringall se uita pe fereastră fumîndu-și pipa.

Spuse :

— Bună Slim, arăți bine. Cum ? Alt costum ? Ce de bani cîștigați voi, detectivii particulari.

Callaghan zise :

— Am un croitor răbdător, Gringall. Felicitări pentru avansare. Inspector șef Gringall, sună bine nu ?

Gringall se duse la birou și se așeză. Îi făcu semn spre scaunul de cealaltă parte.

— Bănuiesc că ai de gînd să-mi ceri un serviciu, zise el. De aceea ai pomenit de avansarea mea. Și bănuiesc că te gîndești c-am trecut peste cazul Riverton și cred că te mai gîndești că mi-ai plasat-o cînd nu puteam să replic.

Callaghan spuse :

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, Gringall.

Gringall zise :

— Sînt absolut sigur.

Își întoarse privirea spre tavan. Callaghan se așeză și-și aprinse o țigară.

Spuse :

— Ascultă Gringall, voiam să-ți cer un sfat...

Gringall se uită la Fields, care îi rînjea.

Callaghan spuse :

— Care este gluma ?

Se uită de la unul la celălalt.

— Eu și Fields ne gîndeam amîndoi la același lucru. Ori de cîte ori vii aici și-mi ceri sfaturi, urmează întotdeauna o mulțime de necazuri pentru noi.

Callaghan spuse :

— De data asta nu o să fie nici un necaz.

Făcu un rotocol de fum pe care-l urmări plutind prin birou. Spuse :

— Eu întotdeauna îmi pun cărțile pe masă și este ceva ce nu-mi place să fac. Nu-mi place să mă lovesc de forțele de poliție.

Gringall spuse :

— Oh, nu ! Dacă ar fi să stai închis cîte un an pentru fiecare ocazie cînd te-ai lovit de forțele de poliție, n-ai mai vedea niciodată lumina zilei. Era cît pe ce să te acuz de „obstrucționarea unui ofițer de poliție" cu ocazia ultimei tale afaceri.

Callaghan zise amabil :

— Să lăsăm ce a fost.

— Așa să fie, zise Gringall. De ce ai venit ? Să ceri un sfat ? Pentru că nu vrei să te lovești de poliție și înțeleg că ai fost angajat în cazul Vendayne. Callaghan încuviință.

— Asta-i problema, zise el. Iată un caz la care poliția lucrează de trei luni și nu s-a întîmplat nimic. Și deodată bătrînul Vendayne decide să mă angajeze pe mine. Deci, ce șanse am ? Dacă voi n-ați reușit să faceți nimic, ce-am să fac eu ?

Gringall spuse :

— Mi s-a trimis dosarul azi dimineață cînd a sunat secretara ta. Walperton s-a ocupat de caz și după cum știi, este unul dintre cei mai buni ofițeri. Ei bine, afacerea este dureros de simplă.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Se așeză cu spatele la ea, uitîndu-se către Callaghan.

— Cine a pus mîna pe bijuteriile astea, a fost foarte rapid, zise el. Treaba a fost făcută grozav.

Walperton nu știe cum au pătruns în Manorhouse, dar crede că au intrat prin ușa dinspre terasa din spate. Încuietoarea a fost forțată, deși e ciudat că nu erau nici un fel de amprente pe fereastră sau pe pervaz, și dacă au lăsat urme de pași

pe stratul de flori din exterior, le-au acoperit înainte de a pleca. Seiful a fost pur și simplu deschis. Nu a fost spart, cine a deschis seiful cunoștea combinația. Nu erau ampreate pe seif. Asta e povestea.

Callaghan dădu din cap.

— Nu e un caz ușor, nu ? Îmi pare rău pentru Walperton, continuă el. Spune-mi te rog, Gringall, ce se întîmplă cu compania Sphere & International Assurance. Nu prea vor să onoreze cererea, nu-i așa ?

Gringall ridică din umeri.

— Tu ce-ai face, zise el ?

Callaghan dădu din cap.

— Deci, ei cred că este o treabă făcută din interior ?

— Da, zise Gringall. Cred că asta e ideea lor. Deși, continuă el, sînt aceiași servitori la Margraud Manor, de ani de zile. Nu pot fi bănuiți pentru nici un motiv.

Callaghan spuse :

— Bănuiesc că era un seif vechi.

— Un Climax, zise Gringall. Vechi, dar încă bun. De ce ?

Callaghan rînji.

— Știi la fel de bine ca și mine, zise el. Că niște tîlhari isteți pot foarte ușor să găsească pe cineva care a lucrat la fabrica Climax. Poate că băietașii au avut combinația seifului chiar înainte a ajunge în Devonshire.

Gringall spuse :

— Poate că ai dreptate. Își aprinse iar pipa.

— Știi, Slim, zise el, cred că te-ai adresat unde nu trebuie. Tu, de fapt, ai venit aici să afli de ce nu onorează compania de asigurări cererea. De ce nu te duci să-i întrebi pe ei.

Callaghan zise :

— Spune-mi Gringall, se ocupă cineva de treaba asta ?

Gringall încuviință :

— Doi dintre cei mai inteligenți asesori din țară, spuse el. Amîndoi aleși pe sprînceană ; cunosc povestea fiecărui hoț de bijuterii din țara asta. Și tot nu i-a ajutat la nimic.

Gringall se uită în tavan.

— Dar dacă ești așa de deștept cum cred că ești... Callaghan rînji.

— Ce-ai face Gringall ? întrebă el.

Ofițerul de poliție spuse :

— E, este numai o idee, dar cred că și compania de asigurări ar vrea să te angajeze pentru treaba asta.

Callaghan spuse :

— Adică aș putea investiga povestea și în numele lor.

Zîmbea.

— Cam așa ceva, zise Gringali.

Callaghan se ridică.

— Plec, spuse el. Mulțumesc pentru amabilitate. Ajunsese la ușă, cînd Gringall îi spuse :

— O clipă, Slim. Poate că ți-am vîndut un pont bun. Dacă cumva în timpul investigațiilor tale fie pentru familia Vendayne, fie pentru compania de asigurări — dacă se hotărăsc că merită să te folosească — afli de vreo încălcare a legii legată de acest furt, cred că ne vei anunța.

Callaghan spuse :

— Bineînțeles. La revedere, Gringall.

Închise ușor ușa în urma lui.

Fields spuse :

— La naiba dacă o să ne anunțe, domnule.

CAPITOLUL III

ÎNTÎLNIREA CU FETELE

Callaghan își parcă Jaguar-ul pe o latură a străzii, aproape de Clock Tower în Neweon Abbot. Cam la 20 metri mai departe, stînd la intrarea în Golden Hind, era Nikolls.

Se îndreptă către mașină și spuse :

— Bună, Slim. Femeile de pe aici au șolduri grozave. N-am văzut niciodată forme atît de frumoase. Trebuie să fie smîntînă.

Se duseră la bar. Callaghan comandă 2 whisky-uri duble. Se așezară la o măsuță din colț. Cînd își termină paharul, Callaghan spuse :

— Trebuie să planificăm afacerea cu grijă, Windy. Acum lucrăm și pentru compania de asigurări. Rînji batjocoritor.

Nikolls spuse :

— Dumnezeule, ce aranjament. Cum ai reușit să faci asta ?

Luă paharele goale și se duse la bar. Se întoarse cu ele pline.

Callaghan spuse :

— M-am întîlnit cu Gringall. De caz se ocupă un inspector pe nume Walperton. Se află tot acolo de unde a pornit. Gringall mi-a sugerat să stau de vorbă cu Sphere & Internationale — compania care a făcut asigurarea. Am prins ideea. Le-am spus că mă ocup de caz în numele familiei Vendayne. După o grămadă de ocolișuri, m-au întrebat dacă nu aș vrea să-i reprezint și pe ei. Mi-au spus că interesele familiei Vendayne sînt și interesele lor. Deșteaptă treaba asta.

Nikolls spuse :

— Mie-mi spui. Deci nici celor de la asigurări nu le place.

Callaghan ridică din umeri.

— Sînt într-o încurcătură, spuse el. Layne, avocatul familiei Vendayne, le-a scris probabil după ce s-a întîlnit cu mine. Le-a spus că dacă nu plătesc în termen de o lună îi va acționa în justiție. Ei, sper ca înainte de o lună să aflu ceva care să-i ajute. Dacă nu aflu, trebuie să plătească.

Nikolls dădu din cap.

— Totuși nu e prea etic, Slim, nu ? întrebă el. Ce naiba, lucrezi pentru toată lumea ?

— De ce nu, zise Callaghan. Zîmbea plăcut. Dacă furtul acesta este în regulă și în afară de orice bănuială, de ce s-ar teme familia Vendayne ? Dacă nu... Nikolls aprinse o țigară.

— Eu, cred că nu e în regulă, zise el.

Zîmbetul lui Callaghan se lăți.

— Ai vreo teorie Windy, spuse el acuzator.

Nikolls rînji.

— Este evident. Micuța Audrey este omul nostru. Ea a subtilizat bijuteriile ca să se poată formula cererea. Le-a subtilizat și le-a ascuns pe undeva prin grădină. De aceea te-a plătit, ca să nu te amesteci. Mai mult decît atît. Știu de ce a făcut-o.

— Te ascult, zise Callaghan.

— M-am fîțîit mult ieri, zise Nikolls. M-am dus la Kings-bridge și la Gară și pe la Tonts. Am fost prin toate cîrciumile din Prawle și Hallsands. Am aflat o mulțime de lucruri.

Callaghan își încruntă sprîncenele.

— Cum ar fi ? întrebă el.

Nikolls luă o înghițitură zdravănă de whisky și continuă :

— Vendayn-i ăştia sînt un fel de instituţie în zona asta. Mai ales în apropiere de Gară. Locuiesc aici de pe vremea lui Noe. Toată lumea-i cunoaşte. Bătrînul — maiorul — este un dulce. Drăguţ şi amabil şi liniştit şi aristocratic, un tip adevărat. Este dedicat familiei şi casei, care e un loc al dracului de mare şi costă o mulţime de bani pentru întreţinere. Bun. Dar nu are foarte mulţi bani. Are cam 4.000 pe an si valorează asta acum, să întreţii o casă ca Margraud... Mai nimic... Cam acum un an, Manor House era gata să se dărîme şi şi-a pus în cap s-o repare. Este o lucrare foarte costisitoare, dar el vrea să se facă. La fel şi Audrey şi se pare că ea este cea care a dat ideea reparaţiilor, maiorului. I-a dat bătrînului ideea de a ipoteca locul si de a repara casa, cu banii de pe ipotecă. Aşa că el a luat 20.000 lire şi i-a cheltuit pe toţi pentru reparaţii. Este cea mai scurtă ipotecă de care am auzit vreodată. Este o ipotecă, cu 6,5% pe un an. Cum ar fi putut maiorul să plătească această ipotecă într-un an ? De unde gologani să plătească 20.000 lire plus 6,5%.

— Dar ştii ce-i amuzant, Slim ? I-a plătit. M-am dus la Exeter şi am verificat. Pe actul original este înregistrată plata ipotecii. Deci, care ar fi răspunsul ?

Nikolls mai luă nişte whisky, apoi continuă.

— Şi mai e un lucru ciudat. Layne este avocatul familiei, nu ? Ai fi crezut că o asemenea treabă va fi rezolvată de avocatul familiei. Ei bine, nu. Ipoteca a fost făcută de un avocat din Exeter. Pe act este trecut numele firmei.

Callaghan spuse :

— Aştept teoria ta, Windy.

— Micuţa Andrey este teoria mea, rînji Nikolls.

Bătrînul e cam naiv, înţelegi... naiv şi amabil. Bănuiesc că Audrey i-a spus să intre în povestea asta cu ipotecă ştiind că poate s-o rezolve repede. S-a gîndit că poate să aştepte cîteva luni apoi să şterpelească bijuteriile. S-a gîndit că reputaţia familiei Vendayne este aşa de dat naibii de bună, încît cei de la asigurări vor plăti imediat. Deci, cînd ei vor plăti, bătrînul va putea plăti ipoteca cu banii de asigurare. Nikolls luă paharele, se duse la bar, comandă acelaşi lucru şi se întoarse spunînd :

— Audrey este o dulce. Toată lumea o place pe Audrey. Joacă golf, navighează, este drăguţă şi apropiată cu toată lumea. Jumătate din masculii din împrejurimi au încercat să se logodească cu fătuca asta, dar nu s-a lăsat. E cam ciudată dacă mă înţelegi... Face plimbări lungi şi chestii din astea. Poate că Audrey este genul de femeie tăcută care încearcă şi face una mare. Şi are şanse să scape.

Callaghan dădu din cap.

— S-ar putea, zise el. Pentru că nu contează deloc ce cred cei de la Sphere & Internationale dacă nu au nimic palpabil pînă la sfîrşitul lunii, trebuie să plătească chiar dacă sînt practic siguri că este o treabă făcută de cineva care plănuia o cerere falsă.

Nikolls încuviinţă.

— Sigur, zise el. Şi, din cîte am înţeles despre bătrînul maior, nici peste o mie de ani n-ar bănui că este ceva în neregulă. Este genul de om care crede în toată lumea. Şi dacă cineva i-ar spune că Audrey a făcut ceva ilegal, l-ar provoca la duel.

Callaghan îşi termină al treilea pahar de whisky.

— Este o poveste frumoasă Windy, spuse el. Dar este un lucru pe care nu-l ştim. Chiar dacă Audrey s-a gîndit că această companie de asigurări v-a plăti bijuteriile furate, încă n-au făcut-o, nu ?

Nikolls ridică din umeri.

— Asta-i simplu, spuse el. Poate că bătrînul sau Audrey au împrumutat gologanii pe baza faptului că v-a plăti compania de asigurări. Poate că este un împrumut personal, de la cineva cunoscut.

Callaghan dădu din cap.

— Poate, spuse el, dar nu cred. Făcu un rotocol de fum. Povesteşte-mi despre celelalte fete, Windy, spuse el.

Nikolls începu să zîmbească. Se lăsă pe spate cu scaunul, şi-şi mută ţigara în celălalt colţ al lumii.

— Ce pereche ! zise el. O pereche dulce. Hai, mai întîi Clarissa. Vine după Audrey, ca vîrstă. La Clarissa ai ce vedea, aşa mi s-a spus. Este înaltă şi arată ca un model. Are părul castaniu închis, şi ochii arată de parcă n-ar fi în stare să spună zît unei pisici. Şi nu ţine prea mult la Esme.

Callaghan întrebă :

— Dar, Esme ?

— Ea este copilaşul, zise Nikolls. Poveştile pe care mi le-au spus despre Esme, nu sînt treaba nimănui. Dumnezeule, aş putea să scriu o carte despre tipa asta. Are o problemă foarte mare. Întruna se îndrăgosteşte, dar nu de cine trebuie. Îi place orice tip înalt, bronzat cu ochi albaştri. Îi plac tipii muschiuloşi şi fără minte. Între Clarissa şi Esme este un fel de război continuu. De fiecare dată cînd Esme îşi găseşte un nou prieten, Clarissa încearcă să se vîre între ei şi să i-l sufle. Fetele astea cred că au o viaţă foarte agitată.

Callaghan rînji.

— Încăpăţînare, zise el şi ceva temperament.

— Mai mult decît temperament, spuse Nikolls. Anul trecut cu vreo două luni înainte să înceapă

războiul, Esme cade pe capul unui tînăr şi arătos pescar, din Beesandy. Cade ca o tonă de cărămizi. Au apărut o grămadă de probleme. A jurat că o să se mărite cu pescarul acela sau altfel moare. Lucrurile s-au înrăutăţit atît de tare, încît bătrînul a trebuit s-o trimită într-o călătorie. Aşa că a plecat 6 luni într-o croazieră în Africa de Sud. Bănuiesc că bătrînul a crezut că o călătorie, i-ar face bine mezinei lui. Ei bine, s-a înşelat. De cînd s-a întors e ceva mai rău. Păpuşica e un fluturaş din naştere. De cîte ori vede ceva cu pantaloni, e dată peste cap şi crede că el este unicul şi singurul...

Callaghan fumă în tăcere un moment. Apoi :

— Ce fac Clarissa şi Esme cînd nu sînt acasă ? Cum îşi petrec serile de exemplu ?

— Ajung şi la asta, spuse Nikolls. Aseară am vorbit cu un tip care are o cîrciumă pe drumul de la Totnes la Plymouth. Spunea că l-a intrigat văzîndu-le pe Clarissa şi pe Esme conducînd noaptea de parcă le-ar fi urmărit un diavol — amîndouă au maşină — şi atunci şi-a dat osteneala să afle. Se pare că la cîteva mile de casa lui, e o cîrciumă numită The Yard Arm, o bombă. Casa asta a fost cîndva o fermă şi un tip a preluat-o şi a transformat-o într-un fel de motel cu restaurant, bar şi toate celelalte. Se pare că Esme şi Clarissa îşi petrec mult timp pe acolo.

Callaghan întrebă :

— Unde-ţi sînt bagajele, Windy ?

— Le-am lăsat la un magazin după colţ, spuse Nikolls. Ar fi mai bine să le pun în maşină. Maşina închiriată se află în garaj la Kingsbridge. M-am gîndit să fie central dacă am nevoie de ea.

Callaghan încuviinţă.

— Pune bagajele în maşină, spuse el. Mă întorc peste cinci minute.

Își termină paharul și ieși în stradă. Se duse pînă la poștă. Acolo cumpără un plic recomandat.

Se duse pînă la tejghea și luă un formular de telegramă. Scrise pe el :

„Cu complimente de la Callaghan Investigations pentru Miss Vendayne."

Își scoase portofelul, luă șase bancnote de 50 de lire, le împături în formularul de telegramă și puse pachetul în plicul recomandat. Pe plic scrise adresa :

Mis Audrey Vendayne
Margraud Manor
Lîngă Gara
Devon

Așteptă pînă cînd funcționara scrise recipisa, apoi se întoarse la mașină. Nikolls citea un ziar de seară.

Callaghan se urcă în mașină și o porni. Spuse în timp ce mașina pleca :

— Cred că o să fie foarte interesant.

Nikolls rînji.

— Și eu cred la fel, dar n-am vrut s-o spun. Sînt cam timid uneori.

Era șapte și jumătate cînd mașina lui Callaghan s-a oprit brusc în fața intrării cu piloni de la Margraud. În timp ce urca scările de piatră urmat de Nikolls, se deschise ușa. În cadrul ușii era unul dintre cei mai bătrîni și venerabili majordomi pe care-i văzuse Callaghan vreodată. Avea părul alb și fața îi strălucea de bunătate și politețe — specifice celor din Devonshire.

El spuse :

— Dacă vreți să-mi dați cheile domnule, vă voi descărca bagajele. Domnul maior s-a gîndit că ați dori să mergeți în camerele dvs. să vă schimbați. Spunea că i-ar face plăcere să vă întîlnească în bibliotecă la opt fără un sfert, dacă vă convine. Masa este la ora opt.

Callaghan încuviință. Îl întrebă pe majordom cum îl cheamă. Bătrînul spuse :

— Mă numesc Stevens, domnule. Făcu o pauză, apoi continuă. Mă bucur că ați venit, domnule. Toți sîntem puțin îngrijorați în privința aceasta, adică, noi, servitorii.

Callaghan spuse :

— Așa este. Apoi adăugă zîmbind. Nu mi-aș face probleme dacă aș fi în locul dumitale, Stevens. La urma urmei, de ce să te îngrijorezi dumneata ?

Îl urmă pe bătrîn pe scările largi.

Callaghan se așeză într-un fotoliu de-o parte a căminului din bibliotecă, unde ardea un foc vesel. De partea cealaltă stătea maiorul Vendayne, cu un cot sprijinit de policioară, uitîndu-se la detectiv.

Callaghan se gîndi că dacă furtul bijuteriilor Vendayne era o treabă făcută din interior, și-ar paria ultimul bănuț că maiorul Vendayne nu știa nimic despre aceasta.

Arăta mai în vîrstă de 55 de ani. Statura, deși dreaptă, era slabă : fața fragilă și ascetică, cu acei pometi roșiatici asociați adesea cu bolile de inimă.

Callaghan spuse :

— Am înțeles că avocații dvs. au scris la Sphere & International și le-au dat o lună să plătească. Altfel, au de gînd să meargă în justiție. Cred că a fost un lucru înțelept.

Vendayne oftă, apoi spuse :

— Oare ? Făcu o pauză, apoi continuă. Sînt o companie foarte bună. După cum știți, Sphere & Internationale se ocupă de asigurarea bijuteriilor de aproape 300 de ani. De aceea sîntem atît de îngrijorați. Bănuiesc că trebuie să aibe un motiv dacă nu au plătit pînă acum.

Callaghan ridică din umeri.

— Domnul maior, cînd se fură bijuterii în valoare de 100.000 lire, spuse el, orice companie de asigurări trebuie să treacă prin niște proceduri înainte de a plăti. Mai întîi trebuie să încerce să găsească bijuteriile. Știți probabil la fel de bine ca mine că, deși poliția lucrează la un caz, și compania de asigurări își pune asesorii la treabă. Se pare că în acest caz nu s-a întîmplat nimic. Cred că ei vor plăti înainte să se termine luna, domnule maior, numai dacă nu...

Vendayne se uită la Callaghan.

— Numai dacă nu ? spuse el.

— Numai dacă în acest timp compania nu se convinge că a fost o treabă făcută din interior și că cineva interesat financiar de bijuterii, nu le-a furat. Au mai fost și pînă acum, domnule maior, cereri false adresate companiilor de asigurări.

— Bănuiesc că au fost, spuse maiorul. Dar este cumplit să gîndiți așa ceva. Singurii care locuim în această casă, sînt cele trei fiice ale mele și eu Bineînțeles că nici unul dintre noi nu am fi putut face așa ceva. Mai sînt și servitorii, dar fiecare dintre ei a crescut practic în această familie. Știm totul despre ei. Este imposibil de făcut vreo legătură între ei și acest jaf.

Callaghan spuse :

— N-a fost nimeni care să lucreze aici, vreun grădinar sau vreo cameristă și care să stea numai cîteva săptămîni, care să fi avut combinația seifului și să o fi dat unor asociați din exterior ?

— Nu, spuse maiorul, n-am avut.

Callaghan spuse :

— Știți, domnule maior, sînt vreo cîteva lucruri legate de acest furt care nu sînt prea limpezi. A fost o coincidență că oricine ar fi furat marfa știm

că va fi în casă în seara aceea. O altă coincidență, faptul că au știut să intre în casă fără a deranja pe nimeni și a treia coincidență este faptul că au știut combinația seifului. Nu-mi place.

Vendayne spuse :

— Și ce vă propuneți să faceți ? Aveți vreo idee despre modul în care veți începe ?

Callaghan ridică iar din umeri.

— Cum aș putea ? spuse el. Trebuie să vă amintiți că acest furt a avut loc acum trei luni. Ați raportat direct poliției locale care ar fi trebuit să se intereseze despre orice străini din vecinătate. Ei trebuie să fi verificat pe toată lumea și oricine are marfa nu se grăbește să o vîndă.

Callaghan își scoase portțigaretul și își aprinse o țigară.

— Am înțeles că mă aflu aici mai ales datorită nepotului dvs., Lancelot Vendayne, spuse el. Și nu cred că este o idee rea. Adică, faptul că ați angajat un detectiv particular în acest caz în timp ce poliția se ocupă încă de el, arată companiei de asigurări că cel puțin vă dați osteneala. Ar fi nostim să găsim bijuteriile...

Vendayne spuse :

— Ar fi minunat. Bijuteriile sînt în familia noastră de sute de ani. Nu mi-ar place să cred că sînt pierdute pentru noi, mai ales pentru Lancelot, care, după cum știți ar fi devenit proprietar de drept în condițiile testamentului original.

Oftă.

— Dar, să sperăm că va fi bine, Mr Callaghan, spuse. Între timp poftiți în salon, aș vrea să le cunoașteți pe fiicele mele.

Callghan își stinse țigara. Spune :

— Așteptam cu nerăbdare să le cunosc.

Își urmă gazda.

Clarissa Vendayne stătea în fața căminului, din salonul spațios cu lambriuri de stejar și bea un pahar de sherry. Era înaltă și subțire. Fața îi era foarte albă și ochii mari, castanii se uitau amuzați la Esme, care era răsturnată pe un scaun lîngă foc. Audrey Vendayne, care scrisa o scrisoare la o măsuță lîngă ușa dinspre terasă, se ridică în clipa în care maiorul și Callaghan intrară în cameră.

Vendayne spuse :

— Iată-le pe cele trei fiice ale mele, Audrey, Clarissa și Esme. Dragele mele, acesta este Mr Callaghan, care sper că va găsi bijuteriile noastre.

Callaghan zîmbi. Ochii lui o urmăriră pe Esme care-și aranja fusta cu cochetărie, apoi pe Clarissa care se uita la el pe sub genele lungi și pe deasupra paharului de sherry. Audrey nu zîmbea. Îi era greu să nu-și arate ostilitatea în priviri. Callaghan îi zîmbi mai mult.

Esme îi spuse Clarissei :

— Vom sfîrși conversația după aceea. Nu sînt niciodată nepoliticoasă în fața musafirilor.

Clarissa se strîmbă.

— Nu ? zise ea. Și de cînd ești atît de politicoasă ? Îi spuse lui Callaghan : Sîntem o familie extraordinară, Mr Callaghan. Vă veți da seama repede. Nu avem decît o problemă serioasă — Esme.

Esme spuse :

— Mr Callaghan, sora mea nu se poate abține să fie puțin răutăcioasă, vreau să spun.

Vendayne spuse :

— Copii, vă rog !

Audrey spuse :

— Esme, ai un limbaj groaznic.

— Vrei să-mi spui, Audrey, că Mr Callaghan n-a mai auzit cuvîntul „răutăcioasă“ pînă acum ?

Esme își ridică paharul de sherry de pe măsuța de lîngă ea.

Audrey spuse :

— Probabil că Mr Callaghan a auzit o mulțime de lucruri, dar nu trebuie să le audă și la Margraud.

Esme zise :

— Eu am crezut întotdeauna că un detectiv particular trebuie să știe ce este mai rău, iar Clarissa este rea.

Clarissa spuse :

— Te repeți, draga mea. În ceea ce mă privește, mi se pare grozav să avem un detectiv particular în casă.

Îi aruncă o privire leneșă lui Callaghan.

— De data aceasta, spuse Esme, sînt de acord cu tine. Cred că în seara aceasta te va lua pe balcon și-ți va stoarce toată povestea vieții.

Clarissa spuse :

— Ar fi interesant, dar cred că nu este posibil. N-ar putea să stea aici atît cît ar dura.

Vendayne spuse :

— Mr Callaghan, nu trebuie să le iei pe fiicele mele în serios. Nu vorbesc cu răutate.

Callaghan spuse :

— Desigur că nu. Apropos, continuă el adresîndu-se celor trei fete, veți fi acasă în seara aceasta ?

Clarissa spuse :

— Știam. Ne va supune unui interogatoriu. Va fi precum procurorul general din filmele cu gangsteri.

— Nu neapărat, spuse Callaghan. Dar vreau să vorbesc cu toate despre ce s-a întîmplat în noaptea furtului. Vreau să știu unde ați fost, dacă ați auzit sau ați observat ceva. Este doar o chestiune de rutină.

Esme spuse :

— Îmi pare teribil de rău, Mr Callaghan. Mi-ar place foarte mult, dar am o întîlnire în seara aceasta.

Se uită la Clarissa.

Clarissa spuse :

— Aceasta îmi reamintește că și eu am o întîlnire. Mîine nu se poate, Mr Callaghan ?

— Mîine ar fi excelent, spuse Callaghan.

Esme spuse :

— Poate că ar fi o idee bună dacă v-ați ocupa de Audrey în seara aceasta. Mi s-a părut întotdeauna puțin misterioasă.

Clarissa zise :

— Categoric.

Audrey răspunse :

— Este ridicol.

Stevens intră cu pahare de sherry. După un minut sosi și Nikolls. Maiorul îl prezentă și pe el.

Nikolls spuse :

— Nu știu ce credeți dvs. doamnelor, dar eu am impresia că va fi unul dintre cele mai interesante cazuri din viața mea.

Clarissa îi aruncă o privire.

— Mr Nikolls, spuse ea, arătați ca un bărbat cu multă experiență. Într-o zi trebuie să ne întîlnim în grădină și să-mi povestiți.

Nikolls spuse :

— De ce nu ? S-o facem.

Stevens reapăru și anunță că masa era servită. Cu toții s-au dus în sufragerie.

Pe drum Nikolls îi șopti lui Callaghan :

— Slim, am crezut că o să fie bine, dar acum, după ce le-am văzut pe păpușelele astea, știu că o să fie o nebunie.

Începeau să se lase primele umbre. Callaghan stătea la marginea îndepărtată a pajiștii în spatele lui Margraud Manor.

În fața lui, de cealaltă parte a gardului viu, cîmpia se desfășura pînă la marginea dealurilor.

Callaghan se întoarse și plecă către casă. Între pajiște și veranda acoperită care înconjura spatele casei, se ridica o serie de terase. Callaghan, care era un iubitor de atmosferă, rămase acolo simțind vîntul răcoros al serii pe față și se gîndi că dacă ar avea de ales între bijuteriile Vendayne sau Margraud, ar alege casa.

Nikolls apăru dintr-o latură a casei. Callaghan se îndreptă spre el. Nikolls zise :

— Îmi place. Este genul de viață care-mi place. Aer plăcut, femei frumoase, mîncare bună. Zîmbi lui Callaghan. Clarissa și Esme nu se plac foarte mult una pe cealaltă, nu ? întrebă el.

— Nu atît cît să observi, spuse Callaghan. Mă întreb care-i motivul.

Nikolls zise :

— Mi se pare că Clarissa este una din tipele acelea care trebuie să-și bage nasul în afacerile altor femei.

Callaghan dădu din cap.

— Și eu m-am gîndit la asta, zise el. Cel mai ușor lucru pentru două femei ca să se certe, este un bărbat.

— Am fost pînă la garaj, continuă Nikolls. Grădinarul umflă una din roțile mașinii lui Esme și apoi va umple rezervorul pentru Clarissa. Acestea două pleacă pe undeva.

Callaghan spuse :

— Ascultă, Windy, întoarce-te la garaj și stai pe acolo. Cînd iese Esme, întreab-o dacă te poate duce pînă la Kingsbridge. Oriunde s-ar duce trebuie să

treacă prin oraș. Roag-o să te ducă pînă acolo. Dacă da, scoate mașina închiriată din garaj, și du-te la Yard Arm. Uită-te pe acolo și vezi dacă poți să afli ceva.

— În regulă, zise Nikolls și plecă.

Callaghan urcă treptele terasei către casă. Se așeză într-un fotoliu pe balcon. Își aprinse o țigară și începu să facă rotocoale de fum.

O voce spuse moale :

— Mister Callaghan.

Callaghan se ridică. Era Audrey Vendayne. Uitîndu-se la ea în semiîntuneric, Callaghan se gîndi că exceptînd temperamentul, după părerea lui, ea avea mult mai mult, decît Clarissa cît și Esme. Îi plăcea croiala rochiei ei negre de seară. Spuse amabil :

— O seară plăcută, nu-i așa ?

Ea răspunse rece :

— Poate, domnule Callaghan. Dar îți imaginezi că nu vreau să vorbesc cu dumneata despre seară.

— Nu ? zise Callaghan. Dar despre ce vrei să vorbești ?

— 300 de lire, zise ea. Zîmbi cinic. Întotdeauna mi s-a spus că detectivii particulari sînt niște oameni ciudați, continuă ea, dar nu mi-am putut imagina că vei avea obrăznicia de a face ce-ai făcut.

Callaghan își scutură țigara și spuse încet :

— Adică să iau 300 de lire de la d-ta ca să nu mă amestec în acest caz, și apoi să o fac ?

— Exact, spuse ea.

Callaghan spuse :

— Miss Vendayne nu cred că ești proastă. Oricare ar fi părerea d-tale personală despre detectivii particulari, în general, sînt considerați inteligenți.

Trebuie să recunoști că a fost o prostie din partea d-tale, să încerci să mă mituiești pentru a nu mă ocupa de această investigație.

Trase adînc din țigară, apoi continuă :

— Evident că un detectiv particular care nu este cinstit, ar face ce am făcut și eu, ar păstra banii și tot s-ar ocupa de afacere. Zîmbi. Oricum, ieri mi s-au plătit 250 lire de către avocații tatălui d-tale. Dacă pe de altă parte detectivul ar fi cinstit, presupunînd că așa ceva ar fi posibil, și că ar vrea să facă o treabă curată, atunci cel mai bun plan ar fi să te joace pe d-ta pentru a afla de ce vrei să renunțe la caz. Oricum n-ai putea să zici nimic.

Ochii ei aruncau săgeți. Zise :

— Ți-am spus de ce nu ești dorit aici.

— Poate, zise Callaghan. Zîmbea. O mulțime de oameni îmi spun mie multe lucruri, dar eu nu trebuie să-i cred.

Se uită la el cu ochii larg deschiși de uimire.

— Mister Callaghan, zise ea, vreți să spuneți că mint ?

— Nu, zise Callaghan. Nu vreau să-ți spun nimic, dar am să-ți expun niște fapte pentru a te gîndi la ele. Cînd m-ai sunat la birou alaltăieri seară, și mi-ai fixat întîlnirea la clubul Ventura n-am întrebat de ce. Tăcu. Ea spuse :

— Ce interesant !

Callaghan zîmbi.

— Va fi și mai interesant, spuse el. Îți voi spune de ce ai făcut-o. Aveai motive pentru a fixa întîlnirea la clubul Ventura, deoarece înainte de a mă vedea pe mine voiai să-l vezi pe Gabby Ventura. Te-ai gîndit că ar fi bine să ai ceva muniție cu care să mă mituiești dacă este necesar. Callaghan se opri. Își scutură țigara și se uită la ea. Într-un colț al gurii avea un zîmbet cinic.

— Deci, întreabă el.

Ea nu spuse nimic și el continuă.

— Ai ajuns la clubul Ventura mai devreme și ai împrumutat 300 lire de la Gabby Ventura. Apoi ai așteptat afară pînă am apărut eu. Ciudat, continuă Callaghan, dar eu m-am întors la club mai tîrziu. Voiam să-l văd pe Lancelot. Am făcut un poker cu Lancelot, Gabby și un alt bărbat. Am pierdut niște bani și mi-am plătit pierderile cu una din bancnotele de 50 lire pe care mi le dăduseși.

Zîmbetul lui Callaghan se lăți.

— Ieri de dimineață, continuă el, Gabby Ventura a venit la mine la birou, încercînd să afle de unde aveam bancnota. Mi-a spus că împrumutase cuiva niște bani în seara precedentă. Bineînțeles că-l interesa să știe cum și de ce ajunsese bancnota aceea de 50 lire în mîinile mele. Zîmbetul lui Callaghan se modifică, deveni aproape angelic.

— Și zici că nu minți, nu, miss Vendayne ?

Ea stătea uitîndu-se pe deasupra teraselor și nu spunea nimic.

Callaghan își stinse țigara și aprinse alta.

— Ciudat este, zise el, că nu cred că minți cu adevărat. Imediat ce l-am văzut pe tatăl d-tale am înțeles că dorești să-i eviți orice problemă. Este un om bolnav. Dar tehnica d-tale nu a fost prea inteligentă. Dacă aș fi în locul d-tale aș ține minte pe viitor că detectivii particulari pot fi necinstiți, dar rareori proști. Cel puțin acesta de aici nu este.

Ea zise :

— Mister Callaghan, de ce crezi că mă interesează ce gîndești ?

— Și ăsta e tot un bluf, zise Callaghan. Te interesează cumplit ce gîndesc și eu știu asta. Problema este că faci parte din acei oameni care încă mai

trebuie să învețe că cinstea este cea mai bună politică.

Zîmbetul îi descoperi dinții albi.

— Am să fac un mic pariu cu d-ta. Înainte de a încheia această afacere, îmi vei spune ce ai în cap.

— Într-adevăr, zise ea sarcastic. Și bineînțeles știi de ce am s-o fac.

— Am o bănuială, zise Callaghan. Orice ai crede, pot să fiu folositor cînd oamenii sînt la strîmtoare. Și mi se pare că d-ta ești.

Ea se întoarse pe călcîie și dispăru pe ușa terasei. Callaghan coborî către terasă, fumînd și savurînd aerul de seară.

CAPITOLUL IV

Undeva în Manor House, un ceas bătu unsprezece. Callaghan se gîndi că clinchetul plin de rezonanță avea o notă antică ce putea fi asociată cu o fantomă fără cap, rătăcind jucăuș pe coridoarele întunecate îmbrăcate în stejar.

Stătea întins în patul din camera lui privind spre tavan și se întreba de ce nu-i plac lambriurile de stejar chiar și atunci cînd erau înviorate de cretoane, alese cu gust. După un moment înțelese că de fapt nu se gîndea la lambriuri sau la cretoane, mintea îi era concentrată la Audrey Vendayne.

Deci, trebuie să cunoști foarte bine un bărbat ca Gabby pentru a împrumuta 300 de lire... dacă ești femeie. Se ridică, aprinse lumina, își îndreptă cravata, se duse la dulap și scoase o sticlă de whisky

și un pahar, bău cinci degete de whisky, își aprinse o țigară și coborî. Cînd ajunse în hol, începu să tușească. Tuși o vreme apoi își puse din nou țigara în gură și se îndreptă spre ușă. În spatele lui pe culoar se deschise o ușă. Se auzi vocea lui Audrey Vendayne.

— O, domnule Callaghan.

Callaghan se întoarse și zîmbind vesel spuse :

— Bună, miss Vendayne. Pare o noapte frumoasă. M-am gîndit să ies și s-o privesc. Nu vii și d-ta ?

Ea răspunse scurt :

— Nu, mulțumesc.

Se îndreptă către el și se opri cam la o jumătate de metru.

Callaghan își spuse în sinea lui : „Nu mă place deloc. Și nu e sigur de ce. Se gîndește cît sînt de ticălos și cît de mult poate să mă păcălească. E sătulă pînă în gît de cele trei sute". Îi zîmbi amabil.

Ea spuse :

— Am vorbit cu tatăl meu și am ajuns la o concluzie. Te-ar interesa și pe d-ta.

Callaghan nu spuse nimic.

— Eu cred și tatăl meu este de acord cu mine, că în condițiile de acum ar trebui să amînăm cererea prezentată la Sphere Internaționale. Este evident din atitudinea lor, că ceva nu este în regulă cu cererea. Și pe de altă parte, poliția nu a avut timp să-i găsească pe vinovați. Ne-am propus să le mai dăm puțin timp. Dacă dau greș, putem formula cererea cînd lucrurile vor fi mai clare.

Callaghan spuse :

— Ar fi o idee bună dacă ar merge.

— Ce-ar fi o idee bună, mister Callaghan ? întrebă ea.

Zîmbetul lui era serafic.

— Ar fi o idee bună dacă aș crede în așa ceva și dacă l-aș lăsa pe maior să creadă și el. Dacă aș crede în așa ceva mi-aș face bagajele și aș pleca pentru că nu aș avea nimic de făcut aici. Ei bine, n-am să fac asta. Am să stau aici pînă cînd am să pun mîna pe ceva palpabil... Dacă nu am chiar acum ceva palpabil.

Ea se întoarse cu un gest supărat și plecă spre scări. Se opri cu piciorul pe prima treaptă și se întoarse pe jumătate. Lui Callaghan îi plăcu. Avea glezne încîntătoare, rochia îi cădea grațios și poziția capului era așa cum ar fi trebuit să fie. Observă că în lumina din hol părul ei avea nuanțe roșcate. Ea spuse :

— Ești un om imposibil.

— Poate, zise Callaghan. Dar cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să mă suporți. Altfel, am să-i spun maiorului că te-ai repezit în oraș cu scopul de a-l înduioșa pe cel mai nemernic proprietar de club de noapte din Londra ca să-ți dea 300 de lire să mă cumpere la numai cîteva minute după ce avocații tatălui d-tale m-au angajat în afacerea asta. Nu cred că ți-ar place.

Ea zîmbi. Zîmbetul era neplăcut.

— Poate că nu, zise ea. Dar nici d-tale nu ți-ar place ca tatăl meu să știe că după ce ai acceptat cazul ai luat banii de la mine și i-ai păstrat.

El rînji.

— Bănuiesc că ai să-i spui, nu ? Faptul că am păstrat cele 300 lire este cel mai sigur lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu poți să faci nimic în privința asta. Este unul din acele lucruri pe care trebuie să le accepți ca atare și să-ți placă.

Ea își luă piciorul de pe scară și se așeză în fața lui. Fața îi era roșie. Spuse controlîndu-și vocea :

— Bănuiesc că face parte din tehnica unui detectiv particular să fie cît se poate de insolent cu putință. Vocea îi era plină de dispreț.

— E corect, spuse Callaghan vesel. Trase adînc din țigare și începu să tușească. Nenorocitele astea de țigări, explică el. Le fumez tot timpul și am o tuse tabacică permanentă.

Ea spuse :

— Trebuie să mă intereseze ?

El îi zîmbi.

— Am uitat, bineînțeles că nu, zise el. Și, apropos de insolență, mi-am dat seama că nu este rău. Uneori obții o reacție. Oamenii sînt mai înclinați să spună adevărul cînd sînt supărați. Și îmi place să mă uit la dumneata cînd ești supărată. Îți stă bine.

Ea răspunse sarcastic.

— Ești groaznic de inteligent, nu ? Și psiholog. Bănuiesc că le știi pe toate.

— Nici chiar așa, spuse Callaghan. Știu doar puține. Dar știu un lucru sigur. Expiră încet fumul de țigară.

— Mîine, continuă el, tatăl d-tale, d-ta și eu vom avea o întîlnire. Am să-ți spun niște lucruri pe care cred că ar fi bine să le auzi. Sau poate că ai prefera să am conversația asta numai cu d-ta ?

Expresia ei se modifică. Spuse repede :

— Ți-am spus că tatăl meu este un om bolnav. Bineînțeles, aș face orice ca să-l scutesc de probleme.

— Prostii, zise Callaghan amabil. De fapt ți-e frică să nu te dai în spectacol. Bănuiesc că ți-ai bătut joc de bietul bătrîn și crezi că probabil am ghicit cum ai făcut-o.

Ea își ținu răsuflarea. Aproape că se sufoca de furie. Spuse cu o voce joasă :

— Sînt momente în care cred că te-aș putea ucide. Ești persoana cea mai detestabilă pe care am întîlnit-o vreodată.

Callaghan spuse :

— Da, e ceva. Nu mă interesează ce simte o femeie atît timp cît nu e total dezinteresată.

Ea se întoarse repede și începu să urce scările. Callaghan o privea. Fiecare mișcare vorbea despre furia care o stăpînea.

Undeva pe hol, zbîrnîi un telefon. După un moment apăru Stevens care spuse :

— Mister Nikolls la telefon, domnule. Dorește să vorbească cu d-voastră.

Callaghan merse pe coridor către nișa unde era telefonul. Apucă receptorul. Stevens dispăruse. Nikolls spuse :

— Slim, ține-te bine. Esme m-a adus pînă la Kingsbridge. Credeam că tu știi să conduci mașina, dar modul cum conduce păpușica asta, este senzațional. Mă mir că mai sînt întreg.

Callaghan spuse :

— Și... ?

— M-a lăsat și și-a continuat drumul către Tottnes Road. Am scos mașina din garaj și m-am dus după ea. Bănuiam că se duce la Yard Arm. Într-adevăr așa a fost. Acum este acolo. Și Clarissa. Ambele mașini sînt parcate în spate.

Callaghan întrebă :

— Mai e deschis ?

Nikolls spuse :

— Nu, dar e ceva ciudat. M-am fițîit pe afară ascuns în spatele unui gard viu. Cînd s-a închis, Esme și Clarissa au ieșit prin spate împreună cu un tip. Au traversat o livadă și s-au dus în alt loc, un fel

de vilă mai mare în spate. Am stat pe acolo puțin să văd dacă ies dar nu au ieșit. Așa că am încercat altceva. M-am dus și am bătut la ușa din spate. Mi-a deschis un tip, dar nu tipul cu care intraseră fetele. I-am cerut niște apă pentru mașină. Cînd a intrat să-mi aducă a aprins lumina și era cît pe aici să fac un atac. Cine crezi că e băiatul ?

Callaghan zise :

— Și eu ce trebuie să fac ? Să încerc de trei ori să ghicesc ?

— Scuză-mă, zise Nikolls, îți aduci aminte de tipul care era portar la bomba aceea a lui Ventura, clubul Backstairs din Soho — Ropey Felliner. Ei bine, el era. Îți dai seama ce surpriză.

— Îmi imaginez, zise Callaghan. Te-a recunos cut ?

— Nu, răspunse Nikolls, am rămas în întuneric.

— De unde vorbești, întrebă Callaghan.

— Sînt într-o cabină telefonică pe drum, răspunse Nikolls. Cam la o jumătate de milă de Yard Arm.

Callaghan spuse :

— Vin imediat. Cred că e timpul să se întîmple ceva. Dacă nu, o s-o provocăm noi. Vin cît pot de repede.

— În regulă, zise Nikolls. O să mă fîțîi pe aici și o să mă uit a lună. Oricum, în seara asta sînt într-o dispoziție poetică.

Callaghan închise. Urcă la el în cameră și-și luă un pardesiu. Sună. Coborî și se întîlni cu Stevens în hol. Spuse :

— Stevens, s-ar putea să întîrzii astă seară. Ai cumva o cheie de rezervă ?

— Da, domnule, răspunse majordomul. Mă duc să o aduc. Așteptîndu-l pe Stevens să se întoarcă, Callaghan se plimbă de colo-colo pe hol. Părea mulțumit. Era intrigat de vestea lui Nikolls, că Ropey Felliner era în căsuța din spatele lui Yard Arm. Se întreba de ce ? Stevens se întoarse cu cheia și i-o dădu lui Callaghan.

— Sper că lucrurile merg bine, domnule, și sper că nu sînt prea curios. Dar aveți cumva vreo idee, domnule ? Și pe noi ne interesează foarte mult.

Callaghan rînji.

— Am pus mîna pe criminal, Stevens, zise el. Cred că știu cine a furat bijuteriile Vandayne.

Ochii majordomului se lărgiră.

—Dumnezeule, mister Calaghan, zise el Cine a fost ?

— Moș Crăciun, zise Callaghan și ieși. Era lună plină.

Șoseaua din fața Jaguar-ului era ca o panglică cenușie. Nikolls iesi din întuneric și se așeză în mijlocul drumului. Se sui în mașină și spuse :

— Am parcat mașina pe cîmp, la vreo două sute de metri mai jos pe dreapta. Poarta este deschisă. Ce-ar fi să parchezi și tu tot acolo.

Callaghan dădu drumul la ambreiaj. Intră pe poarta deschisă și parcă mașina lîngă a lui Nikolss. Întrebă :

— Unde e căsuța, Windy ?

— La vreo douăzeci de metri mai jos pe drum, răspunse Nikolls. Pe stînga este Yard Arm, are un semn afară. Chiar pe lîngă ea este o cărare care trece printr-o livadă. Căsuța era chiar în fața lui, ascunsă printre copaci. Era o clădire mare cu 2 etaje formată evident din 2 sau 3 căsuțe unite într-una singură. Pajiștea care o înconjura era bine întreținută, și ferestrele camuflate cu grijă. Callaghan deschise poarta, o luă pe cărare și bătu la ușă. Stătu

acolo privindu-și capătul aprins al țigării. Ușa se deschise după un minut. Callaghan uitîndu-se peste bărbatul care stătea în ușă, văzu holul casei luxos și bine mobilat. Apoi îl privi pe bărbat. Avea cam 35 ani, părul negru ondulat, o față aproape arătoasă, și bărbia hotărîtă. Era bronzat. Ochii lui Callaghan alunecînd de pe figura bărbatului pe cadrul ușii, văzu placa cu numele lui — Maimesburry.

Spuse :

— Mă numesc Callaghan. Stau la Margraud Manor. Știu că Esme și Clarissa Vendayne sînt aici.

Bărbatul spuse :

— Da ?

Ridică sprîncenele. Tonul voci era jumătate cercetător, jumătate insolent. Callaghan continuă :

— Cred că maiorul nu se simte prea bine, zise el minținid cu ușurință. Miss Vendayne este puțin tulburată din cauza lui. Și crede că fetele ar trebui să se întoarcă acasă. Celălalt spuse :

— De unde să știu că sînt aici ?

Callaghan spuse :

— Asta-i treaba mea.

Bărbatul din ușă ridică din umeri.

— Dacă vrei să fii nepoliticos... spuse el.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, spuse Callaghan. dar de ce n-ar trebui să știe nimeni unde sînt. E secret ?

Bărbatul din ușă se dădu înapoi. Callaghan observă că era destul de înalt și de musculos, dar se mișca ușor. Spuse :

— Nu e nici un secret. Poate că am fost prea brusc. Intră ! Numele meu este Blaize.

— Încîntat de cunoștință, spuse Callaghan. Păși în hol. Blaize închise ușa în spatele lui. Esme apăru din cealaltă parte a holului. Se întoarse și vorbi în camera din spatele ei.

— Dumnezeule, spuse ea, este mister Callanghan. E grozav. Lucrează repede, nu ? i se adresă lui Callaghan. Să nu spui că n-ai avut răbdare pînă mîine pentru a ne interoga.

Clarissa ieși din cameră. Stătea în spatele lui Esme. Esme murmură :

— Uneori trei înseamnă petrecere. Dar cred că patru înseamnă aglomerație.

Callaghan spuse :

— Și eu la fel. Continuă : Miss Vendayne m-a rugat să vin aici și să vă spun că este îngrijorată în privința maiorului. Îi este teamă să nu facă iar un atac. S-a gîndit că poate vă întoarceți. Figura lui Esme deveni serioasă :

Trecu pe lîngă Blaize și ieși. Clarissa era în spatele ei.

Se opri cînd ajunse lîngă Callaghan și spuse :

— Cred că ar trebui să vă cunoașteți. Dragul meu William, iată-l pe domnul Callaghan. Prințul detectivilor particulari. Mister Callaghan, mister William Blaize. Cred că e un dulce, nu-i așa, William ? Blaize rînji.

— Dacă vrei să știi, de ce cred că este un dulce, continuă Clarissa, este pentru că i-a picat cu tronc lui Esme. Și singura mea distracție aici este să-i sufl iubiții lui Esme. De aceea mister Callaghan aveți un motiv logic pentru care cred că William este un dulce. Se simte ușurat că a trebuit să plecăm. Știu că are o întîlnire undeva.

Blaize zise :

— De o oră aștept să plec la Exeter. Dar, ca întotdeauna, am fost un domn. Voi ajunge acolo pe la 3.

— Bietul William, spuse Clarissa. Ce păcat. Noapte bună, dulcele meu William. La revedere, mister Callaghan. Ea ieşi.

Callaghan se uită la Blaize. După un minut spuse :

— O treabă bună dacă poţi s-o faci.

Blaize răspunse :

— Ce vrei să spui exact ?

Callaghan zise :

— Nu ştiu. D-ta probabil da, noapte bună.

Ieşi pe uşă şi plecă prin livadă. De undeva din vecinătate a auzit pornind maşinile lui Clarissa şi Esme. Se întoarse în şosea. Aşteptă pînă văzu luminile maşinilor fetelor dispărînd, apoi se îndreptă către poarta dinspre cîmp. Nikolls şedea pe locul şoferului din maşina închiriată, fuma şi privea luna cu mîinile la spatele capului.

— Nu ţi-a trebuit mult să spargi petrecerea, Slim. Cum ai reuşit ?

Callaghan zise :

— Le-am spus că bătrînul e pe cale de a face un nou atac. Au hotărît să se întoarcă acasă. Ar fi bine să te întorci. Du maşina în garaj la Margraud. Am lăsat uşa deschisă. Nikolls spuse :

— Bine, tu nu vii ?

Callaghan zise :

— Nu. Vreau să am o mică discuţie cu Felliner.

Nikolls ridică din sprîncene :

— Dar celălalt tip ? întrebă el.

Callaghan spuse :

— Se pare că se duce la Exeter. Am să aştept puţin şi am să văd.

Nikolls spuse :

— Înţeleg, ai să foloseşti vechiul sistem.

Callaghan zîmbi.

— De ce nu, Windy, zise el.

Callaghan se urcă în Jaguar şi rămase acolo fumînd. Aştepta sunetul unei maşini. Se întrebă cine este Blaize. Aşteptă 10 minute apoi coborî din maşină, aruncă mucul de ţigară în iarba umedă şi o porni pe drum ascuns după tufişuri. Se îndrepta către Yard Arm. După ce merse vreo 20 metri, din dreapta clădirii Yard Arm ieşi o maşină lungă şi joasă care o luă la stînga. Callaghan trecu prin livadă. Ocoli clădirea. În spate, lîngă o ţeavă de apă vopsită în alb, era o uşă. Callaghan bătu. După un minut se auziră nişte zgomote din interior, apoi zgomotul unui zăvor care se trage.

Callaghan zise :

— Bună seara, Ropey.

Cineva din interior spuse :

— Ce dracu... Challaghan !

— Aşa este, zise Callaghan. Ieşi afară Ropey, vreau să vorbesc cu tine.

Felliner ieşi în uşă. Era foarte mare. Avea umeri fare laţi, arăta ca un boxer. Mîinile îi atîrnau pe lîngă el ca ale unei gorile. Spuse :

— Şi dacă nu vreau să vorbesc cu tine ? Ce dracu vrei ? Ce se petrece aici ? Eşti al doilea tip care mă trezeşte în noaptea asta.

Callaghan spuse :

— Ştiu. Primul a fost Nikolls. Nu l-ai recunoscut. Nu mai ai privirea la fel de bună.

Felliner spuse :

— Las-o moartă. Ce vrei ?

Callaghan aprinse o ţigară şi spuse :

— Vreau să ştiu ce faci aici ?

Felliner spuse cu un ton slab :

— Şi dacă ţi-aş spune să-ţi vezi dracu de treburile tale ?

Callaghan îşi luă ţigara din gură în mîna stîngă. Aproape simultan se aplecă înainte pe vîrful picio-

rului stîng. Dreapta îl surprinsese întîi pe Felliner diect în gură. Uriașul căzu pe spate. Callaghan păși înăuntru. Cînd Felliner se ridică în genunchi, Callaghan întinse mîna stîngă și-și vîrî degetele după gulerul lui Felliner. Îl ajută să se ridice. Cînd aproape se ridicase, Callaghan îl lovi din nou. Felliner se prăbuși cu o bufnitură. Prin ușă intra o rază de lună. În partea cealaltă a camerei, Callaghan văzu un comutator electric. Se duse și aprinse lumina. Felliner se ridicase în picioare. Avea umerii cocoșați ca un taur, gura-i sîngera, se uita la Callaghan. Spuse :

— Am vrut întotdeauna să te snopesc în bătaie, Callaghan și acum pe Dumnezeul meu c-o fac.

Callaghan rînji și spuse :

— Nici o lege nu te împiedică să încerci, Ropey. Sper că ai o condiție mai bună decît atunci cînd lucrai pentru Gabby și aruncai afară din clubul Backstaires homosexualii băuți.

Felliner mormăi ceva printre dinți și se mișcă repede înainte.

Callaghan puse mîna pe spatele unui scaun de bucătărie, care se afla sub comutator. Îl roti deodată către Felliner și îl lovi exact peste fluierele picioarelor.

Felliner înjură vîrtos, sări la Callaghan cu o agilitate surprinzătoare și îi răsuci o stîngă. Callaghan prinse pumnul cu dreapta, întinse mîna stîngă și-l apucă pe Rupey de încheietura mîinii drepte. Degetele i se opriră ușor la puls. Felliner începu să urle. Callaghan îl apucă cu mîna dreaptă de degete. Și presă puțin. Felliner zbieră. Fruntea îi era acoperită de sudoare.

Callaghan spuse :

— Întotdeauna voi prefera Judo-ul tacticilor demodate de luptă, Rupey. Este una dintre cele mai

plăcute prize de mînă japoneze pe care le cunosc. Dacă încerci să te miști într-un fel, îți rupi cel puțin 2 degete. Vrei să încerci ?

Lăsă priza și-și puse mîinile în buzunar. Rupey se duse în partea cealaltă a camerei și se așeză. Își mîngîia încheietura și-și masa degetele.

— Necazul cu tine, Rupey, este că bătaia a fost întotdeauna punctul tău tare, și ai crezut că așa se rezolvă orice treabă. Dacă ești așa de deștept cum crezi, lasi deoparte orice idee de duritate și începi să gîndești. Ai dat de dracu, Rupey.

Felliner spuse :

— Nu știu despre ce naiba vorbești. Ai nimerit greșit, pe cuvînt. Callaghan ridică scaunul căzut. Se așeză. Se gîndea repede. Își imagina cea mai bună cacialma pe care ar putea să o folosească. Spuse :

— Rupey ! Tu știi foarte bine că întotdeauna știu ce fac. Felliner mormăi.

— Nu știu despre ce vorbești. Ai noroc că Blaize nu e aici. Dacă era o pățeai. Poate că te snopea.

Callaghan rînji și spuse :

— N-aș fi așa de sigur, Rupey. Și pentru că pari atît de neajutorat, poate că vrei să afli de ce cred eu că ai dat de dracul. Acum 3 luni s-au furat niște bijuterii din casa Vendayne. Înțelegi ? Și cred că nu e prea bine pentru tine, cu cazierul pe care-l ai să fii pe aici.

Callaghan își scoase portțigaretul și alese o țigară.

Continuă :

— Poliția probabil că te-a trecut cu vederea cînd a făcut verificări.

Felliner zîmbi. Părea ușurat. Spuse :

— Înțeleg. Deci, încerci să mă legi de furt. Nu-i așa ? N-ai să poți. Nu eram aici cînd s-a furat

marfa. Sînt aici numai de 3 zile. Ce părere ai domnu-știe-tot ?

— Nu mă deranjează, zise Callaghan. Nu dovedește nimic. Foarte bine, Rupey. Dacă ești așa de sigur de tine, am să vorbesc cu Walperton, ofițerul de la Scotland Yard care se ocupă de acest caz.

Cred că ar vrea să stea de vorbă cu tine. Asta bineînțeles dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine.

Felliner spuse :

— Nu-mi fac probleme și nu am de ce să mă tem. Dar nici nu vreau să am de-a face cu copoii. Știi că nu-mi plac.

— Bine Ropey, zise Callaghan. Atunci, hai să fim prieteni. Poate în felul acesta nimeni nu v-a păți nimic, sau cel puțin nu mai mult decît au pățit ceva.

Callaghan se ridică. Ocoli masa din bucătărie și se așeză pe marginea ei uitîndu-se la Felliner.

— Știi Ropey, tu nu ești genul de om care să-și găsească o slujbă în inima ținutului Devonshire ca îngrijitor sau servitor sau ceva în genul ăsta, pur și simplu pentru că-i place aerul curat. Așa este nu ? Ce faci, aici ?

Felliner nu spuse nimic. Callaghan continuă :

— De șase sau șapte ani lucrezi pentru Babby. Ai lucrat în toate cluburile pe care le-a avut. Dacă a fost o treabă murdară de făcut ai fost băgat în ea pînă peste cap. Aici se termină o grămadă de lucruri ciudate. Și faptul că ești aici, îmi arată că și Gabby este interesat. Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să vorbești.

Felliner spuse :

— Bun, e-n regulă. Oricum nu contează. Am venit aici și am primit slujba asta pentru că așa mi-a spus Gabby.

— Înțeles, zise Callaghan. Deci Gabby știa că slujba este disponibilă.

— Nu știa, zise Felliner. A fost un anunț într-un ziar. Șeful l-a văzut și mi-a spus să răspund.

Callaghan dădu din cap.

— Și ce trebuie să faci ?

— Să stau pe aici cu ochii pe Blaize, zise Felliner. Gabby s-a gîndit că plecarea lui este prea bruscă. Voia să știe unde se duce. Voia să știe orice pot afla.

Callaghan se ridică și spuse :

— Ascultă-mă pe mine, Ropey, nu te amesteca. Părerea mea este că o să fie ceva necazuri pe aici. Dacă aș fi în locul tău, m-aș feri.

— Mie îmi spui ? spuse Felliner. Cred că am avut toate necazurile posibile. Mă retrag.

— Nu, nu te retragi, zise Callaghan amabil. Ai să stai unde ești și n-ai să-i spui lui Gabby că m-ai văzut. Această micuță conversație să rămînă un secret între prieteni, da ?

Se îndreptă spre ușă. Rămase un moment uitîndu-se la livada în lumina luni. Apoi se întoarse și spuse :

— Ropey, îți amintești de tipul care a fost ucis acum un an de zile la Clubul Backstairs — cel care a fost găsit în alee ? Cred că acest caz nu este considerat „închis“ încă. Poliția vrea să știe cine l-a aruncat pe geam. Poate că le spui tu.

Felliner spuse răgușit :

— Ești un nenorocit, asta ești. Dacă nu poți să obții un lucru într-un fel, încerci orice altă modalitate.

Callaghan rînji.

— Așa e, Ropey. Facem treabă, cumva, și cui dracu îi pasă cum. Nu-ți băga nasul și vezi cum te porți. Dar dacă te ridici împotriva mea, te amestec

în afacerea Backstairs și știi că vorbesc serios. Noapte bună, Ropey.

Callaghan se așează la volanul Jaguaru-lui. Stătu mult timp privind cîmpia. În cele din urmă își puse mănușile, aprinse o țigară și porni mașina. Merse încet pînă la Margaud bucurîndu-se de aerul nopții. Nikolls îl aștepta în fața garajului.

— Cred că citești gîndurile, Slim, zise el. M-am gîndit primul care să-ți spun vestea.

Callaghan ridică sprîncenele.

— Ce s-a întîmplat ?, zise el.

— Ești al naibii de ciudat, zise Nikolls. Te-ai dus la Yard Arm și le-ai spus fetelor o poveste falsă despre un atac al bătrînului, și cînd au ajuns aici era adevărat. A avut un atac de cord.

CAPITOLUL V

BILEȚEL PENTRU CLARISSA

Era unsprezece și zece minute. Nikolls pescui un Lucky Strike din buzunar, și-l puse în gură și reciti bilețelul de la Callaghan.

„Încearcă să-i vorbești Clarissei după micul dejun. Dă-i întîlnire la cafeneaua din Kingsbridge la unsprezece și jumătate. Să ajungi acolo primul și să mă aștepți. Cînd apare, servește-i placa cunoscută. Dacă pare interesată, așa ca din întîmplare, menționează Slapton Sands cînd ajung eu. Joacă-ți al naibii rolul — cred că ai s-o dai gata.

S.C.“

Nikolls scoase bricheta și aprinse biletul la un colț. Își aprinse țigara de la ultimul colț și puse scrumul în scrumieră.

Se întreba dacă Callaghan avea dreptate în privința Clarissei. Își dădea seama că detectivul avea dreptate în privința femeilor aproape întotdeauna. Dar, pe de altă parte, Clarissa era o tipă deșteaptă. își spuse Nikolls. Avea ceva în cap. Toate femeile Vendayne aveau cap. Faptul era evident și te izbea de îndată ce te uitai la ele. Nikolls, care reducea totul la pariuri, se gîndi că scorul era cam șase la patru pentru Callaghan. Apăru Clarissa.

Nikolls o urmări cu un ochi critic în timp ce mergea către masa lui. Se gîndi : „o femeie pe cinste, știe cum să meargă și șoldurile ei sînt exact cum trebuie și în materie de boarfe nu are nici un secret.“

Clarissa purta o haină verde de tweed și o fustă asortată cu puloverul strîns la gît cu un șnur galben. Puțin într-o parte pe părul ei castaniu închis și bine coafat avea o pălăriuță verzuie a là Robin Hood, cu bentiță galbenă asortată cu șnurul de la gît. Pantofii erau de piele lustruită, iar ciorapii din mătase bej. În mîini purta mănuși din piele subțire.

Cînd Nikolls se ridică în picioare, zise dulce :

— Bună, Windy... îți voi spune Windy pentru că l-am auzit pe domnul Callaghan. Și de ce ți se spune Windy ?

Nikolls zîmbi amabil și spuse :

— Numele meu este Windemere... e un nume dat dracului, dar n-am putut să-l împiedic. Bătrînul meu a locuit pe acolo înainte de a se duce în State.

Ea spuse :

— Nu ești american, Windy ?

— American pe dracu, replică Windy, Sînt canadian. Și eu și maică-mea ne-am născut acolo.

Dar am stat mult timp în State. Am lucrat acolo la o agenție de detectivi pînă cînd un tip l-a împușcat pe Monty Kells, asistentul lui Slim. Atunci, el a telegrafiat și eu am venit încoace.

Clarissa întrebă :

— De ce i se spune Slim ?

Nikolls rînji :

— Pentru că așa este. Cît se poate de alunecos. S-ar strecura pe oriunde. Un singur lucru îl poate da peste cap, și Nikolls își luă un aer de seriozitate deosebită, și de asta mă tem acum...

Ea zise :

— Vreau niște cafea, te rog. Începu să-și scoată mănușile. Spune-mi te rog Windy, murmură ea angelic, de ce te temi ?

Nikolls își îndreptă privirile spre fereastră. Figura lui exprima grijă și îndoială. Nikolls era un foarte bun actor, lucru de care oamenii își dădeau seama cînd era prea tîrziu. O privi. O privire lungă și cercetătoare. Apoi spuse foarte serios :

— Clarissa țin foarte mult la Slim. Aș face orice pentru el. Pentru mine este tipul cel mai grozav din lume. Și nu vreau să-l văd suferind.

Ochii mari ai Clarissei se măriră și mai mult. Se aplecă peste masă și-și împreună mîinile, spunînd :

— Este emoționant, sînt mișcată, spune-mi te rog, de ce să sufere mister Callaghan ?

Nikolls trase acum din țigară. Trase fumul adînc în plămîn și-l lăsă să i se plimbe prin gură. Apoi spuse liniștit :

— Pentru tine.

— Dumnezeule, spuse Clarissa. Ce minunat! Cum pentru mine ?

Nikolls își stinse țigara. Zdrobi mucul cu un gest definitiv. Gestul unui om care s-a hotărît. Spuse foarte liniștit cu ochii ațintiți asupra ei :

— Clarissa vreau să-ți spun ceva. Și dacă vreodată te dai de gol, am să-ți tai frumosul gît de la o ureche la cealaltă. Slim e nebun după tine înțelegi ? Din clipa în care te-a văzut aseară și-a pierdut mințile după tine. Și înțelege bine. Femeile cad foarte ușor la picioarele lui. Și de obicei nici nu le bagă în seamă. În privința femeilor e ca un' ghețar. Așa că ori de cîte ori dă atenție unei femei, ea are dreptul să ridice drapelul și să fie salutată cu o salvă de artilerie.

Ridică din umeri cu tristețe.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun nimic, continuă el. Dar sînt cam îngrijorat. Înțelegi, azi dimineață cînd mi-a spus că renunță la caz...

Clarissa îl întrerupse :

— De ce renunță la caz ? întrebă ea.

Nikolls spuse :

— El zise că nu reușește să prindă nici un fir, dar nu-l cred. Cred că tu ești motivul. L-am urmărit privindu-te aseară, după ce s-a întors de la Yard Arm, cînd turnai ceaiul. Și mi-am dat seama.

Se opri deodată și se uită la prăjiturile din vitrină. O urmărea pe Clarissa cu coada ochiului. Observă cu satisfacție că i se umeziseră ochii.

— Nu trebuie să renunțe la caz, Windy, zise ea. Pur și simplu nu trebuie să renunțe. Și nu trebuie să-ți faci probleme în privința mea. N-aș putea să-l fac să sufere. Nu sînt genul. În plus, cred că este grozav de dulce. Chiar de cînd l-am văzut, m-am gîndit că e teribil de dulce. Are privirea aceea pierdută, știi, Windy.

Nikolls spuse încet :

— Știu. Se gîndea : „Pe toți dracii. Slim a avut dreptate. A-nghițit momeala."

Își puse mîna peste mîna ei care era pe masă. Și-i spuse grav :

— Clarissa eu am încredere în tine, nu uita ! Dacă-ţi baţi joc de Slim am să-ţi tai gîtul cu mîna mea, bineînţeles dacă n-o face el mai întîi.

Mîna dreaptă a Clarissei se îndreptă spre gît. Zîmbea fericită.

Nikolls uitîndu-se la ea, îşi spuse în gînd : „La naiba, arată ca şi cînd i-ar place să i se taie gîtul". Ea spuse :

— Este minunat, Windy. Voi face orice să vă ajut. Absolut orice.

Nikolls se uită pe fereastră. Afară Callaghan tocmai cobora din Jaguar. Nikolls spuse :

— Iată-l. Ar fi bine să spunem că ne-am întîlnit din întîmplare.

Cînd Callaghan intră, el continuă :

— Ce nostim Slim. Miss Vendayne tocmai a venit la o cafea. Poate vrei să vorbeşti cu ea. Eu vreau să arunc o privire la Slapton Sands. Am auzit că e un loc grozav de pescuit. Se uită repede la Callaghan. O pleoapă îi flutura aproape imperceptibil. Continuă : Am auzit că acolo se poate pescui cu orice... Cîrlig, undiţă şi mincioc. Se ridică.

— Ne vedem mai tîrziu.

Îi aruncă Clarissei o privire lungă şi ieşi.

Callaghan comandă cafea. Purta un costum gri de flanel, o cămaşă de mătase brun roşcată şi o cravată maro. Clarissa se trezi privindu-i gura şi gîndindu-se că este o gură foarte mobilă. Spuse :

— Slim... Îţi voi spune Slim şi d-ta îmi vei spune Clarissa. Vreau să-ţi spun că mi-ar place să fac orice pentru a te ajuta. Din clipa în care te-am văzut am simţit că vreau să fac orice pot... înţelegi ?

Callaghan se uită la ea. Părea gînditor. Trăsăturile lui se mulară într-o expresie de pasiune fără speranţă. Spuse şoptit :

— Clarissa, eşti minunată ! De cînd te-am văzut am ştiut că eşti diferită, da, acesta este cuvîntul *diferită*. Am ştiut că mă vei ajuta. Bineînţeles că va fi greu, dar...

Ea spuse :

— Nimic nu este greu dacă vrei.

El îi zîmbi. Îi trebuiseră cîţiva ani de exerciţiu pentru a-şi perfecţiona acel zîmbet. Îşi puse mîna pe mîinile ei şi murmură :

— Atunci să vorbim, Clarissa.

Callaghan şedea într-un scaun de grădină vopsit în verde, la marginea pajiştii care se învecina cu terasa de jos. La 20 metri mai încolo de cealaltă parte a grădinii Nikolls îmbrăcat într-un pulover multicolor exersa pe terenul de golf. Peste umăr, Callaghan o vedea pe Esme stînd în balconul acoperit de deasupra uşilor sufrageriei. Citea o carte. Lui i se părea că este greu să se concentreze. Aprinse o ţigară, se ridică şi plecă pe cărarea acoperită cu dale ce treceau pe pajişte. Se opri la margine privind cîmpiile înverzite ce coborau către mare.

Audrey Vendayne ieşi prin uşa laterală a casei. Coborî repede scările care duceau între terase de-a lungul aleii. Callaghan se întoarse şi-i ieşi în întîmpinare. Purta un costum de lînă brun roşcat. Avea capul descoperit. El observă că soarele după-amiezii îi reliefa lucirile castanii ale părului. Ea spuse brusc :

— Oricît de mult îmi displace, trebuie să-ţi cer scuze. Am primt cele 300 lire pe care mi le-ai trimis de la Newton Abbot cu poşta de după-amiază. Cred că ai aşteptat să vezi dacă îţi voi cere scuze.

Callaghan rînji.

— Mai mult sau mai puțin, zise el. Dar nu mi-am făcut probleme din cauza asta.

Ea continuă :

— Cred că face parte din tehnica d-tale, să nu-mi spui că ai returnat banii atunci cînd am vorbit aseară. Bănuiesc că ți-a dat un sentiment de superioritate.

— Cam așa ceva, zise Callaghan.

Strivi mucul de țigară și-l aruncă spre marginea aleii.

— Ce mai face d-nul maior ? întrebă el. Mai ai vești ?

Ea dădu din cap.

— E mai bine, spuse ea. Îi trebuie odihnă completă și liniște. Mă bucur că nu este aici.

Zîmbetul ei era cinic.

— Asta înseamnă că d-ta crezi că n-o să fie nici liniștit, nici odihnitor aici.

Ea spuse :

— Cinstit vorbind, nu sînt sigură de nimic cît timp ești d-ta aici mr. Callaghan. Într-un fel mă bucur că tatăl meu a avut acel atac. Cel puțin nu-și va mai face probleme.

El o privi. Observă că ochii îi erau foarte albaștri și foarte calmi.

— Bănuiesc că vei returna cele 300 prietenului nostru Gabby, se interesă el. Pariez că se va bucura să-i vadă înapoi. Probabil că se va întreba ce s-a întîmplat cu ei. Aceste 300 s-au plimbat de colo colo ca un bumerang.

— Gabby, cum îi spui d-ta, nu este prietenul meu, spuse ea rece. Dacă mă hotărăsc să returnez banii îi voi returna persoanei care i-a împrumutat. În nici un caz nu văd ce legătură are asta cu d-ta.

— Vei vedea, spuse Callaghan.

Era pe punctul de a spune ceva dar se controlă. Se răsuci pe călcîie și plecă înapoi spre casă. Callaghan își aprinse o țigară și se îndreptă spre Nikolls care se concentra asupra jocului de golf. Se uită la el. Nikolls lovi decis mingea, care se rostogoli încet peste pajiștea verde pînă în gaură. Nikolls oftă și spuse :

— La jocul acesta sînt minunat. Ori de cîte ori nu-l joc cu adevărat. După cum spuneam, viața este grozavă.

Callaghan spuse :

— Ascultă Windy, mă duc în oraș. Am să lipsesc o zi sau două, nu știu încă. Dar nimeni de aici nu trebiue să știe unde sînt. Ai putea chiar să le spui că m-am dus să vorbesc cu poliția din Plymouth.

— Bine, zise Nikolls. Și Clarissa ?

Îi zîmbi lui Callaghan care îi răspunse cu același zîmbet :

— Clarissa este foarte bine, zise Callaghan.

— Mda, zise Nikolls. Este de necrezut că ideea că un tip este îndrăgostit de o tipă o poate face să vorbească.

Callaghan se uită către mare și spuse :

— Cred că este speriată. Cred că se teme că ceea ce s-a întîmplat între Esme și pescarul din Beesands se va repeta cu Blaize. Esme pare îndrăgostită de Blazie. Dar nu în feluul superficial pe care-l adoptă față de majoritatea prietenilor ei. Clarissa crede că de data asta este serios.

— Înțeleg, zis Nikolls. Deci, Clarissa, se preface că vrea să-i sufle iubitul lui Esme, dar ea vrea să nu-i piardă din ochi pe cei doi și să-i împiedice să facă ceva definitiv.

— Și mie mi se pare la fel, zise Callaghan. Continuă : Cît timp sînt plecat ai putea să încerci ceva

și cu Esme. Folosește exact tactica opusă față de cea folosită pentru Clarissa. Sugerează-i lui Esme ideea că nu mă placi prea mult. Încearcă să-i cîștigi încredere. Poate va vorbi.

Callaghan zise :

— Nici eu nu am înțeles dar acum încep să înțeleg.

Plecă. O luă pe aleea care ducea către casă. La capătul aleii se întoarse spre stînga, spre balconul unde stătea Esme. Privirile ei erau concentrate pe pagina din fața ei. Callaghan spuse :

— E o zi minunată, nu ?

Ea închise cartea, marcîndu-și locul cu degetul. Părea palidă și nefericită. Avea cearcăne sub ochi. Callaghan se gîndi că Esme este îngrijorată pentru ceva. Ea răspunse :

— Vremea este așa de frumoasă pe aici, Mr Callaghan, încît rareori o observăm. Sîntem obișnuiți cu zilele frumoase — și zîmbi, cu o umbră de cinism în colțul gurii.

Callaghan spuse :

— Da, așa se pare. La Londra nu știi niciodată cum o să fie vremea. Se opri cu o mînă sprijinită de balcon, uitîndu-se la ea.

Ea spuse :

— Interesantă conversația noastră despre vreme, nu ? Sau este un preludiu pentru altceva ?

— Nu cred, zise Callaghan. Am crezut că mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu d-ta. Atît. Voiam să te întreb ceva.

Esme își scoase mîna din carte și o puse lîngă ea. Apoi spuse :

— Întreabă-mă. Nu-ți pare rău că n-ai un detector de minciuni fixat pe brațul meu ?

Callaghan spuse :

— Nu cred în detectoarele de minciuni. Sînt folosite în America dar mie nu-mi plac. Eu cred că poți să-ți dai seama singur.

— Cred că *d-ta* în orice caz, mr. Callaghan, zise Esme. Dar sînt curioasă de ce nu mă întrebi.

Callaghan zise :

— Voiam să știu dacă ți-a plăcut Malmesburry. E un loc drăguț, nu ?

Esme deschise gura să spună ceva apoi o închise. În cele din urmă spuse :

— Nu știu. Nu m-a interesat în mod deosebit. N-am stat foarte mult la Kape.

Callaghan zîmbi. Ea continuă :

— Pot să te întreb ce te distrează așa de mult ?

Callaghan zise :

— Cred că ești deșteaptă. Ți-a stat pe vîrful limbii să-mi spui că n-ai auzit niciodată de Malmesburry. Mă bucur că n-ai făcut-o, nu te-aș fi crezut.

Îi zîmbi și se îndreptă către partea laterală a casei. Esme își luă cartea dar nu o deschise. Se uita pe terasă, punîndu-și întrebări în legătură cu Callaghan. Callaghan se duse la garaj și încercă presiunea în anvelopele Jaguarului. Se întoarse la intrarea principală a casei. În hol sună. Cînd apăru Stevens îi spuse :

— Unde este Miss Clarissa, Stevens ?

Majordomul răspunse :

— Cred că în camera ei, Mr. Callaghan. Cred că se odihnește.

Callaghan spuse :

— Peste cîteva minute mă duc în garaj. Ți-aș fi îndatorat dacă i-ai spune că aș dori să vorbesc cu ea acolo.

Urcă după pălărie și mănuși. Aștepta în mașină cînd apăru Clarissa. Ea spuse :

— Ei bine, Slim, unde te duci ?

— Nu știu încă sigur, răspunse Callaghan. Cred că mă duc la Plymouth să vorbesc cu poliția. Apoi s-ar putea să mă duc în altă parte.

Clarissa spuse plină de speranță :

— Vrei să vin cu tine ?

— Nu, spuse Callaghan. Aș vrea să vii cu mine, îi zîmbi, dar nu cred că este indicat. Și aș vrea să faci pentru mine ceva aici. Ai făcut vreodată ceva necinstit, Clarissa ?

— Dumnezeule mare, da, spuse ea. Cred că toată lumea a făcut, nu ?

El dădu din cap.

— Cred că da, zise el. Dar, eu mă refer la ceva cu adevărat necinstit. Cum ar fi să iei scrisorile cuiva, să le deschizi, să asculți convorbirile telefonice... Lucruri din acestea.

Clarissa răspunse :

— Nu prea am făcut așa ceva, dar cred că aș putea dacă aș încerca. Deci, scrisorile cui trebuie observate ?

Ochii ei se opriră asupra lui Callaghan. El spuse :

— Ascultă Clarissa, ceea ce-ți spun acum nu are nici o legătură cu cazul. Este ceva colateral.

Ochii ei se măriră.

— Vrei să spui că se mai petrece și altceva aici ?

Callaghan începu să mintă și spuse :

— Nu-mi place tipul acela Blaize, Clarissa. Nu știu de unde să-l iau, dar am impresia că-mi amintesc numele lui în legătură cu ceva nu tocmai în regulă. De cînd am vorbit cu tine azi dimineață despre faptul că lui Esme i-a picat cu tronc m-am gîndit foarte serios. Știu că nu-ți place, și nici mie.

Clarissa spuse :

— De ce ți-e teamă Slim ? Crezi că...

Callaghan zise :

— Nu cred nimic. Dar nu-mi place Blaize și cred că Esme este o fată prea drăguță chiar dacă e puțin aiurită ca să se încurce cu un tip ca ăsta. Mă gîndeam, zise Callaghan, că ai putea să stai cu ochii pe corespondență și dacă apare vreo scrisoare de la Blaize să arunci o privire.

Clarissa spuse :

— Nu va fi greu. Corespondența este întotdeauna lăsată pe tava din hol. Fiecare își i-a scrisorile și Esme este întotdeauna ultima. Și apoi, adăugă ea, pentru tine aș putea să mă scol puțin mai devreme.

Callaghan zise :

— Ești o scumpă.

— Cum să fac ? Să deschid scrisorile la abur și să fac o copie ? Și cum să-mi dau seama dacă este de la Blaize. Uneori Esme primește foarte multe scrisori, continuă Clarissa. Gîndește-te la mine, înconjurată de scrisori și deschizîndu-le la aburi sus în camera mea.

— Nu-ți face griji, trebuie să te uiți doar la stampila poștei. Singurele scrisori care te preocupă sînt cele trimise din regiune. Și încă ceva : nu trebuie să le deschizi la aburi.

Băgă mîna în buzunarul de la piept și scoase o cașetă de piele. O deschise. Înăuntru erau 3 instrumente subțiri de oțel asemănătoare cu niște andrele. S oase una și i-o înmînă Clarissei.

— Sînt niște lucrușoare drăguțe, spuse Callaghan. Sînt folosite de cei de la Scotland Yard și de cenzorii poștali. Majoritatea oamenilor nu lipesc plicul pînă la margine. Tot ce ai de făcut — este să introduci acul prin deschizătura din partea superioară de-a lungul plicului, să-l rotești, pînă cînd partea de sus o scrisorii intră în fantă.

Scoase din portofel o bancnotă de 1 liră și-i arătă.

— Cînd marginea scrisorii a intrat în fantă începi să rotești, zise Callaghan. Scrisoarea se rotește în jurul acului și o scoți prin partea laterală. Faci lucrul acesta cu foarte multă atenție. După ce ai citit-o, o pui la loc în același fel.

Clarissa oftă.

— Te-ai gîndit la toate, nu, Slim ? zis ea.

— Încerc, spuse el. Spune-mi, te rog, Clarissa, continuă el, ce alocație aveți voi fetele ? Mult sau puțin ?

— Nu-i prea rău, zise Clarissa. Avem suficient ca să ne descurcăm. Bineînțeles că întotdeauna ar trebui mai mult.

Callaghan dădu din cap.

— Și cred că mai tot timpul nu aveți bani, întrebă el. Toate femeile își depășesc alocația.

— N-aș putea spune asta, zise Clarissa. Eu și Audrey, nu. Esme este întotdeauna în pană. Nu știu cum face fata asta. Întotdeauna are datorii pînă peste cap. Dar de ce ai întrebat ?

Callaghan spuse :

— Așa.

Îi luă mîna și i-o strînse.

— La revedere Clarissa, spuse el. Nu uita că lucrezi pentru Callaghan Investigations. Ea zîmbi.

— N-am să uit, spuse ea. Poate cînd te-ntorci ai să-mi dai și o medalie sau altceva.

El îi zîmbi și porni mașina. Ieși încet din garaj și plecă de-a lungul aleii. Ea rămase urmărindu-l cu privirea pînă cînd nu se mai văzu.

CAPITOLUL VI

PE MUCHIE DE CUȚIT

Era ora 9,00. Callaghan deschise ușa apartamentului său, din Berkeley Square, intră, își aruncă pălăria și pardesiul pe un scaun și se servi cu patru degete de whisky din dulap. Se duse în baie, se dezbrăcă, dădu drumul la apa rece și o lăsă să curgă. Se lungi în baie cu picioarele sprijinite de margine și cu privirea în tavan. Se gîndea la Audrey Vendayne. Cînd baia se umplu cu apă călduță, Callaghan închise apa rece. Întinse mîna după portțigaretul care se afla pe un scăunel lîngă baie, luă o țigară, o aprinse, și se relaxă.

Își legă cravata cu grijă, și se duse în camera de zi. Aprinse o țigară, se duse la fereastră și rămase privind înserarea. Rămase cîteva minute cu mîinile în buzunare. Apoi se întoarse și se duse la telefon. Formă un număr de Clierkenwell. După un minut spuse :

— Tu ești, Blooy ? Ascultă-mă cu atenție. Este vorba de un tip tînăr, bine, al cărui nume este Lancelot Vendayne. Locuiește la Grand's Hotel pe Clarge Street. Se pare că are o grămadă de bani. Oricum continuă el, arată prea bine ca să nu aibă o prietenă. Ai putea să afli cine este, și dacă se poate aș vrea să știu pînă mîine seară. Dacă afli și altceva, anunță-mă ! Al înțeles ?

Blooy zise că da. Callaghan închise telefonul, își aprinse altă țigară și mai bău puțin whisky. Apoi ieși și se plimbă încet prin Berkeley Square. Se gîndea la personajele care alcătuiau imaginea casului Vendayne... Maiorul Vendayne, Audrey, Clarissa și Esme.

La colțul cu Hayn Hill se opri și-și aprinse o țigară. Apoi intră în cabina telefonică și căută numărul de la Grand's Hotel de pe Clarges Street. Formă numărul și-l ceru pe dl. Lancelot Vendayne. După un moment îl auzi pe Vendayne. Callaghan spuse :

— Bună seara. Sînt Callaghan. Tocmai m-am întors din Devonshire. Unchiul d-tale a avut un atac de inimă. A fost dus la un sanatoriu din Exeter. Vreau să te văd. Se poate ?

— Desigur, zise Lancelot, vesel. S-a întîmplat ceva ? Mor de curiozitate.

— Nu s-a întîmplat nimic, zise Callaghan. Ce-ar fi să ne întîlnim la clubul Ventura la zece și jumătate ?

— Mi-ar face plăcere, zise Vendayne. Oricum chiar dacă nu ai nimic de spus, putem să bem ceva.

Callaghan spuse :

— Nu am să-ți spun nimic, dar aș vrea să te întreb ceva. Ne vedem la zece și jumătate.

Închise. Zîmbea în clipa în care a ieșit din cabina telefonică.

Lancelot Vendayne se sprijinea de bar, în clubul Ventura și-i vorbea blondei plinuțe. Erau puține persoane în club și dansau numai vreo șase perechi. Și alți cîțiva care luau masa. Ventura nu se vedea nicăieri.

Callaghan se îndreptă către bar și spuse :

— Hai să ne luăm băuturile și să ne așezăm la o masă. Vreau să vorbesc cu d-ta.

Vendayne care bea whisky mai comandă unul. Luă paharele și îl urmă pe Callaghan care se îndrepta către o masă singuratică în colț. Cînd se așezară Callaghan spuse :

— La Callaghan Investigations avem o regulă pe care o respectăm întotdeauna. Nu ne înșelăm niciodată clienții. Adică nu mult. Și atunci numai dacă mi se pare că este bine pentru ei. Și d-ta ești de fapt clientul meu. Așa că, bănuiesc că ar trebui să știi că nu-mi place deloc afacerea asta cu furtul Vendayne.

Lancelot spuse :

— De ce nu ?

Se încruntă.

În afacerea asta nu este nimic care să indice un furt obișnuit, zise Callaghan. Dacă poliția nu arestează pe cineva, în fiecare fapt care se petrece, asta nu înseamnă că nu știu cine a făcut-o. De obicei înseamnă că nu au dovezi. Dar în acest caz, nimeni nu știe nimic despre nimic. Inclusiv eu.

Lancelot ridică sprîncenele și spuse :

— Credeam că *d-ta* erai persoana care urma să afle ce s-a întîmplat.

— O ! Nu ! zise Callaghan. D-ta știi de ce m-ai adus pe mine în acest caz și nu acesta a fost motivul. M-ai adus ca o pîrghie suplimentară pentru a forța compania de asigurări să plătească. Știai probabil că bătrînul Layne i-a amenințat cu justiția dacă nu plătesc pînă la sfîrșitul lunii. Eu eram un gen de garanție a bunei credințe.

Lancelot spuse :

— Și, ce crezi, vor plăti la sfîrșitul lunii ?

Callaghan spuse :

— Dar dacă îți folosește părerea mea, mă îndoiesc. Și încă ceva. Nu mi-aș face probleme pentru compania de asigurări. I-aș lăsa puțin în pace.

Vendayne ridică din umeri.

— Fie plătesc, fie nu, zise el. Dacă nu, vreau să știu de ce.

Callaghan rînji.

— E în regulă, spuse el. Adică dorința d-tale de a ști de ce. Dar îți dai seama că n-ai nici un drept

să știi de ce. N-ai nici o legătură cu bijuteriile Vendayne pînă cînd nu moare unchiul d-tale. Și n-a murit încă.

— E perfect adevărat, zise Vendayne. N-am nici un drept legal să fac nimic. Dar la ce duc toate astea ? Bănuiesc că am dreptul legal de a te folosi pentru a-mi supraveghea interesele.

— Tocmai de aceea am venit, zise Callaghan. Vreau să modific statutul în această afacere. Nu vreau să am sentimentul că acționez ca o pîrghie împotriva companiei de asigurări. Vreau doar să-mi văd de treabă și să aflu cîteva lucruri care mă interesează.

Vendayne ridică din umeri.

— E în regulă, spuse el. Bănuiesc că pînă la urmă se va ajunge la același rezultat.

Callaghan zîmbi.

— Cred că da, zise el. Și ar mai fi ceva de discutat.

Se opri deodată ca și cînd i-ar fi venit o idee. După o pauză spuse :

— Ai putea să-mi spui ceva. Este o întrebare personală. Ai fost vreodată îndrăgostit de una din fetele Vendayne, sau ca să restrîngem, ai fost vreodată îndrăgostit de Audrey ?

Vendayne zîmbi și spuse :

— Da. Ai ghicit Callaghan, de unde știi ?

Callaghan spuse :

— N-am știut, am ghicit. Mi-am imaginat că oricine s-ar putea îndrăgosti de Audrey.

Lancelot spuse :

— A fost. O vreme chiar s-a crezut că eu și ea ne vom logodi. Apoi, pentru un motiv oarecare, ei nu i-a mai plăcut ideea, așa că nu ne-am logodit. Asta-i tot.

Callaghan dădu din cap și spuse :

— Știai că unchiul d-tale a ipotecat Manor House. Cu ipotecă plătibilă într-un an, cu o dobîndă de 6,5% la 20.000 lire pentru a repara casa ?

Vendayne spuse :

— De unde știi ? Ți-a spus bătrînul, sau Audrey.

— Nu, zise Callaghan.

Zîmbi amabil.

— Știi Vendayne, noi nu stăm tot timpul fără să facem nimic. Uneori ne descurcăm. Asistentul meu a găsit actul ca și plata trecută într-un registru din Exeter.

Lancelot spuse :

— Da, știam de fapt, la vremea respectivă am crezut că este o idee bună.

Callaghan dădu din cap.

— Și nu erai curios, continuă el, de unde avea maiorul bani să plătească ipoteca ?

— Ba da, zise Lancelot. Se opri un moment. Unchiul meu era într-o afacere, continuă el, și era absolut sigur că afacera se va realiza și va obține un profit de trei sau patru sute la sută. Ideea era că va plăti ipoteca cu realizările acestei afaceri, deoarece avea ceva capital în ea.

— Înțeleg, zise Callaghan. Și afacerea nu s-a realizat ?

— Cred că nu, răspunse Lancelot.

Callaghan trase adînc din țigară. Apoi spuse uitîndu-se la Lancelot :

— Și n-ai nici o idee despre cum a fost plătită ipoteca ?

— Nici măcar una, zise celălalt. Înainte să-mi spui nici nu am știut că a fost plătită. Era firesc să cred că unchiul meu, sau Audrey au prelungit-o. Oricum, un an este un termen foarte scurt pentru o ipotecă. Unchiul meu este foarte cunoscut în regiune și proprietatea este foarte valoroasă. Cei care

i-au acordat ipoteca ar fi fost bucuroși să i-o prelungească.

— Poate, zise Callaghan. Dar nu au fost rugați s-o prelungească. Ipoteca a fost plătită în întregime. N-ai idee de unde au venit banii ?

Lancelot spuse :

— În nici un caz. Îi zîmbi lui Callaghan. Și pur și simplu din curiozitate aș dori să știu de unde.

Callaghan rînji.

— Și eu la fel, zise el.

Se ridică.

— Cred că te pot găsi tot la Grand's Hotel ? întrebă el.

— Majoritatea timpului, răspunse Lancelot. Și oricum îți pot spune unde pot fi găsit. Nu mai bei ceva ?

— Nu, mulțumesc, spuse Callaghan. Mai am ceva de făcut. Apropo, continuă el, ce părere ai despre Gabby ? Sînteți prieteni ?

Lancelot se strîmbă.

— Exact atît cît ar putea un om ca mine să fie prieten cu proprietarul unui loc ca acesta, spuse cu un zîmbet misterios. Vin aici destul de mult pentru că este vesel și amuzant. Credeam că Gabby nu este un soi rău, dar acum, doar între noi doi, nu-mi place deloc. Cred că este cam ticălos.

Callaghan rînji.

— Nu mai spune ? zise el. Ți-a trebuit al dracului de mult timp ca să-ți dai seama, nu ?

Zîmbetul lui Lancelot se stinse. Se uită spre masă și spuse :

— Nu văd de ce ar trebui să spui aceasta. Nu văd de ce m-ar interesa în mod deosebit dacă Ventura este escroc sau nu. Caracterul lui nu mă privește. Din fericire folosesc acest loc ca un bar și

pentru a mă distra. Din întîmplare, continuă el, nu-mi place felul cum ai spus-o.

— Nu ? zise Callaghan vesel. Și acum... ce trebuie să fac, să izbucnesc în lacrimi ?

Lancelot nu spuse nimic și Callaghan continuă.

Era ora unsprezece, cînd Callaghan, după ce trecuse prin camuflajul dintre Shepherd Market și Soho, intră la Clubul Cackstairs.

Dacă Clubul Backstairs se deosebea de celelalte era prin faptul că toată lumea fuma mariuhana.

Callaghan se uită prin cameră. Stînd singur la o masă mai departe se afla Kittel. Kittel era un individ înalt și slab care trecea drept artist. Avea o față lungă și albă, un temperament morocănos și avea patima drogurilor cu barbiturice.

Callaghan se duse la masa lui și se așeză.

Kittel spuse suspicios :

— Ce vrei Callaghan ?

— Doar să vorbim puțin Jimmy, spuse Callaghan vesel. Aș vrea să-ți ofer ceva de băut. Nu arăți prea bine. Cred că războiul te-a cam lăsat fără resurse

Kittel spuse :

— Vezi-ți dracului de treaba ta.

Callaghan îi făcu semn chelnărului cu privirea apoasă și cu un șorț murdar, care stătea sprijinit de ușa de la bucătărie.

Spuse :

— Ceea ce-ți trebuie, Kittel, este un coniac dublu.

Kittel părea ușurat. După ce se aduseră băuturile, Callaghan spuse :

— Mă mir că vii aici. Dacă ai avea o liră pentru fiecare ocazie cînd ai fost dat afară de aici ai fi un om bogat. Drogatul rînji cinic.

— N-am să fiu niciodată. Deși, de mult m-am gîndit că ar fi o șansă. Urăsc locul ăsta afurisit,

spuse el. Dar așa este viața. Urăști un loc și tot acolo te duci. Nu vrei să faci ceva, și tot o faci.

— Așa este, spuse Callaghan.

— Adevărata fericire ar însemna să nu faci toate lucrurile pe care vrei să le faci, spuse el.

Rînji.

Băgă mîna în buzunarul de la piept și scoase portofelul. Luă cinci bancnote de o liră. Erau noi, foșneau. Callaghan observă cum Kittel se uita la ele lacom. Spuse :

— N-ai nevoie de cinci lire, Jimmy ?

Kittel zise :

— Uneori aș omorî pe cineva pentru cinci lire.

Callaghan spuse :

— Nici chiar așa.

Se uită la ceas, era unsprezece și jumătate. Zise :

— Vreau să iasă un scandal aici pe la douăsprezece și jumătate. Lovește-l pe chelner, sau aruncă paharele în portar, atît cît să creezi puțină senzație fără să fie chemată poliția. Înțelegi, Jimmy ?

Kittel spuse obosit :

— Asta-i *tot* ce trebuie să fac pentru cinci lire ?

— Asta-i tot, zise Callaghan.

— Dă-mi-le, zise Kittel.

Callaghan îi întinse o bancnotă de o liră.

— Unde locuiești acum Jimmy ? întrebă el.

Kittel se uită la bancnota de o liră :

— Locuiesc în același loc, răspunse.

— Bine, spuse Callaghan. Îți voi trimite cele patru lire mîine după ce se face treaba.

Kittel îl privi. Callaghan observă că pupilele i se micșoraseră de tot. Kittel spuse :

— Ești un porc neîncrezător, nu ?

— Ba bine că nu, spuse Callaghan. Nu uita — la douăsprezece și jumătate.

— Bine, spuse Kittel. Nu-ți face probleme. Am nevoie de celelalte patru lire.

Callaghan își termină băutura și plecă.

Pe la douăsprezece fără un sfert Callaghan își luă picioarele de pe birou, își stinse țigarea în scrumieră și sună la Clubul Ventura. Îl ceru pe Gabby Ventura.

— Nu este aici, Mr Callaghan, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Este sus în apartamentul său. Poate vreți să-l sunați direct. Vă dau numărul.

Callaghan spuse :

— Mulțumesc.

Scrise numărul și închise. După o clipă formă numărul care i se dăduse. Se auzi vocea lui Ventura.

— Bună Gabby, zice Callaghan vesel. Aș vrea să-ți vorbesc. S-ar putea să fie ceva important.

— În regulă, Slim, zise Gabby. Vrei să vii pe aici să bem ceva ?

Callaghan spuse :

— Ajung la tine la douăsprezece. Aș vrea să vorbesc cu tine sus. Doar tu și cu mine.

Urmă o pauză. Apoi Ventura spuse :

— Vino la ușa din spate. Sună, și voi coborî să-ți deschid. Așa nu vom fi deranjați.

— Așa e bine, zise Callaghan. Ajung peste un sfert de oră. Aprinse o țigare și făcu rotocoale de fum. Apoi formă numărul lui Effie Thompson.

— Bună Effie, erai în pat ?

— Da, d-le Callaghan, zise ea. Ce trebuie să fac ?

— Nici măcar nu e nevoie să te scoli din pat. Rămîi puțin trează. La douăsprezece și jumătate fix sună la Mayhair 995469 este numărul personal al lui Gabby Ventura în apartamentul lui de la Club. Va răspunde el la telefon. Modifică-ți vocea, o voce obișnuită, spune-i că ești Lily Dols și că vorbești din cabina telefonică de lîngă clubul Backstairs.

Spune-i că Jimmy Kittel s-a drogat din nou și face scandal la Backstairs. Exagerează cît de mult. Spune-i că Kittel l-a snopit pe chelner și l-a bătut pe portar. Nu-ți menaja limbajul. Dă-ți puțin drumul. Imediat cum ți-ai făcut numărul închide. Ai înțeles, Effie ?

— Am înțeles, spuse Effie caustic. Sînteți sigur că asta e tot ce vreți să fac ? Nu vreți s-o imit și pe Greta Garbo ?

— Nu mulțumesc, zise Callaghan, nu astă seară.

Închise. Așteptă un moment apoi sună la garajul de taxi-uri din Berkeley Square și spuse :

— Fairley este pe acolo ? Este. Spune-i să vină și să mă ia de la birou. Închise telefonul, se duse la fișetul din colțul biroului, îl deschise și luă un mănunchi de chei de spărgător. Le puse în buzunar, apoi coborî și așteptă taxi-ul. Cînd sosi îi dădu șoferului o bancnotă de o liră.

Ascultă Fairley, spuse el. Du-mă la ușa din spate al clubului Ventura, în Shepherd Market. Apoi, te întorci la garaj. Aștepți pînă la 12 și 25 și vii din nou la intrarea din spate a lui Ventura. Vreau să mă aștepți acolo la douăsprezce și treizeci și cinci Înțelegi ?

Fairley spuse că da. Callaghan se sui în taxi, se așeză într-un colț și se relaxă. Începu să zîmbească. Încă se mai gîndea la Audrey Vendayne.

CAPITOLUL VII

Lîngă dulap Gabby amestecă două pahare mari de whisky cu apă minerală. Purta un costum în carouri gri-albăstrui cu o cravată de mătase albă.

— Sînt curios de ce ai vrut să mă vezi, Slim. Ceva important ?

Callaghan spuse :

— Nu foarte, Gabby, important pentru mine. Mai mult, mă gîndeam...

Își scoase portțigaretul și își aprinse o țigară. Ventura privea capătul strălucitor al trabucului său foarte scump. Nu spuse nimic. Aștepta. Callaghan continuă :

— M-am gîndit că am fost cam tăios cu tine zilele trecute cînd ai venit la birou și m-ai întrebat de cele 300 lire. Zîmbi.

— Și eu m-am gîndit că ai fost cam tăios, zise Gabby. Bineînțeles că n-am crezut povestea pe care mi-ai turnat-o.

Callaghan trase adînc din țigară.

— Știi că investighez furtul Vendayne, spuse el. Fac asta, pentru că a dorit-o Lancelot Vendayne. În seara dinainte de a veni tu la mine, verișoara lui, Audrey Vendayne, mi-a dat o întîlnire în acest club. M-a așteptat afară. Mi-a dat 300 de lire ca să nu mă bag. Am crezut că i-a împrumutat de la tine. De aceea m-am bucurat să particip la jocul de poker și să-ți arăt bancnotele pe care mi le-a dat. Acum am ajuns la concluzia că nu am avut dreptate.

Ventura scuturâ scrumul de la capătul trabucului și spuse încet :

— Auzi, Slim...

Callaghan rînji.

— Am altă teorie acum, spuse el. Lasă-mă să ghicesc. Ce-ai zice dacă Lancelot Vendayne i-ar fi împrumutat 300 lire după ce *el* le-a împrumutat de la tine. Aș fi foarte departe de adevăr ?

Gabby răspunse :

— Deloc. Ai avea perfectă dreptate. I-am împrumutat lui Vendayne 300 lire. N-am știut pentru ce. Mi-a înșirat o poveste despre un ghinion, că era într-o încurcătură, așa că i-am dat.

— Frumos din partea ta, Gabby, zise Callaghan. N-am știut că ești așa de inimos. De ce ai făcut-o ?

Ventura își ridică greoi umerii. Zîmbi crispat. Și spuse :

— Nu prea știu de ce, mi se întîmplă uneori.

Callaghan spuse :

— Cînd urma să ți-i dea înapoi ?

— Nu mi-am făcut probleme pentru asta, răspunse Gabby. Mă așteptam să mi-i restituie destul de repede. Așa mi-a spus.

Callaghan spuse :

— Gabby, mi-ai spus că Lancelot Vendayne este un tip inteligent. Mi-ai spus că face bani. Dacă face bani de ce a trebuit să împrumute 300 lire de la tine ?

Gabby spuse :

— Asta nu înseamnă nimic, Slim. Oricine poate face bani și să fie în pană de cîteva sute, mai ales dacă are nevoie în grabă.

Callaghan dădu din cap.

— Ai spune că Lancelot ți-e prieten, Gabby, spuse el.

Gabby rînji.

— Nu tocmai, zise el. E un tip bine și e un client bun. Uneori am impresia că e cam dat dracului.

Callaghan zise :

— Înțeleg.

Se uită la ceas. Era fix douăsprezece și jumătate. Telefonul de pe biroul din colț zbîrnîi. Gabby se duse acolo și ridică receptorul.

Callaghan auzi o voce ascuțită aproape isterică, o voce comună, metalică. Rînji. Effie se descurca

foarte bine. Ventura începu să vorbească și spuse :

— Bine, bine. Închise brusc și-i spuse lui Callaghan. Îmi pare rău Slim dar trebuie să plec. Am primit un telefon, ceva neprevăzut. De ce nu cobori să bei ceva ? Mă întorc peste o jumătate de oră.

— Nu, mulțumesc, Gabby, zise Callaghan. Ți-am spus tot ce aveam de spus și am și eu o întîlnire. Dacă te grăbești, i-a taxi-ul meu. Mă așteaptă afară. Eu am să iau altul.

Ventura spuse :

— Frumos din partea ta, Slim.

Îi arătă drumul pe scara întunecată și deschise ușa din spate. Afară șoferul lui Callaghan, Fairley aștepta lîngă taxi. Callaghan spuse :

— Du-l pe domnul acolo unde dorește să meargă. Eu am s-o iau pe jos. Noapte bună, Gabby.

Gabby spuse noapte bună și se urcă în taxi. Callaghan făcu cîțiva metri pe partea întunecată a străzii apoi se întoarse. Băgă mîna în buzunar și scoase mănunchiul de chei. În două minute ușa din spate a clubului Ventura era deschisă. O închise și urcă scările repede și tăcut. Aprinse lumina în camera lui Gabby. În cealaltă parte a camerei era o ușă care ducea spre club. În interior avea un zăvor. Gabby îl închise. Apoi începu să cerceteze sistematic camera. Deschise sertarele, le goli de conținut, îl cercetă, și puse lucrurile la loc în aceeași ordine. Lucra rapid și temeinic. Biroul din colț pe care se afla telefonul era deschis. Callaghan se îndreptă acolo. Un sertar din dreapta jos era închis. Îl deschise ușor cu un speraclu. În sertar era o grămadă de hîrtii. Deasupra, era un plic adresat lui Gabby Ventura cu un scris lăbărțat. Callaghan îl luă. Pe plic era ștampila poștei din Kingsbridge. Deschise plicul și scoase foaia de hîrtie. Citi :

„Șefule,

Au apărut niște probleme ale dracului pe aici. A sunat băiatu' azi. Zbiera din toți rărunchii. Zicea ceva despre o chestie care-i mincinoasă. Și e gata s-o șteargă. Toată ziulica a făcut bagaje. Deja a trimis o sacoșe la Exeter. Cred c-o șterge în străinătate. N-am înțeles tot ce spunea la telefon. Da' l-am auzit spunînd c-o să iasă scîntei, cît de repede și că el o să-și țină bine partea lui. A zis că toate astea sînt un sac de minciuni date dracului. Și balamucul o să izbucnească repede pentru că nu cred că o să mai fie aici mai mult de două zile. Spune-mi ce vrei să fac. Și spune-mi repede. Pe curînd, Ropey.

P.S. : Nemernicul de Callaghan se învîrte pe aici."

Callaghan se așeză în fotoliul din fața biroului. Copie scrisoarea pe spatele unei note de la croitor. Apoi o puse la loc în plic, așeză plicul în sertar, închise sertarul și-l încuie. Trase zăvorul ușii care ducea la club, se uită prin cameră să vadă dacă totul era așa cum găsise și coborî scările. Ieși afară și se îndreptă spre Berkeley Square. Mergea fluierînd încet.

Callaghan se sculă la ora unsprezece. Întinse mîna după telefonul care conecta apartamentul lui la biroul de dedesupt și spuse :

— Bună dimineața, Effie, te-ai descurcat bine aseară. N-am știut că ești așa o bună actriță. Felicitări.

Effie Thompson răspunse înțepat :

— Mulțumesc, d-le Callaghan. Mă bucur că v-am ajutat.

Callaghan continuă :

— Fă-mi legătura cu Layne, avocatul lui Vendayne, Effie. Spune-i că mă duc să-l văd. Voi fi acolo la 12. După aceea vorbește cu inspectorul

Walperton de la Scotland Yard. Întreabă-l dacă mă poate primi la unu fără un sfert.

Se ridică, făcu baie și începu să se îmbrace. Peste 5 minute îl sună Effie Thompson să-i spună că aranjase cele două întîlniri. Callaghan termină cu îmbrăcatul, coborî în birou, își citi corespondența și bău ceaiul adus de Effie. Apoi se duse la biroul lui Layne. Cînd detectivul intră, Layne, îl privi suspicios pe deasupra ochelarilor. Callaghan spuse :

— Nu vreau să vă răpesc prea mult timp, d-le Layne, dar vreau să vorbim deschis. Cred că tot ce se spune în acest birou, poate fi considerat „neoficial" ?

Avocatul spuse :

— Ciudată cerere, nu-i așa, Mr Callaghan ? Pot să întreb de ce.

Callaghan spuse :

— N-ar trebui să fie nimic neoficial între d-ta și mine, dar, în afacerea asta sînt unul sau două aspecte pe care d-ta nu le cunoști. De exemplu : am dreptate să bănuiesc că d-ta *nu* știai că maiorul Vendayne, clientul d-tale a ipotecat Margraud Manor pentru 20.000 de lire cu o dobîndă de 6,5 la sută pe an și că ipoteca a fost plătită ?

Sprîncenele lui Layne se ridicară.

— Mă uimești, zise el. Bineînțeles că nu știam.

— Așa am crezut și eu, zise Callaghan. Deoarece ipoteca a fost făcută printr-un birou de avocați din Exeter. Continuă : Cred că ați scris la Sphere&Internaționale și le-ați spus că dacă nu plătesc pînă la sfîrșitul lunii îi veți da în judecată.

Avocatul încuviință.

— Așa este, spuse el.

Callaghan își aprinse o țigară.

— Aș vrea să faceți ceva, zise el. Ceva poate puțin ciudat. N-o să vă placă. Se face fără știrea clientului d-voastră.

Layne spuse :

— Nu cred că pot să fac așa ceva.

— Ba da, puteți, spuse Callaghan. Dacă ar fi în interesul clientului dumneavoastră, ați putea.

Avocatul își țuguie buzele.

— Poate, spuse el. Dar ar trebui să *știu* că este în interesul clientului meu.

— În regulă, zise Callaghan. Bun. Iată faptele. Cînd s-au furat bijuteriile, și cred că am dreptate, clientul d-voastră nu a fost într-o grabă deosebită pentru a cere despăgubiri companiei de asigurări. Persoana răspunzătoare pentru urmărirea companiei Sphere&Internationale, încercarea de a-i face să plătească, nu a fost maiorul, a fost Lancelot Vendayne, și asta se poate înțelege. Își făcea probleme dacă avea să capete ceea ce urma să-i revină după moartea maiorului. Dar problema este că *el* este persoana care încearcă să preseze firma Sphere & Internationale.

Layne spuse :

— Așa este, dar tot nu înțeleg.

— Imediat, spuse Callaghan. Ascultați : Cînd m-am dus la Margraud, Audrey Vendayne mi-a spus că a vorbit cu tatăl ei și că erau tentați să scrie companiei de asigurări pentru a amîna cererea.

Layne părea surprins :

— Adevărat ? zise el.

— Bineînțeles, am oprit-o, zise Callaghan. Evident e ridicol să faci așa ceva. În primul rînd, se vede de la distanță că firma de asigurări are deja suspiciuni și orice cerere pentru a amîna plata i-ar face și mai suspicioși.

— Așa este, zise Layne, cu condiția să nu existe un motiv întemeiat pentru amînare.

— Exact, zise Callaghan. Trebuie să găsim un motiv. Problema este, continuă el, că firma de asigurări a amînat plata pentru că nu le miroase a bine. Și nu trebuie să ne gîndim mai mult pentru a înțelege de ce. Singurul caz în care o companie de asigurări nu plătește, este atunci cînd ei cred că o cerere este neîntemeiată. Ei cred că această cerere este falsă și nu sînt singurii. Și eu cred la fel.

Avocatul nu spunea nimic. Părea foarte grav. Callaghan continuă :

— Ar fi cam dificil pentru familia Vendayne, sau pentru unul dintre membrii ei, dacă firma de asigurări ar plăti și apoi s-ar descoperi că a fost o înșelătorie. Cineva s-ar putea trezi la închisoare.

— Înțeleg, zise Layne.

Își împreună vîrfurile degetelor și privi pe fereastră.

— Și ce idee ai, întrebă el.

Callaghan făcu un rotocol de fum și-l privi plutind prin birou.

— Ideea mea este următoarea, zise el. Scrieți firmei de asigurări astăzi. Le spuneți că firma Callaghan Investigations care a fost însărcinată să afle ce s-a întîmplat, bănuiește unde sînt bijuteriile. Că în aceste condiții, așteptînd un raport ulterior de la d-l Callaghan, maiorul Vendayne dorește să-și retragă cererea pentru că așa este normal.

Avocatul dădu din cap.

— Nu este o idee deosebit de inteligentă, dar este de bun simț, zise Callaghan. Dacă am avea într-adevăr o idee despre locul unde sînt bijuteriile, firesc ar trebui să retragem cererea. În felul acesta nu se nasc suspiciuni.

Layne spuse :

— Cred că ar trebui să discut cu clientul meu despre asta.

— Nu se poate, zise Callaghan. A avut un atac de inimă. Este într-un sanatoriu din Exeter. Nu poate vorbi cu nimeni. Oricum, continuă el, ar fi bine să faceți ce v-am sugerat.

— Oare ? zise avocatul. De ce ?

— Dacă nu, zise Callaghan, mă duc la compania de asigurări și le spun aceeași poveste. În orice caz cred că este necesar să se blocheze cererea pentru un moment.

Layne spuse :

— Mr, Callaghan bănuiesc că vă dați seama ce vreți să spuneți. Atitudinea d-voastră sugerează că cererea inițială prezentată companiei de asigurări a fost o cerere înșelătoare și că fie clientul meu, fie un membru al familiei sale știau aceasta. Este o acuzație foarte serioasă.

— Mie îmi spuneți ? zise Callaghan. Eu nu sugerez nimic, eu vă spun. Singura ieșire este ideea mea. Trebuie s-o faceți fie că vă place sau nu. Dacă n-o faceți o fac eu în locul d-voastră.

— Nu-mi place atitudinea d-tale dar cred că ai dreptate, zise avocatul. În condițiile date și deoarece nu pot lua legătura cu maiorul imediat, voi face precum spuneți, dar sînt foarte îngrijorat.

Callaghan expiră încet fumul.

— Ce vă neliniștește, întrebă el.

— Practic, lăsați să se înțeleagă că un membru al familiei Vendayne este implicat în acest furt, d-le Callaghan, zise Layne. Și faptul că mi-ați spus că d-ra Vendayne este cea care v-a anunțat că a discutat cu maiorul retragerea cererii pare să o implice pe ea. Mi se pare greu de crezut.

— Cred și eu, zise Callaghan. Cît despre a sugera că un membru al familiei Vendayne are vreo legătură cu furtul, d-ta ai dreptul să crezi ce vrei.

Se ridică și-și luă pălăria.

— Înțeleg, că veți scrie acea scrisoare astăzi, zise el. Dacă aș fi în locul d-tale aș scrie acum și aș trimite-o prin curier.

Layne spuse :

— Cred că da, d-le Callaghan.

Callaghan zîmbi.

— Bună treabă, d-le Layne, spuse el.

Apoi plecă.

Callaghan stătea în sala de așteptare de la Scotland Yard și se gîndea la inspectorul Walperton. Era evident că Walperton o să se lase greu și faptul că-l lăsase în sala de așteptare un sfert de oră ca să se calmeze, făcea parte din tactică.

Walperton avea 38 ani, privirea ageră, fața rotundă, un arivist. Auzise o mulțime despre Callaghan și Callaghan Investigations. Se întreba de ce Gringall și alți doi-trei ofițeri mai în vîrstă de la Yard vorbeau despre Callaghan cu un anume respect. Walperton nu avea nici urmă de respect pentru Callaghan. Nu-i plăceau detectivii particulari. Considera că în sistemul juridic englezesc nu este loc pentru detectivii particulari și era gata să-i displacă de la început oricare dintre ei.

Spuse :

— Bună dimineața, Callaghan. Înțeleg că vrei să-mi spui ceva. Înainte de aceasta, aș vrea să-mi clarific poziția. În felul acesta o clarificăm și pe a d-tale.

Callaghan nu spuse nimic. Se duse spre perete, luă un scaun care se afla acolo, îl aduse înapoi, și-l puse exact în fața biroului inspectorului. Se așeză

picior peste picior și trase adînc din țigară cu evidentă plăcere. Apoi spuse :

— Îmi place ce aud. Cred că nu e nimic mai grozav decît clarificarea unei opoziții. Așa că dă-i drumul și clarific-o, Walperton. Și nu pierde vremea pentru că sînt ocupat.

Walperton ridică puțin din sprîncene. Gridley cu ochii aplecați în block-notes, rînjea.

— Bine, spuse Walperton. În ceea ce mă privește poziția mea este următoarea : Am înțeles de la inspectorul șef Gringall că avocații lui Vendayne te-au angajat în acest caz. Este bine. Asta înseamnă că lucrezi pentru familie...

Callaghan îl întrerupse :

— Am fost angajat și de compania de asigurări, spuse el, așa că lucrez și pentru ei. Și după cîte se pare lucrez și pentru d-ta.

— Înțeleg, zise Walperton. Deci, lucrezi și pentru Sphere International. Mă surprinde puțin. Nu ți se pare că interesele celor două părți sînt contradictorii ?

— Nu știu, spuse Callaghan. Cum adică sînt contradictorii ? Familia Vendayne vrea să știe unde sînt bijuteriile. Și compania de asigurări vrea să știe. Altfel, trebuie să scoată 100.000 lire. Și d-ta vrei să știi pentru că ești plătit pentru asta.

Walperton roși puțin și spuse :

— Bănuiesc că n-ai venit aici să-mi spui pentru ce sînt plătit. Îmi imaginez că ai venit să-mi dai niște informații.

— Te înșeli, spuse Callaghan, zîmbind angelic. N-am de gînd să fac treaba în locul d-tale, Walperton, pentru că nu sînt plătit s-o fac ; și n-am venit să te ajut, ceea ce ai sperat că voi face.

Făcu un rotocol mare de fum. Gridley spuse :

— Notez și asta ? Se uita la Walperton.

Callaghan zise :

— N-ar trebui să întrebi Gridley. Bineînțeles că nu notezi și asta. Nu poți să notezi o parte din ceea ce spun, decît dacă notezi totul. E clar, nu ? Nu este numai clar, acestea sînt regulile poliției. Chiar și domnul Walperton știe asta.

Walperton se ridică, se duse la fereastră și se întoarse spre Callaghan. Spuse supărat :

— Știu totul despre d-ta, Mr Callaghan. Ești cunoscut pentru faptul că le dai lecții ofițerilor de poliție. Aș vrea să-ți spun ceva ; i-am spus deja și d-lui Gringall. Ar fi bine să-ți spun chiar acum. Și anume : dacă am vreun motiv să cred că mă obstrucționezi voit pe mine sau un alt ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii am să...

— ...cer un mandat, zise Callaghan. De asemenea după vechea lege poți să ceri unul dacă ai motive să crezi că în mod deliberat dau informații greșite sau false unui ofițer. Dar nu poți face asta decît dacă eu dau o declarație. Așa ca să fixăm întîi ce fac eu.

Scoase un firișor subțire de fum de tutun. Și continuă : Fie, stau de vorbă cu d-ta, Walperton, așa doar o discuție de la suflet la suflet, fără să se noteze ce spun, sau dau o declarație și atunci ne ocupăm de ea și se scrie tot ce spun, și cînd sîntem gata vreau să se transcrie imediat, ca să văd dacă este exact ce am spus și semnez declarația. Așa că, ce facem ?

Walperton se întoarse și se uită pe fereastră. Se blestemă în gînd. Își dădu seama că-i făcuse jocul lui Callaghan pierzîndu-și firea. După o clipă plecă de la fereastră și reveni la birou spunînd :

— Bine Callaghan, cum vrei, este o discuție de la suflet la suflet. Zîmbi înghețat. Callaghan rînji amabil. Pe față i se întipări în toată splendoarea ex-

presia aceea de supremă francheţe şi candoare pe care o arbora cînd voia să mintă sfruntat.

— E în regulă, Walperton, zise el. Deci, fie că mă crezi sau nu dar am venit să-ţi dau o mînă de ajutor. Ştiu că ai avut ghinion cu acest caz. Ştiu că n-ai nimic de la care să pleci. Cred că am ceva pentru d-ta. Nu e mult, dar e ceva...

Walperton deşi nu vroia începu să pară interesat. Spuse :

— Da. M-ar bucura orice informaţie, Callaghan. Făcu o pauză, apoi zise : Ai de gînd să-mi spui că este o treabă făcută din interior ?

— Nu, zise Callaghan. În ciuda faptului că firma de asigurări crede că e ceva în neregulă eu nu cred că e o treabă făcută din interior.

Îşi aprinse ţigara. Se gîndea că trebuie să aibă o poveste cu adevărat bună pentru Walperton. Începu să şi-o imagineze în timp ce-şi aprindea o altă ţigară. Cînd termină, spuse :

— La început mi s-a părut că este un caz suspect. Am crezut, aşa cum ai crede şi d-ta şi oricine altcineva, că totul indică implicarea în furt a unei persoane de la Margraud Manor. Am crezut aşa pînă cînd am dat de Ropey Felliner.

Walperton spuse :

Cine dracu a Ropey Felliner ?

— A lucrat pentru Gabby Ventura. Ar trebui să-i ceri dosarul. E un scump. Multă vreme a fost portar la clubul Back Stairs, zise Callaghan. Felliner şi-a găsit o slujbă la o vilă la nici douăzeci mile de Margraud. Lucrează pentru un tip pe care îl cheamă Blaize. Am nişte bănuieli în privinţa acestui Blaize. Cred că acest Blaize este un şmecher şi cred că ar fi putut să-ţi spună o grămadă despre furtul Vandayne.

— Ar fi putut ? întrebă poliţistul. De ce ar fi putut ?

— Pentru că nu cred că ai să-l mai prinzi, zise Callaghan. Dacă te duci după el, ceea ce cred că ar trebui să faci, ai să vezi că a şters-o.

Walperton îşi notă.

— Unde-l găsesc pe acest Blaize, Callaghan, întrebă el. Părea din ce în ce mai prietenos.

— Îl găseşti într-un loc numit Yard Arm, un fel de motel între Totnes şi Plymouth, răspunse Callaghan. Locuieşte într-o viluţă în spatele lui Yard Arm cu Ropey Felliner ca servitor. Cred că dacă trimiţi pe cineva acolo, poimîine, s-ar putea să-l prinzi pe Ropey. Nu cred că-l vei prinde pe Blaize. Am supravegheat locul şi cred că se pregătea s-o şteargă.

Walperton spuse cu admiraţie plină de reproş în voce :

— Nu prea-ţi pierzi vremea, Callaghan. Mai este ceva ? Callaghan se ridică.

— Nimic altceva, zise el. M-am gîndit că informaţia asta e mai bună decît nimic.

— Sînt mulţumit de orice informaţie în această treabă afurisită, zise Walperton.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos, zise Callaghan.

Îi zîmbi lui Walperton, îl salută pe Gridley, îşi luă pălăria şi plecă.

Walperton îşi aprinse o ţigară şi-i spuse lui Gridley :

— Care naiba este jocul lui Callaghan ? Crezi că a venit aici doar ca să-mi dea această informaţie ?

Gridley ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar ceva ştiu sigur : Callaghan este prea inteligent pentru a da o informaţie care nu este în regulă, şi apoi continuă el, n-ar

strica să dea cineva o raită pe la spelunca de la Yard Arm.

— Poate că nu, zise Walperton. Ar fi bine să te duci tu. Ar fi bine să te duci acolo mîine seară. Poate că pînă poimîine se întoarce Ropey. Vezi ce poți să scoți de la el. Dar, ai grijă. Dacă are cazier s-ar putea să încerce să facă pe deșteptul și deocamdată nu-l putem acuza de nimic.

Gridley spuse :

— Îmi amintesc de Ropey Felliner. A fost de două ori arestat pentru droguri și o dată pentru tăinuire. Făcea pe cărăușul drogurilor de la unul la altul.

— Adu-i cazierul, zise Walperton. Oricum nu strică să vorbești cu el.

Gridley zîmbi.

— Dar nici mult bine nu cred c-o să facă, zise el. Cu Ropey nu se putea vorbi decît într-un singur fel. Sub amenințarea unui plumb. Totuși merită să încerc.

Callaghan se duse la Premier Lunch pe Albemarle Street, comandă o salată și un whisky dublu, în timp ce mînca se gîndea la Walperton și la ce va face Walperton. Probabil inspectorul va trimite pe cineva în Devonshire. Dar numai peste o zi sau două. Callaghan se hotărîse deja că în momentul în care va sosi emisarul lui Walperton, ambii indivizi o vor fi șters-o. După care detectivul va face cercetări în împrejurimi. Va descoperi că existaseră într-adevăr un Whilliam Blaize și un Ropey Felliner la Yard Arm. Odată acest fapt stabilit Walperton va începe să creadă teoria pe care i-o vînduse Callaghan, anume că afacerea Vendayne nu fusese o treabă din interior, ci o treabă deștept concepută din afară, făcută de cineva care fusese destul de șmecher și aflase combinația seifului, într-un fel oarecare și avea și destulă experiență pentru a putea

intra la Margraud fără a lăsa urme peste tot. Mai comandă un whisky dublu, îl bău, plăti și-și aprinse o țigară și intră în stradă. O luă pe Albemarle Street, intră în cabina telefonică de la colțul cu Hay Hill și sună la clubul Venture. Îl ceru pe Mr. Ventura. După o clipă sau două îl auzi pe Gabby. Callaghan îi spuse :

— Gabby, eu sînt Callaghan. Îți voi face un serviciu. Am fost pe la Scotland Yard în dimineața asta. Mi-a telefonat un inspector pe nume Walperton, și m-a chemat. Știa că fusesem la Margraud. Walperton ăsta e cam nătărău. A vorbit mai mult decît trebuie.

Ventura spuse :

— Zău ? Și ce mă interesează pe mine ce-a spus el ?

Callaghan zîmbi.

— Ai să vezi, zise el. Se pare că au un pont despre Ropey Felliner. Știi bătăușul care lucra pentru tine. Lucrează pe undeva pe lîngă Margraud. Walperton i-a verificat cazierul lui Ropey și nu-i place. Cred că ar putea să-l agațe. Nu ți-ar conveni, nu ?

Urmă o pauză, apoi Ventura spuse :

— Nu știu dacă m-ar deranja.

Callaghan spuse :

— Nu minți. Îți fac un serviciu. Telefonează-i lui Roupy și spune-i s-o șteargă cît mai repede, înainte să ajungă ei acolo, și să-l ia în primire. La revedere, Gabby.

Închise telefonul. Rămase un moment lîngă cabina telefonică, gîndindu-se la următorul pas. Apoi aprinse o țigară și o luă către Empire Cable Office din Piccadilly. Îi luă cîteva minute ca să trimită următoarea telegramă.

„Harvey Soames
Adresa : Investigate Capetown
Trimite urgent informații despre William Blaize. Probabil folosea acest nume anul trecut. Verifică rapoartele locale. Verifică districtul Malmesburry. Stop. Un metru optzeci, ochi albaștri, păr negru ondulat, bine făcut, ușoară cicatrice după urechea stîngă, poate fi semn. Verifică povestea familiei. Răspuns la Margraud. Manor Gara Devonshire. Cît mai repede. Toate bune".

Callaghan

Scrise pe telegramă urgență, o transmise și se întoarse la birou.

CAPITOLUL VIII

Era puțin înainte de șase cînd Callaghan se întoarse în Berkeley Square. Pe birou găsi un plic. Pe plic scrisese Effie Thompson : „Stevens l-a lăsat". Callaghan deschise scrisoarea și citi raportul scris în mîzgăleala aproape de neînțeles a lui Blooy. Spunea : „Pe la începutul acestui an, Lancelot Vendayne era încurcat cu o tînără numită Paul Rochette. Paula este o blondă care locuiește în Courtfield Garden nr, 26 3A, ap. 7. Este artistă într-un club de noapte, și lucra la clubul Ventura. Cred că i-a fost prezentată lui Vendayne de către Gabby Ventura, proprietarul. Vendayne și Rochette au avut o legătură pînă acum c.teva luni. Apoi s-a sfîrșit. Nu știu de ce. De atunci a încercat să se întoarcă să lucreze

la Ventura, dar Gabby nici nu vrea să audă. Asta-i tot Blooy".

Callaghan notă adresa d-rei Rochette, rupse raportul și-l aruncă la coșul de gunoi. Apoi scoase din buzunar copia scrisorii lui Roupey Felliner către Ventura. O citi cu atenție se ridică și se duse în celălalt birou. Effie Thompson tocmai își închidea mașina. Callaghan își scoase portofelul din buzunar, luă cinci bancnote de cinci lire și i le dădu lui Effie, spunînd :

— Du-te pe Bond Street cît de repede poți. Dacă te grăbești, ajungi acolo înainte să se închidă magazinele. Vreau o bijuterie. Poți cheltui toți banii aceștia. Vreau ceva care să arate ca și cînd ar costa mai mult de 25 lire. Ceva bătător la ochi, înțelegi ?

Ea răspunse :

— Înțeleg. Vreți ceva pentru a-i oferi unei femei care nu face parte din clasa femeilor cărora nu le oferiți de obicei asemenea lucruri.

Callaghan răspunse rînjind :

— E corect. Apropos, cărui fel de femei le ofer eu asemenea lucruri ?

Ea se uită la el. Ochii ei verzi erau geloși. Răspunse :

— Variază, d-le Callaghan, nu-i așa ? Cum ar fi : D-na Thorla Riverton, ca și cealaltă femeie din cazul Riverton și apoi...

Callaghan zise :

— Las-o baltă. Du-te și cumpără jucărioara înainte să se închidă magazinele.

După ce ea plecă, Callaghan căută în cartea de telefon, numărul d-rei Paul Rochette care se autointitula actriță. Se așeză la biroul lui Effie Thompson și făcu numărul. Întrebă dacă d-ra Rochette este acasă. Cînd vocea de la celălalt capăt îl întrebă cine este, Callaghan spuse că nu contează, și că vrea

să vorbească cu d-ra Rochette. Două minute mai tîrziu se auzi la telefon o voce ascuțită.

Callaghan spuse :

— D-ra Rochette ? Numele meu este Callaghan. Dumneavoastră nu mă cunoașteți dar eu vă cunosc. V-am văzut de zeci de ori în spectacolul de la clubul Ventura. Veneam în fiecare seară să vă văd. Cred că sînteți minunată.

D-ra Rochette spuse că era bucuroasă cînd oamenii o sunau și-i spuneau că le-a plăcut numărul ei. Vocea părea curioasă.

Callaghan continuă :

— De mult vroiam să vă vorbesc. De fapt l-am rugat pe Gabby Ventura să mă prezinte, dar pentru un motiv sau altul a refuzat. N-a vrut s-o facă, ceea ce mi se pare cam dur.

D-ra Rochette spuse că Ventura e un diavol împielițat care nu s-ar da înapoi să strice planurile oricui. Și întrebă de ce i se părea dur. Callaghan spuse :

— Ca să vă spun cinstit ultima dată cînd am venit acolo, cred că a fost ultima seară cînd v-ați prezentat numărul. Vă cumpărasem un mic cadou, dar datorită atitudinii lui Gabby n-am avut niciodată ocazia să vi-l dau. A zis că nu-i place ca artistele să se întîlnească cu clienții la club.

Domnișoara Rochette spuse că Gabby era un mincinos împuțit. Că nu-l deranja așa ceva, și că încerca doar să-i pună bețe în roate.

— De fapt, nu contează foarte mult spuse Callaghan. Problema este că sînt într-un impas și încă doresc să am o ocazie de a vă oferi semnul aprecierii mele ca artistă. Aș vrea să vă invit la masă în seara aceasta.

Domnișoara Rochette gunguri. Spuse că i-ar face o plăcere imensă. Hotărî să se întîlnească cu Callaghan la clubul Jewel cu Conduit Street la ora opt. Callaghan închise telefonul. Părea încîntat de viață.

D-ra Rochette stătea vis-à-vis de Callaghan la o masă în clubul Jewel. Purta o rochie neagră foarte strîmtă și foarte multe bijuterii ieftine. Era o blondă vopsită și Callaghan observă că părul începuse să-i revină la culoarea naturală la rădăcini. De dragul ei spera că și-l va revopsi în curînd. Deocamdată, făcea pe marea artistă de cabaret întînzîndu-și cu grijă degetul cel mic cînd bea, și făcînd toate gesturile pe care le considera a fi marcă de „clasă" adevărată. Spuse :

— Mi-a făcut o deosebită plăcere d-le Callaghan. Este o mare plăcere să ieși în oraș cu un gentleman adevărat. În meseria mea prea mulți oameni încearcă să întreacă măsura cu mine.

Callaghan dădu din cap.

— Știu, zise el. Probabil că e greu, dar vedeți, eu întotdeauna v-am admirat ca artistă.

Ea spuse :

— E plăcut să auzi asta. Spune-mi care dintre numerele mele ți-a plăcut mai mult ?

Callaghan spuse :

— Nu mă întreba așa ceva, pentru că nu am fost interesat în primul rînd de numere ci de modul în care le-ai interpretat d-ta.

Băgă mîna în buzunar și scoase jucăria pe care o cumpărase Effie. Îi întinse caseta și spuse :

— Ai fi primit-o de mult dacă n-ar fi fost Gabby Ventura. Niciodată n-am înțeles de ce nu m-a prezentat. Mereu a găsit tot felul de scuze.

— Nici eu nu înțeleg, spuse ea. Obișnuia să-mi aducă tot felul de tipi să mă vadă. Poate că avea

motive. Oricum Ventura e un diavol împielițat. Ar face orice să-mi pună bețe în roate. Întotdeauna am crezut...

Tăcu în momentul în care deschise caseta și văzu bijuteria. Strigă de plăcere.

— Este divină, spuse ea. Mi-am dorit întotdeauna așa ceva. Se uită la el languros. Bineînțeles, n-ar trebui să primesc cadouri de la domni.

Callaghan spuse solemn :

— Este un cadou pentru o artistă, nu pentru o femeie.

— Înțeleg, zise Paula.

Nu părea prea încîntată.

— E ciudat, continuă ea, aș fi putut să te întîlnesc de mult dacă n-ar fi fost Gabby, dar după cum spuneam ar face orice să-mi pună bețe în roate.

— Într-adevăr, zise Callaghan. Îi făcu semn chelnerului. Aș vrea să încerci un cocktail special. Este foarte bun, o să-ți placă. Îi spuse chelnerului să aducă două cocktail-uri Bacardi, duble.

Domnișoara Rochette spuse :

— Nu ar trebui să beau cocktail-ul după whisky. Se uită la el pe sub sprîncene. În cîteva clipe am să-ți povestesc toată viața mea.

Callaghan își spuse că asta și dorea. După ce ea își bău cocktei-ul îi dădu o țigară și spuse :

— E un lucru lipsit de importanță, dar mă întreb de ce s-a debarasat Ventura, de d-ta, Paula. Aș fi crezut că-i aduci o mulțime de clienți la club.

— Așa este, spuse ea. Numărul meu făcea întotdeauna senzație. Veneau să mă vadă o mulțime de oameni și toți prietenii mei. Pe atunci avea o mulțime de prieteni, adăugă ea, cu o privire care trebuia să pară zburdalnică. Își scoase țigara din gură și o privi un moment. Apoi spuse :

— Cred că știu de ce m-a dat afară Ventura. Am sperat mereu că voi avea șansa să i-o plătesc.

Callaghan spuse :

— Nu se știe niciodată. S-ar putea să ai ocazia. Spune-mi, sînt curios de ce te-a dat afară ?

Ea își trecu degetele prin păr și puse o șuviță blondă la loc. Apoi spuse :

— Din cauza unui tip. Un tip pe care-l cheamă Lancelot Vendayne. Venea foarte des la club. Gabby mi l-a prezentat. Gabby mi-a spus că este genul de tip cu care te poți distra.

— Înțeleg, spuse Callaghan. Așa că d-ta și Lancelot v-ați împrietenit.

— Mai mult sau mai puțin, zise ea. Cam opt sau nouă săptămîni. După părerea lui Gabby, credeam că tipul ăsta Vendayne o să mă facă să mă simt grozav, dar nu-i adevărat. Este cea mai egoistă ființă pe care am întîlnit-o vreodată.

Callaghan spuse :

— Egoismul este un lucru rău pentru un bărbat.

— Așa este, spuse Paula. Era cît se poate de egoist, cît despre bani, nu cred că a avut vreodată bani.

— Înțeleg, zise Callaghan. Spune-mi te rog, Paula, continuă el, Gabby și individul ăsta Vendayne s-au certat din cauza dumitale ? Se uită la ea. De altfel nu văd de ce nu s-ar fi certat, spuse el serios. Ești genul de femeie pentru care bărbații se pot certa.

Ea zîmbi afectat.

— Da, cred că da, spuse ea. Dar nu s-au certat din cauza mea. Nu știu prea multe, dar a fost o afacere cu niște acțiuni. Vendayne era amestecat în ea. Cred că se gîndea că o să facă avere cam în patru săptămîni. Părerea mea este, continuă Paula, că Vendayne l-a convins pe Gabby să pună niște bani în această afacere și pentru că nu s-a realizat, și-a pierdut

gologanii. Și cred că a fost un pic de scandal iar eu am fost dată afară. Gabby a spus că nu-și mai poate permite să întrețină un spectacol la club și oricum din cauza războiului nimeni nu mai vrea spectacol. Cred că se înșela.

Callaghan spuse :

— Sînt sigur că da.

Aprinse o țigară. Paula își scoase pudra și începu să-și pudreze nasul și deasupra gurii, mult prea roșii. Callaghan o privea. Era încîntat. Paula îi mai furnizase încă un element al acestui mozaic. Și era o persoană ciudată. Era clar că Paula nu era genul de femeie care i-ar place lui Lancelot Vendayne.

— Paula, ai ceva deosebit. Cred că ești grozavă. Ce-ai vrea să faci acum ?

Ea zîmbi. Cocktelul Bacardi băut după whisky începuse să-i modifice înfățișarea. În ciuda războiului vedea viața în roz.

— Cred că și tu ești grozav, zise ea. Aș vrea să merg la clubul Minnelola să beau ceva. Și apoi aș vrea să merg la Blue Pennant să mai bem ceva și apoi...

— Și apoi, o întrerupse Callaghan, o să mergem la Gabby Ventura și o să-i arătăm că Paula Rochelle nu este așa de lepădat cum crede el.

Ea rîse.

— E o idee dată naibii, îmi place. Să mergem.

Callaghan îi făcu semn chelnerului. Se gîndea că o să fie o seară interesantă. Spuse :

— Cred că este o idee minunată. D-ta și cu mine să mergem la Gabby și să-i arătăm că micuța Paula mai poate încă să iasă în oraș cu cine trebuie. S-a abținut cu greu să nu sughițe. Callaghan spuse :

— Da, și eu cred. Dar nu se gîndea la asta. Se gîndea că va fi amuzant să vadă reacțiile lui Gabby

Ventura și ale lui Lancelot Vendayne văzîndu-l cu Paula. Taxiul se opri la clubul Ventura, Callaghan o ajută pe Paula să coboare. Au intrat în club. După ce s-au așezat la o masă într-un colț și au comandat o altă sticlă de șampanie, Callaghan îl văzu pe Gabby stînd în picioare la bar. Îi privea, era ca de obicei relaxat, dar zîmbetul care-i rotunjea buzele pline avea o anume duritate. Veni spre ei.

— Bună Slim, zise el vesel. Și bună, Paula. Mă bucur să te văd. Cum îți merge ?

Paula își lăsă capul pe spate, și răspunse vesel.

— Îmi merge grozav. Deși nu înțeleg de ce vă dați osteneala să vă interesați de modesta mea existență, domnule Ventura. Îi aruncă lui Gabby o privire care trebuia să fie cinică, mîndră și indiferentă. Callaghan spuse :

— Ia loc, și să bem ceva, Gabby.

Ventura se așează. Scoase un portțigaret de aur și aprinse o țigară, apoi spuse :

— Îți mulțumesc că m-ai sunat în legătură cu Roupy, Slim. Dar nu trebuia să te deranjezi. Oricum, n-am știut despre ce vorbești.

— Bine, zise Callaghan. Dacă nu știi despre ce vorbesc, atunci mi-am pierdut vremea, dar nu cred. Pariez că l-ai sunat sau i-ai telegrafiat lui Roupey. Îi rînji lui Ventura.

Paula care băuse o jumătate de pahar de șampanie, spuse acru :

— D-le Ventura, nu ești un gentleman. Doream să-ți spun asta de multă vreme.

Ventura se uită la ea, apoi îi spuse lui Callaghan :

— Nu știu ce ți-a venit, Slim, să umbli cu prostituata asta, adică. Eu am dat-o deja afară din club, și dacă nu-și ține gura, eu personal am s-o arunc afară. Îmi face greață.

Paula se ridică în picioare.

— Dumnezeule, zise ea. N-am venit aici să fiu insultată. Domnule Callaghan, dacă eşti un bărbat adevărat, dacă ai instincte de gentleman, ai să-i tragi una nemernicului asta împuţit. Mizerabilul...

— Stai jos Paula, zise Callaghan, eşti o doamnă cu condiţia să nu începi să vorbeşti. Şi ai să-ţi dai seama că e mai uşor să stai pe scaun decît în picioare.

Paula începu să plîngă. El o mîngîie pe mînă. Ventura spuse încet :

— Ascultă Slim, tu mă cunoşti, sînt în regulă. Nu eu sînt cel care provoc. Noi doi ne-am înţeles întotdeauna. De multă vreme vii aici la club, şi întotdeauna m-am purtat cum trebuie, nu ? Dar nu mă provoca Slim. N-aş vrea să mă supăr pe tine.

— Nu mai spune ! zise Callaghan. Bine Gabby, dacă vrei să te superi, dă-i drumul. Îmi asum riscul. Zîmbea amabil.

Ventura se ridică şi spuse :

— Bine, Slim. Cred că acum ştim pe ce poziţii ne aflăm.

— Tu, poate ştii Gabby, zise Callaghan. Dar eu nu ştiu.

Zîmbetul lui era mai amabil decît oricînd.

— Dar am să aflu.

Îşi stinse ţigara.

Ventura se ridică.

— La revedere, zise el. Şi n-o lăsa pe tîrfa asta ieftină să provoace un incident aici la club. Pentru c-o s-o coste.

Callaghan spuse :

— Nu-ţi face probleme. Poate că asta vrea. La revedere, Gabby.

Se uită la Ventura care se îndrepta spre bar, şi apoi spre uşa de trecere, care ducea la scara spre apartamentul lui. În clipa în care Gabby dispăru,

intră Lancelot Vendyne. Se uită de jur împrejurul ringului de dans. În cele din urmă îl văzu pe Callaghan cu Paula. Callaghan avu impresia că Lancelot pare nefericit şi stresat. Spuse :

— Paula, am petrecut o seară plăcută împreună, şi chiar dacă mîine te va durea capul, rămîi cu broşa.

— Da, zise Paula. Ce vrei să-mi spui ? Crezi că a venit momentul să dispar ? Se smiorcăi puţin. Nu te înţeleg, zise ea. Callaghan se ridică.

— Hai scumpo, zise el. Îţi comand un taxi şi te duci acasă. Într-o zi tu şi cu mine ne vom întîlni şi vom mai bea ceva. O luă de braţ. Ea spuse :

— Este cumplit, dar asta este. Ori de cîte ori întîlnesc un bărbat despre care cred că este un gentleman mă lasă baltă, nu înţeleg, aşa că renunţ.

Trăsăturile ei încercau să exprime o disperare dispreţuitoare. Rimelul îi curgea pe obrajii bine machiaţi. Imaginea nu era reuşita. Plecă însă în linişte.

Cînd Callaghan se întoarse Lancelot şedea la bar. Spuse :

— Nu ştiam că o cunoşti pe Paula. Paula poate fi uneori amuzantă cînd este trează.

Callaghan rînji.

— Ai fi surprins cîţi oameni şi cîte situaţii cunosc, Vendayne spuse el. Să bem ceva.

Comandă whisky-uri duble cu apă minerală. Vendayne spuse :

— Hai să ne aşezăm, vreau să vorbesc cu tine.

Se duseră la o masă. Callaghan îşi bău whisky-ul şi spuse :

— M-am gîndit că ar fi bine să stăm de vorbă înainte să mă întorc în Devenshire. Plec mîine dimineaţă devreme.

Vendayne spuse :

— Și ce dracu vrei să faci cînd te duci acolo, spune-mi ?

Callaghan zise :

— Nu știu. De aceea e amuzant să fii detectiv particular. Niciodată nu știi prea bine ce ai de făcut. Lancelot mai bău niște whisky. Asta e o chestie grozavă pentru cei care-l plătesc pe detectiv, spuse el caustic. Bănuiesc cînd nu prea știe ce va face îi amuză grozav.

— Probabil, zise Callaghan. Vocea lui era insolentă. Dar de ce îți faci probleme. Nu mă plătești dumneata.

Vendayne rîse batjocoritor.

— Norocul meu, spuse el. Dacă te-aș plăti eu, aș dori să am niște rezultate pentru banii mei. După cum se pare — batjocura era din ce în ce mai evidentă — este clar că lucrezi pentru cei care te plătesc.

Callaghan oftă.

— Se vede cît sînt de cinstit, zise el.

Vendayne își puse paharul pe masă. Își căută porttigaretul. Callaghan văzu că mîinile îi tremurau. Spuse :

— Auzisem despre d-ta, Callaghan. Se pare că ești al naibii de deștept. Să-ți dau un sfat. Nu face pe deșteptul cu mine. S-ar putea să se întoarcă împotriva ta.

Callaghan făcu un rotocol de fum. Îl suflă cu măiestrie direct în fața lui Lancelot.

— Există, bineînțeles, întotdeauna această posibilitate, zise el. Dar mă îndoiesc de eficacitatea ei, dacă e făcută de un amărît ca tine. Îi zîmbi lui Lancelot.

Vendayne spuse :

— Așa, deci. Își controla cu greu enervarea. Mă întreb de ce crezi că poți să-mi vorbești așa, zise el.

— Nu știu, zise Callaghan. Mi se întîmplă uneori. Poate să fie vremea, sau războiul. Nu-ți convine ?

Ochii lui albaștri, foarte cinici și foarte duri îl urmăreau pe celălalt.

— Nu-mi place, spuse Vendayne. Și nu am de gînd să mă las dus. Eu...

Callaghan spuse :

— Spune-mi te rog. Se aplecă peste masă. Cum ai de gînd s-o oprești ? întrebă.

Vendayne spuse :

— Ar putea fi mai ușor decît crezi. S-ar putea să lucrezi foarte mult pentru cei care te plătesc. Ai putea chiar să ajuți la ceva care l-ar pune în dificultate chiar și pe inteligentul domn Callaghan.

— Măi... măi, spuse Callaghan. Acum începi să devii dur. Dar mai ai de învățat Lancelot. Ar trebui să mai iei lecții. Nu ești bun.

Fața lui Vendayne era albă de furie.

— Poate vei constata că nu blufez, spuse el. Poate mai devreme decît crezi. Oamenii ca dumneata sînt prea înclinați să creadă că cei ca mine trebuie să fie proști.

— Nu cred că ești prost, spuse Callaghan. Știu că ești prost. Dacă n-ai fi n-ai sta aici încercînd să mă păcălești. Încercînd să vinzi castraveți la grădinar.

Vendayne se aplecă peste masă.

— I-auzi, rîse el batjocoritor. Să-ți spun ceva. Încep să cred că aveai ceva în gînd atunci cînd m-ai sfătuit să se retragă cererea de la campania de asigurări. De ce ai făcut-o ? Știi foarte bine că eu am provocat situația care a dus la numirea dumitale în acest caz, și am creat-o pentru că doream să fie

prestată campania de asigurări. Voiam să știu de ce nu plătesc. Treaba ta era să afli asta. În loc de aceasta dumneata ești persoana care vrea să se retragă cererea. Oricine ar crede...

Callaghan spuse liniștit :

— Ce ar crede cineva ?

Vendayne se lăsă la loc în scaun. Expresia de pe fața lui nu era amabilă. Spuse :

— Ar putea să creadă că cei care ar trebui să fie mai înverșunați împotriva campaniei de asigurări nu sînt. Și motivul pentru care nu sînt ar fi că știu ceva despre furt. Și pentru că s-au speriat în momentul în care eu te-am adus în acest caz te-au atras de partea lor. Lucrezi pentru ei fiindcă ești la fel de ticălos ca și ei...

Callaghan spuse ușor :

— Nu mă mir că Audrey nu a ținut la dumneata. Nu mă mir că ți-a dat papucii... prăpăditule...

Vendayne roși. Fața lui era de culoarea sfeclei. Mormăi :

— Bine, domnule Callaghan. Dacă ai răbdare vei vedea cine cîștigă. Și nu cred că trebuie să aștepți foarte mult.

Callaghan își aprins o altă țigară.

— Ți-am spus că blufezi, spuse. Și n-ai făcut sau spus nimic din care să-mi arăți că nu am dreptate. Deci cred că blufezi. Înțelegi... ?

— Deci blufez, nu ? spuse el. Ia citește asta, domnule Știe-tot.

Callaghan privi plicul. Pe el avea, bătută la mașină, adresa lui Lancelot Vendayne de la Grant's Hotel. Ștampila poștei era din Exeter.

Deschise plicul. Înăuntru era un sfert de foaie scrisă la mașină :

„Domnului Lancelot Vendayne. Esq.

Dragă nătărăule,

Am crezut că sînt singurul fraier din afacerea asta. Mă bucur că ești alături de mine.

Chiar dacă bijuteriile Vendayne nu ar fi fost șterpelite, i-ar fi făcut o grămadă de bine dacă și cînd le-ai fi moștenit la moartea bătrînului. Cred că toate nu valorează mai mult de 40 de lire. Așa că liniștește-te ! Cu dragoste, domnului Callaghan.

Cele mai bune urări,
De la un nătărău la altul".

Callaghan citi biletul de două ori. Îl puse în plic și i-l dădu lui Lancelot. Spuse :

— Foarte interesant. Știi ce aș face dacă aș fi în locul dumitale ?

Vandayne nu răspunse.

Callaghan continuă.

— Dacă aș fi în locul dumitale i l-aș duce Inspectorului șef Walperton de la Scotland Yard. Asta aș face *eu*. Dar *dumneata* n-o vei face.

Vendayne se uită la el.

— Nu ? spuse el. Și de ce nu ?

— Pentru că nu ai curaj, spuse Callaghan. Pentru că ai putea să dai naștere unei situații pe care n-ai putea s-o termini. Și pentru că, dacă o faci îți voi face viața atît de grea încît îți vei dori să nu mă fi cunoscut. Înțelegi ?

— Înțeleg, spuse Vendayne. Du-te la dracu ! Am să-ți arăt eu ție, Callaghan.

Callaghan spuse :

— N-ar fi trebuit să te insult, nu meriți. Ești un simplu prăpădit ieftin care îmi face silă.

Vendayne sări în picioare. Callaghan întinse o mînă și îl împinse. Vendayne căzu la loc pe scaun.

Callaghan spuse :

— Caută pe cineva să-ți dea un întăritor. N-ar trebui să ieși la ora asta fără doică.

După ce termină de periat hainele, Lancelot Vendayne se duse la bar și comandă un whisky mare. Simțea că are nevoie de el. După ce îl bău o întrebă pe blonda plinuță de la bar unde este domnul Ventura. Ea îi spuse că era sus în apartament și că îl va suna.

Sună dar nu i se răspunse imediat pentru că Gabby tocmai transmitea o telegramă la telefon. I se adresa lui Ropey Felliner și cuprindea doar trei cuvinte :

„Șterge-o repede !"

CAPITOLUL IX

SCENA DE DRAGOSTE

Callaghan intră încet cu Jaguarul în garajul de la Margraud. Coborî din mașină, ieși din garaj pe lîngă aripa de est a casei și rămase la marginea terasei privind spre mare.

Era puțin după șase. Soarele tîrziu de după-amiază, încă strălucitor, aurea terasele. Margraudului, transforma în fîșii de catifea aurie pajiștile de sub terase. Callaghan își spuse că era o după-amiază minunată, un decor minunat pentru ceva — nu era sigur încă pentru ce. Își spuse că situațiile dramatice erau uneori mai potrivite pentru un decor adecvat, hotărî că peisajul este în regulă și că, pentru moment, numai drama lipsea.

Se întoarse încet către intrare. Stevens stătea în holul umbros și răcoros. Spuse :

— Mă bucur că v-ați întors, domnule Callaghan. Sper că nu sînteți prea obosit.

Peste o oră, cînd Windy bătu la ușă, Callaghan stătea întins pe pat, avînd doar un șort de mătase de culoarea lămîii și bea whisky sec, privind în tavan.

Spuse :

— Cum a fost la pescuit, Windy ?

Nikolls rînji.

— Nu prea cald, spuse el. Nici măcar nu am răcit.

Callaghan luă sticla de whisky de pe masă și puse dopul la loc. Îi aruncă sticla lui Nikolls care o prinse cu atenție, apoi trase un scaun, luă un pahar, se așeză și își turnă de băut !

Callaghan întrebă :

— Ce este nou, Windy ?

— Nimic nou, spuse Nikolls. Clariss aeste al naibii de misterioasă, fîțîindu-se pe aici parcă ar fi fost agent șef la Gestapo. Audrey s-a învîrtit de parcă viața i-ar fi declarat un război fulger degeaba, cît despre Esme...

Gallaghan îl întrerupse :

— Ce-i cu Esme ?

— Habar nu am, spuse Nikolls. Tipa ori este cît se poate de proastă ori coace ceva. Este bolnavă de îngrijorare. Am încercat să-mi fac numărul cu ea cum ai spus, încercînd s-o fac să creadă că nu te plac de loc, că se poate baza pe Windy pînă cînd îi vin boii acasă, dar n-a mers. S-a uitat la mine de parcă aș fi fost căzută de pe altă planetă. Părerea mea este că nu mă place pe mine, nu te place pe tine, nu place pe nimeni. Cred că mititica nu se place nici pe sine.

Callaghan spuse :

— Este în regulă. Nu văd de ce ar trebui să se placă pe sine.

Luă sticla și mai bău niște whisky. Începu :

— M-am dus la Yard ieri și am vorbit cu Walperton. Nu-i plac detectivii particulari. I-am vîndut o poveste aiurea.

— Nu mai spune, zise Nikolls. N-o să-i placă.

— N-o să-i placă dacă află, spuse Callaghan, dar nu văd de ce ar afla. I-am spus că Ropey Felliner locuiește în căsuța de lîngă Yard Arm. I-am spus despre Blaize și i-am sugerat că Blaize are cazier. Cred că Blaize a șters-o sau este pe punctul de a o face și o s-o șteargă și Ropey Felliner. I-am spus lui Gabby să-i vîndă pontul. Gabby a pretins că nu știe nimic despre Ropey, dar sînt convins că a luat legătura cu el și i-a spus să o șteargă cît mai repede.

— Înțeleg, spuse Nikolls. Fie vine Walperton în persoană fie trimite pe cineva. Află că Ropey și Blaize au șters-o. Verifică cazierul lui Ropey și își dă seama că este lung ca o zi de post, după care ajunge la concluzia că Blaize are și el cazier — chiar dacă polițiștii nu știu. Apoi începe să creadă că furtul Margraud a fost o treabă făcută din afară de Blaize, Ropey sau tovarășii de-ai lor.

Își puse paharul jos și se aplecă brusc înainte cu scaunul.

— Hei, Slim, care-i ideea ? De ce îi vinzi băiatului minciuni din astea ?

Callaghan rînji.

— Ce vrei să spun ? întrebă el.

Nikolls ridică din umeri.

— Aici este clar că este o treabă de interior, spuse el. Cum ar fi putut Ropey să aibe de-a face cu ea ? Este aici doar de cîteva zile.

— Așa este, spuse Callaghan. Dar Walperton nu trebuie să știe asta.

Mai suflă un rotocol de fum în tavan.

— Windy, spuse el, cînd am acceptat treaba asta am avut impresia că lucrez pentru Lancelot Vendayne și pentru familia Vendayne. Ei bine, acum cred că lucrez pentru familia Vendayne și nu pentru Lancelot.

— Nu mai spune, zise Nikolls. Adică lucrezi pentru tipa asta, Audrey. Rîse. Nu te condamn, zise el. Și eu aș face-o. Dar n-ar fi bine să afle Clarissa. Ea crede că ești cu ea.

Callaghan spuse :

— Nu-ți bate capul cu Audrey, Windy. Concentrează-te asupra cazului. Cred că începe să se facă lumină.

— Mda ? zise Windy. Ai un avantaj asupra mea. Mie mi se pare la fel de clar ca o sticlă de cerneală.

Callaghan spuse :

— Știm că Gabby l-a trimis pe Ropey aici să-l supravegheze pe Blaize. Tu știi la fel de multe ca și mine despre Gabby. Este un dur. Dacă Gabby l-ar fi cunoscut pe Blaize, ar fi știut că este un escroc, nu l-ar fi trimis pe Ropey. Ar fi venit singur și ar fi ieșit tămbălău. Dar nu știa nimic despre Blaize, așa că l-a trimis pe Ropey să-l supravegheze profitînd de un anunț pe care Blaize l-a dat la ziar.

— Știu asta, spuse Nikolls.

— Bun, spuse Callaghan. Deci, cînd îl trimite Gabby aici pe Ropey ? Îl trimite aici după ce s-a

comis furtul, nu înainte. Deci Gabby este interesat de Blaize numai după ce s-a comis furtul. Începi să înțelegi ?

— Nu în mod deosebit, spuse Nikolls. Hei, vrei să spui că Blazie a șterpelit marfa ?

— De ce nu ? întrebă Callaghan. Sîntem într-o țară liberă, nu ? Oricum, eu asta cred.

— Blaize nu va mai fi aici să nege, spuse Nikolls. Tu crezi ce vrei Slim, dar părerea mea este că Audrep este omul nostru.

Callaghan spuse :

— Windy, sînt momente cînd ești total opac. Uită-te la Audrey Vendayne și gîndește-te dacă crezi cu adevărat că femeia asta ar putea fi amestecată într-un furt.

Nikolls își ridică sprîncenele.

— La dracu ! spuse el. Ascultă, Slim, experiența m-a învățat că orice afurisită de femeie poate fi amestecată în orice afurisită de afacere, oricît ar fi de rea. Nu pentru asta au fost făcute femeile ?

Callaghan spuse :

— Du-te la dulap și caută în buzunarul de la piept al hainei mele. Vei găsi copia unei scrisori. Este copia unei scrisori pe care Ropey Felliner i-a scris-o lui Gabby. Am găsit originalul în biroul lui Gabby. Citește-o.

Nikolls o citi.

— Frumoasă treabă, spuse el.

— Bun, spuse Callaghan. Acum, ia scrisoarea punct cu punct. Ropey arată că Blaize îi spune cuiva că *afacerea* este o farsă. Reține cuvîntul afacere. Deci a fost o înțelegere cu cineva, adică între Blaize și cineva, deoarece Blaize este tipul care se plînge și cealaltă persoană, oricine ar fi ea, l-a păcălit pe Blaize, i-a vîndut un pont fals. Asta ar fi

singura explicație pentru care Blaize spune că afacerea este o farsă.

Și acum uită-te și la celelalte cuvinte-cheie din scrisoare. Blaize spune că o să țină partea cealaltă legată cum trebuie și că va fi tămbălău cît de curînd. Ce vrea să spună Blaize cînd zice că o să țină partea cealaltă legată bine ? Asta înseamnă că are un fel de influență sau putere asupra cleilalte părți și o va folosi. Poate că ăsta va fi tămbălăul. Ropey spune că tămbălăul va avea loc foarte curînd pentru că Blaize nu va mai fi aici decît două zile... și asta era acum două zile.

— Înțeleg, spuse Nikolls. Deci aștepți tămbălăul ?

Callaghan își aprinse o altă țigară.

— Exact, spuse el.

— Nu știi unde este Clarissa ? Unde este Esme ?

Nikolls spuse :

— Este pe aici pe undeva. A venit devreme acasă după-amiază. În ultimele două zile a stat pe-aproape.

— Nu știi unde este Clarissa, acum ? întrebă Callaghan.

— Cred că este la ea în cameră, spuse Nikolls. Cred că fetița s-a antrenat să intre în Forțele Civile.

Callaghan rînji.

— Știu, spuse el. Dar în acest caz noi sîntem Forțele Civile. Lucrează pentru noi.

Nikolls se ridică.

— Mă bucur că lucrează și pentru noi cineva. Poate că înainte de a termina afacerea asta vom avea nevoie. Sînt pe-aici dacă ai nevoie de mine.

Callaghan coborî treptele de piatră care duceau de la terasă la pajiște. Jos o luă pe aleea din stînga, merse paralel cu terasa și la capăt se întoarse la dreapta. La capătul aleii unde zidul care înconjura

Margaud despărțea pajiștea de cîmpia exterioară se afla o cabnă de vară. Callaghan merse acolo și sprijinit de peretele cabanei se uita către mare și fuma. Stătu trei sau patru minute ; apoi auzi un zgomot ușor de pași pe aleea din spatele lui. Nu se mișcă. Cineva spuse cu voce rece :

— Domnule Callaghan.

Callaghan se întoarse. Zîmbea. Își scoase țigara din gură. Spuse :

— Bună seara, domnișoară Vendayne.

Era albă ca varul și mîinile îi tremurau. Callaghan își dădu seama că se luptă cu un teribil acces de furie. Spuse :

— Se pare că ești supărată pe mine. Par să nu mă bucur de nici o trecere în ochii dumitale. Mă întreb de ce ?

— Mai ai impertinența să te întrebi de ce ? spuse ea. Oricum, nu doresc să discut cu dumneata, dar aș vrea să faci ceva pentru mine și este ultima favoare pe care ți-o voi cere. Aș fi bucuroasă dacă ți-ai face bagajele și ai pleca. Nu mai poți face nimic aici, nu mai este nevoie să rămîi.

— Cu asta nu ai dreptate, spuse Callaghan. Am o mulțime de lucruri de făcut aici și cred că am să stau să le fac. Dar de ce aceastaă supărare bruscă ?

Ea spuse :

— Tocmai am vorbit cu vărul meu Lancelot la telefon. S-a interesat despre dumneata la Londra, domnule Callaghan. În timp ce spui că lucrezi pentru noi și domnul Vendayne, de fapt dumneata lucrezi pentru compania de asigurări.

Callaghan își puse țigara la loc în gură și trase din ea. Apoi spuse rece :

— Să intrăm. Vreau să vorbesc cu dumneata. Ai început să mă cam plictisești.

Se uită la el puțin surprinsă și intră. Callaghan intră după ea. Îi arătă banca rustică din lateral și-i spuse :

— Ia loc și ascultă-mă, pentru că, așa cum ți-am spus, ai început să mă plictisești.

Ea deschise gura să spună ceva. El ridică o mînă. Ea ridică din umeri. Callaghan continuă.

— În timpul experienței mele ca detectiv particular, am întîlnit o mulțime de femei proaste, dar dumneata le întreci pe toate. Întîi mă uit la dumneata și-mi spun că ești inteligentă și apoi spui ceva care mă face să cred că ai un dovleac deasupra umerilor. Acum ascultă... Tocmai m-ai acuzat că lucrez pentru Lancelot Vendayne, familia dumitale și compania de asigurări ? De ce nu ? Dacă afacerea asta este cinstită toată lumea vrea același lucru — recuperarea bijuteriilor Vendayne. De ce n-aș lucra pentru compania de asigurări dacă Lancelot Vendayne și familia Vendayne sînt cinstiți ?

Ea spuse :

— Cum să nu fie Lancelot cinstit ? Are foarte mult de pierdut.

Callaghan spuse :

— Nu cred că Lancelot Vendayne este cinstit. Poate că te surprinde. Rînji. Poate că și dumneata te-ai gîndit că nu este cinstit.

Ea spuse :

— Ce vrei să spui cu asta ?

— De ce te-ai despărțit de el ? spuse Callaghan. Urma să vă logodiți. Apoi i-ai dat papucii. Ești o fată înțeleaptă. Cred că Lancelot este prea șmecher pentru tine.

Văzu că se străduia să-și țină firea. Se întrebă cît mai poate rezista între supărare și teamă. În orice caz își propuse să profite de situație.

Ea spuse :

— Nu cred că are vreo importanță dacă sînt o fată înțeleaptă sau nu, sau Lancelot a fost prea șmecher pentru mine. Toate astea nu au nici o legătură cu dumneata.

— Ba are foarte mare legătură, spuse Callaghan cu un rînjet amabil, așa cum vei constata imediat. Problema este că te-ai speriat. Începi ceva și nu poți să termini. Te repezi de colo-colo, ești impulsivă, faci diverse chestii înainte de a gîndi. Ești proastă. Dacă n-ai fi fost proastă ți-ai fi dat osteneala să afli ceva despre mine înainte de a încerca să mă mituiești să renunț la cazul acesta. Dacă ai fi făcut-o ai fi aflat că nu pot fi cumpărat oricînd... Făcu o pauză. În orice caz, nu pentru bani...

— Înțeleg, spuse ea. Vocea ei cuprindea tot sarcasmul de care era în stare. Înțeleg, deci, marele, inteligentul domn Callaghan are totuși un preț, chiar dacă nu în bani. Care ?

Callaghan îi rînji. Rînjetul era plăcut și rece și chiar amabil. Se uită lung la ea.

— Încearcă de două ori să ghicești, spuse el.

Ea roși. Încercă să vorbească, apoi se opri. După un moment spuse :

— Prefer să nu te înțeleg.

— Bine, spuse Callaghan. Noi doi ne înțelegem foarte bine. Dumneata crezi că eu sînt un detectiv mincinos care a fost plătit de compania de asigurări să storc adevărul aici și eu cred că ești o nebună de femeie care ar putea fi inteligentă dacă ar vrea, dar care este așa de plină de prostii încît, în acest moment nu mai știi încotro te îndrepți. Dacă ai avea puțin cap...

Ea îl întrerupse și spuse rece :

— Ar fi interesant. Aș vrea să știu exact ce ar trebui să fac dacă aș avea cap.

— Am să-ți spun, zise Callaghan.

Se sprijini de peretele cabanei, lîngă ușă uitîndu-se la ea. Părea foarte oficial.

— Dacă ai avea puțin cap, continuă el, ți-ai da seama de o grămadă de lucruri. Mai întîi ai înțelege că dacă aș lucra în exclusivitate pentru compania de asigurări, le-aș fi spus deja că ai încercat să mă mituiești să renunț la caz. Acest simplu fapt ar fi făcut ca familia Vendayne să nu mai primească nici un ban de la această companie. Apoi, ai înțelege că după ce am venit aici și ai crezut că te-am păcălit á propos de cele 300 de lire ai avut o discuție cu tatăl dumitale și voi amîndoi ați hotărît să amînați cererea. Am oprit aceasta. Dar dacă ți-ai folosi mintea ai înțelege că am făcut asta pentru familia Vendayne. Vei înțelege imediat. Următorul fapt este că maiorul a avut un atac de inimă. Nu este vina lui. Probabil că a avut acel atac de inimă după ce i-ai spus ce te frămîntă pe dumneata și cred că și el ți-a spus ce îl frămîntă pe el. Mă mir că nu ai avut și dumneata un atac de inimă !

Își scoase port-țigaretul și aprinse o țigară. O urmărea cu privirea. Ea se uita în ochii lui și părea interesată.

— Nu mă descurc rău, nu ? spuse Callaghan.

Trase din țigară și lăsă fumul să-i gîdile nările.

— Problema este că, atunci cînd lucrez la un caz, îmi place să lucrez la el și să lucrez pentru cineva. Nu mă fîțîi de colo-colo încercînd să mai ciupesc ceva bani. Am descoperit că așa se fac mai mulți bani. În acest caz nu cred că o să iasă prea mulți bani dar am alte interese...

Ea spuse :

— Adevărat ? Pot să știu și eu care ?

— Bineînțeles, răspunse Callaghan. Îți voi spune. Dumneata ești principalul meu interes. Îmi place genul dumitale de femeie. Îmi place cum te îmbraci și cum mergi și în general cum te porți. Chiar dacă uneori îți ieși din fire și faci prostii tot te plac... destul de mult.

Ea spuse :

— Cred că ești cea mai impertinentă persoană pe care am văzut-o vreodată. Insolența dumitale este uimitoare. Cred că ai impresia că ar trebui să fiu flatată cînd spui că mă „placi". Ei bine... eu nu te plac pe *dumneata*.

— Nostim este că da, spuse Callaghan. Zîmbea încă. Mă placi chiar foarte mult și pentru că mă placi îți dai multă osteneală să te autoconvingi că nu. De aceea îți ieși din fire atît de ușor.

Ea spuse :

— Nu văd de ce ar trebui să discutăm aspectele psihologice ale caracterului meu.

— Bine, spuse Callaghan. Nu discutăm. Nu discutăm aspectele psihologice ale caracterului dumitale. Nu vom discuta aspectele psihologice ale caracterului lui Esme sau orice alte lucruri interesante despre această familie. Ceea ce vom discuta va fi ce se va întîmpla și ce vei face dumneata. Este exact ce vei face. Vei face ce spun eu și îți va place. Înțelegi ?

Ea se ridică. O clipă Callaghan crezu că îl va plesni. Spuse cu voce joasă :

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa ? Eu...

El spuse :

— Te-ar surprinde dacă, i-aș spune ce aș îndrăzni să fac. Dar am vorbit serios. Are să iasă tămbălău aici la Margaud cît de curînd și vreau să fie după cum vreau eu. Numai în felul acesta va fi bine pentru dumneata. Altfel, se poate ca Inspectorul Walperton, un polițist tînăr, aprig, eficient și ocupat, să vină aici și să afle niște lucruri care ar fi mai bine să rămînă îngropate aici. Ești între ciocan și nicovală și chiar dacă ai impresia că eu sînt ciocanul ți se va părea mai ușor de suportat decît nicovala.

Se sprijini cu mîna de peretele cabanei pentru a-și menține echilibrul. Era albă ca ceara. Spuse :

— Continuă...

Callaghan aruncă mucul de țigară.

— Am fost la Londra, spuse el. Am făcut niște lucruri pe care le doream și am aflat altele. Principalul este următorul : l-am întîlnit pe Layne, avocatul tatălui dumitale. L-am convins să scrie firmei de asigurări și să retragă cererea. Firma de asigurări nu va fi bănuitoare, mai întîi pentru că eu lucrez pentru ei și apoi pentru că îi lăsăm să creadă că retragem cererea deoarece eu bănuiesc unde se află bijuteriile. Astfel compania este mulțumită. Tot ceea ce doresc este să nu plătească banii și dacă nu au de plătit interesul lor apropos de cine a făcut-o încetează imediat. Înțelegi ?

Ea spuse :

— Înțeleg.

Își luă mîna de pe perete și se așeză iar. Tot timpul îl fixă pe Callaghan.

— Următorul este Lancelot, continuă el. Lancelot va face tot răul de care este în stare. A început deja încercînd să te monteze împotriva mea. Amintește-ți că Lancelot este cel care a vrut să se investigheze această afacere și care a vrut să fie presată compania de asigurări. Pariez că s-a dus la firma de asigurări și ei și-au spus opinia și lui nu i-a plăcut — mai ales că s-a hotărît să nu mă placă pe *mine*.

Ea spuse :

— Nu există nici o modalitate de a-l opri pe Lancelot să facă rău — așa cum spui dumneata ?

Callaghan spuse :

— Voi găsi eu o cale s-o fac.

Ea se uită spre podea.

— Înțeleg, spuse ea liniștit.

Callaghan spuse :

— Trebuie să găsesc mijloace de a împiedica să se întîmple o mulțime de lucruri. Dar, cu puțin noroc voi reuși chiar să...

Ea se ridică.

— Vom întîrzia la cină, spuse ea.

Se duse către ușă, rămase acolo privind de-a lungul aleii. Se întoarse brusc.

— Ar fi nostim, spuse ea cu o voce ciudată, reținută, dacă ai fi cu adevărat prieten, dacă n-ai fi așa de... Vocea i se stinse.

Callaghan zîmbi.

Oricum, nu-ți mai face probleme. Grijile nu pot împiedica nimic și nici nu ajută la nimic. Cred că ar fi bine să iei lucrurile mai ușor. Acum nu ai decît unul sau două lucruri de făcut.

Ea se întoarse spre el.

— Ce lucruri ? întrebă.

— Mai întîi să te relaxezi, spuse Callaghan. Ești pe punctul de a ceda nervos. Apoi, cînd vei avea timp să te gîndești întreabă-te dacă n-ar fi posibil, ținînd cont de ce ți-am spus, că în loc de a-ți fi dușman să-ți fiu prieten, adică o oaie în blană de lup.

Îi zîmbi. Ea observă încă o dată dinții lui albi și bărbia hotărîtă. Brusc și fără nici un motiv aparent izbucni în plîns. Păși înapoi în cabană cu capul în mîini.

Callaghan spuse :

— Hai, Audrey. Nu mai plînge. I-ați mîinile de pe față și nu mai fi prostuță.

Făcu ce i s-a spus și zise :

— Ei bine... ce vrei ?

Callaghan o luă de bărbie și o sărută.

— Stai puțin jos și pune-ți ordine pe față și în gînduri. Se simte nevoia. Mai am ceva de făcut. Pe curînd.

Ea spuse :

— Foarte bine.

Soase o batistă minusculă din buzunarul jachetei de tweed și își șterse ochii.

Spuse pierdută :

— Mă întreb de ce am făcut-o sau, mai bine spus, de ce te-am lăsat pe dumneata s-o faci.

El rînji :

— N-ai făcut-o tu, spuse el. *Eu* am făcut-o. Dar sper ca data viitoare dumneata să ai această idee.

Se duse spre ușă și își aprinse o țigară. Spuse, zîmbind din nou.

— Ți-am spus că am și eu un preț. Acum îți dai seama cît sînt de scump.

Ieși pe aleea către casă.

CAPITOLUL X

PORTRETUL LUI ESME

Callaghan ieși pe ușa laterală, se duse spre terasă și o coti spre terenul de golf. Credea că Nikolls este acolo. Așa era. Se lupta cu problemele unei

pase, era cu ochii pe minge și o lovi elegant și hotărît, apoi o urmări rostogolindu-se către gaură.

Se aplecă și ridică mingea de golf și apoi spuse :

— Apropo, Clarissa a vorbit cu mine chiar după cină. Tocmai mi-am amintit. M-a rugat să-i spun un nume potrivit pentru un tip cu adevărat rău. N-am vrut să-i spun nimic tare. I-am spus că „Ticălos" era bun, dacă nu cumva vrea să-i zică tipului „păcătos". Am impresia că i-a plăcut mai mult.

Callaghan întrebă :

— Unde este ?

— Cred că este în camera ei, spuse Nikolls. Dacă nu cumva ea este cea care cîntă la pian, în salon. Se aude, sau poate este Audrey.

Callaghan zise :

— Nu cred că mai avem mult de așteptat, cred că situația o să explodeze în curînd.

Cînd ajunse la intrarea laterală apăru Stevens care spuse :

— Aveți o telegramă, domnule. Tocmai a sosit. Cred că a sosit la Kingsbridge acum două ore. A durat pînă au găsit un băiat s-o aducă.

Callaghan dădu din cap. Luă telegrama o deschise și o citi. Era de la Harvey Soames din Cape Town. Callaghan începu să rînjească. Rînjetul era pe jumătate satanic, pe jumătate vesel. Intră în casă, băgă capul pe ușa salonului și privi. Audrey era așezată la pian, și-și trecea leneș degetele peste claviatură. Nu-l văzu. Callaghan închise încet ușa și urcă. Era la jumătatea drumului pe culoarul primului etaj cînd se deschise o ușă și apăru Clarissa, care spuse :

— Slim, ești un păcătos. Sau un ticălos. Eu personal cred că ești și una și alta.

El îi zîmbi.

— Mă surprinde să-ți cauți vocabularul la Windy, Clarissa. Ce s-a întîmplat ?

Ea se sprijiniea de tocul ușii.

— Singura mea problemă este vederea. Și puțină sincronizare.

— Ce probleme ai cu vederea, zise Callaghan. Și cu cine te-ai sau nu te-ai sincronizat ?

Clarissa spuse :

— Problema este că ochii mei sînt buni, iar în ceea ce privește sincronizarea, s-a întîmplat să fiu în camera de la capătul coridorului și să privesc către cabana de vară cu puțin înainte de cină. Te-am văzut cu Audrey. Nu știam că-i place să fie sărutată în felul acesta. A fost bine ?

— Foarte, zise Callaghan. Cum crezi că-i place să fie sărutată ?

Clarissa spuse :

— Poate că am să-ți fac o demonstrație într-o bună zi, dar acum după cum ți-am spus cred că ești un păcătos. Mie îmi spui vorbe dulci și o săruți pe sora mea. Crezi că e cinstit ? Sau poate numai exersezi. Ești un păcătos, Slim.

El spuse :

— Clarissa în dragoste și în război toate metodele sînt bune. Nu știai ?

— Bine, zise Clarissa. Dar noi doi ne iubean sau era un război ? Nu-ți face probleme, Slim. Mi-am dat seama că mă păcăleai. Mă foloseai ca un fel de momeală. Așa se spune, nu ?

Callaghan spuse :

— Clarissa, cred că ești grozavă. Am vrut să te aduc de partea mea și n-am știut care-i cea mai bună cale. Mi s-a părut că așa este bine.

— Înțeleg, spuse Clarissa, Bănuiesc că și Audrey lucrează pentru tine... Numai că în cazul ei, abor-

darea trebuie să fie mai pasionată. Ce trebuie să fac ca să fiu sărutată în felul acesta ? Ce noroc că n-am mai multe surori.

Callaghan spuse :

— Nu m-ai oprit din drum ca să-mi spui asta.

— Nu, spuse ea. Vroiam să te întreb ceva și ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune adevărul. A fost o aiureală, nu. Povestea pe care mi-ai spus-o despre Blaize și despre faptul că tu credeai că nu are nimic de-a face cu furtul. Te neliniștește Blaize, nu-i așa Slim ?

El dădu din cap.

— Cam tot atît cît și pe tine, Clarissa, spuse el. Știam că te prefaci în seara aceea cînd am venit la căsuța din spatele lui Yard Arm și te-am găsit acolo cu Esme. Am bănuit că încercai s-o ții în frîu pe Esme. Mi-am dat seama că nu-ți place să fii a treia.

— Ai dreptate, spuse ea. Mă temeam pentru ea. Este atît de prostuță. Esme a fost întotdeauna cumplit de proastă, Slim.

— Așa este, zise Callaghan. Și ai noutăți pentru mine ?

Ea spuse :

— Da, am noutăți pentru tine. De cînd ai plecat mi-am băgat nasul peste tot și am supravegheat-o pe Esme și corespondența ei așa cum ne-am înțeles. N-a primit nici o scrisoare importantă. Adică, nimic din regiune. Dar astă seară în timp ce erai cu Audrey în cabana de vară, a telefonat cineva de la Exeter. O căuta pe Esme. S-a întîmplat să fiu în hol, așa că m-am dus repede în camera tatii, unde există o derivație a telefonului din hol, și am ascultat.

Callaghan aprinse o țigară.

— Sună interesant.

— Este interesant, zise Clarissa. Și destul de îngrijorător. Era un bărbat. N-a țipat, dar vorbea foarte supărat. I-a spus lui Esme că vrea să vorbească cu ea, că a sosit vremea răfuielii. I-a spus că se vor întîlni ca de obicei la 11,30 astă seară și că dacă ea nu apare o să aibă o grămadă de necazuri. Nu mi-a plăcut deloc cum vorbea, încheie Clarissa.

Callaghan spuse :

— Nu mă îngrijorează cum sună vocile oamenilor. Cuvintele nu rănesc prea mult. Știi unde este locul obișnuit ?

Clarissa negă.

— Nu, zise ea. Nici măcar nu știam că există un loc obișnuit. N-am știut că Esme se vede cu cineva. De ce ar vrea ea să se întîlnească cu cineva pe ascuns ?

Callaghan rînji.

— De ce vrea orice femeie să se întîlnească cu un bărabt pe ascuns, spuse el.

Clarissa întrebă :

— Știi cine este bărbatul ?

— Aș putea să ghicesc, zise Callaghan.

Ea puse o mînă pe brațul lui și spuse :

— Știi Slim, m-ai păcălit dar sînt înclinată să am încredere în tine. Ai ceva care-mi place cu adevărat. Promite-mi ceva. Nu vei permite să i se întîmple nimic lui Esme. Nu vreau să i se întîmple nimic.

Callaghan spuse :

— Nu-ți face probleme. Am să încerc să am grijă de Esme. Am să învăț cum să fiu Moș Crăciun în această familie.

Ea spuse :

— Pe dracu ! Asta am învățat-o tot de la Wandy. Oricum, spuse ea este probabil pentru prima și ul-

tima oară dar vreau să-mi plătești pentru informația mea. Și cînd spun plată vorbesc serios. Imi datorezi foarte mult, Slim. L-ai pus pe Windy să-mi spună o grămadă de prostii despre faptul că ai fi îngrozitor de îndrăgostit de mine, și m-am lăsat păcălită ca o școlăriță. Cred că mi-ai distrus viața oricum. S-ar ptuea chiar să mă duc la mînăstire. Se apropie de el și spuse :

— D-le Callaghan cred că mi-a intrat ceva în ochi. Nu vrei să vezi, te rog.

Callaghan spuse :

— Clarissa ești a naibii de drăguță. Dacă n-ar fi vorba de Audrey...

— La naiba cu Audrey, spuse Clarissa. Audrey să-și vadă de treburile ei. Uit-o un moment și nu te mai gîndi la nici o altă femeie cînd trebuie să mă săruți pe mine.

După o clipă spuse :

— Mai trebuie să fac altceva ?

— Nu cred, zise Callaghan. Ai făcut treabă bună, Clarissa.

— Bine, spuse ea. Numai, ține minte, mă bizui pe tine. Cred că și Audrey la fel. Ai grijă de Esme. Se întoarse la ușa ei. Cred că ești foarte drăguț Slim, spuse ea. Știu că ești cumplit de îndrăgostit de Audrey. Te înțeleg. Dacă aș fi bărbat și eu m-aș îndrăgosti de ea. Are ceva nu ? Ceva deosebit.

Se strîmbă la el și închise ușa. La ora nouă-seara Callaghan se duse în salonașul de la etajul 1. Sună și trimise după Nikolls. Cînd sosi Nikolls, Callaghan îi spuse :

— Ascultă, Windy, cred că astă seară probabil pe la unsprezece, Esme va pleca la o întîlnire. Aș vrea să fiu acolo sau măcar în vecinătate. Drăcia este că nu știu unde este locul. Nikolls spuse :

—Ce naiba ? Nu poate fi departe. Unde se dau întîlnirile pe aici ?

Callaghan spuse :

— Așa este. Deci, întîlnirea trebuie să fie ori în Kingsbridge ori undeva unde ajungi cu mașina, ori aici. Cel mai bine ar fi să supraveghezi garajul. La ora aceea o să fie întuneric. Și dacă te ascunzi în boschetii de pe marginea pajiștii ai să vezi porțile garajului. Dacă Esme scoate mașina trebuie să te duci după ea. Cînd ajunge oriunde are de mers, mă suni.

— Bine, zise Nikolls. Și dacă întîlnirea e aici ?

Callaghan spuse :

— Același lucru. Dar dacă întîlnirea este aici, locul evident pentru o întîlnire este pe undeva prin spatele casei. Sînt o mulțime de locuri potrivite. De exemplu : șirul de stînci pe de malul mării, un loc ideal. Eu am să supraveghez grădinile și terasele. Pot s-o fac din balcon. Dar să nu o pierzi din ochi dacă pleacă. Vreau să știu unde se duce.

— Bine, zise Nikolls. O voi supraveghea.

Callaghan spuse :

— S-ar putea ca mîine, sau poimîine să apară pe aici Lancelot Vendayne. Lancelot nu prea mă place a primit o anonimă de la cineva„ Mi-a arătat-o. Anonima spunea că Lancelot este un nătărău. Mai zicea că și dacă ar fi moștenit bijuteriile Vendayne, și-ar fi dat seama că nu valoarează mai mult de 40 lire.

Nikolls spuse :

— Mamă, Doamne ! Vrei să spui că am alergat după ceva care valorează vreo 200 dolari ? Ridică sprîncenele. Fie, dar cum rămîne cu cererea de asigurare ?

Callaghan rînjea.

— E o situație drăguță, zise el. Dar lui Lancelot nu o să-i placă. Cred că lui Lancelot nu-i pasă decît de bani. Și cînd se gîndește că n-o să capete, ceea ce credea că-i va reveni, o să devină rău.

— Mda, zise Nikolls. Și lui Audrey n-o să-i placă. Îi zîmbi sardonic lui Callaghan.

Callaghan spuse :

— Windy, ești prost. Tot mai fluturi teoria asta cu Audrey ? Nici nu-ți dai seama cît de greșită este.

— Poate, zise Nikolls.

Callaghan spuse :

— Bine, cască ochii, și nu pierde nimic. Pa. Ieși.

Luna apăru din spatele unui nor. Callaghan așezat în balconul sufrageriei vedea pajiștile și terasele clar desenate în lumina argintie. Se uită la ceas. Era unsprezece treizeci. Înjură încet printre dinți, aprinse o țigară, trecu în sufragerie, pe coridor, și apoi ieși pe ușa laterală către garaj. Rămase în umbră, fumînd. Trecură cinci minute. Callaghan auzi zgomotul unei mașini, care se apropia. Pași în lumina lunii. Nikolls opri brusc mașina lîngă el.

— Nu e în regulă, Slim.

— Asta mică, nu știu cum să-i zic, m-a păcălit. Pe la unsprezece a ieșit din garaj și și-a scos mașina. I-am lăsat un avans și m-am dus după ea. Mergea tare. Peste vreo două mile i-am găsit mașina parcată pe marginead rumului, dar Esme ia-o de unde nu-i.

Callaghan spuse :

— E în regulă, poate s-a gîndit că o să o urmărească cineva. În ce direcție a luat-o. Unde i-ai găsit mașina ?

— A luat-o pe unu din drumurile secundare care merg spre stînga în direcția gara... zise Nikolls. Dacă a luat-o pe jos, înseamnă că a luat-o peste

cîmp. Nu are cum altfel. Am mers vreo două mile pe drum și nu se vede nici urmă de ea.

— Bine, zise Callaghan. Du mașina în garaj și stai pe aici. Se întoarse în casă. O găsi pe Audrey în salon. Stătea la o masă și-și făcea pasențe. Spuse :

— Ar trebui să fii în pat... Arăți obosită. De ce nu o faci ?

— Sînt obosită, spuse ea. Dar nu vreau să mă duc la culcare. Simt că nu ar trebui să dorm. Vrei ceva ?

— Da, spuse Callaghan. Vreau să știu ce face Esme în timpul liber. Merge la plimbare ? Dacă da, are un loc favorit ?

Ea spuse :

— Lui Esme, nu-i plăcea să se plimbe. Dar în ultimile luni s-a plimbat mai mult decît oricînd. Am văzut-o adesea mergînd de-a lungul stîncilor către Gară. Uneori seara.

Callaghan întrebă :

— Crezi că se duce la Gară ? Sau undeva între Gară și Margraud ?

— Nu văd de ce s-ar duce la Gară, spuse Audrey.

Începu să strîngă cărțile de pasiență.

— La Gară este numai un hotel și un teren de golf de cealaltă parte a dealului reluă ea. În plus, între Margraud și Gară este o prăpastie adîncă în stînci. Este foarte lată spre mare și trebuie să o ocolești pe la capătul îndepărtat. Asta înseamnă ascensiune. Nu mi-o imaginez pe Esme dîndu-și osteneala să urce dealul ca să ocolească prăpastia deoarece dacă ar vrea să meargă la Gară, ar putea s-o ia pe drum.

— Mulțumesc, zise Callaghan, asta vroiam să știu.

Ea se ridică și spuse :

— Ce se întîmplă ? A plecat Esme ? Ce-ți trece prin cap ?

Callaghan își scoase port-țigaretul, îi oferi o țigară, i-o aprinse și apoi și-o aprinse pe a lui. Stătea aproape de el, ținînd țigarea între degete și urmărindu-i ochii.

— Esme ne-a păcălit, spuse el. Știam că are întîlnire cu cineva la unsprezece treizeci. Vroiam în mod deosebit să fiu prezent pentru că am convingerea că dacă persoana cu care Esme intenționa să se întîlnească nu este tratată dur, o să facă o mulțime de necazuri. Am crezut că va pleca cu mașina și aranjasem cu Nikolls să se ducă după ea, sau dacă locul de întîlnire era pe aici va pleca pe lîngă casă. Am așteptat să văd ce face. S-a descurcat scoțînd mașina și conducînd ca o nebună cîteva mile, apoi a lăsat mașina pe marginea drumului ca să n-o ajungă Nikolls.

Ea spuse :

— E îngrozitor, nu ? Aș vrea să știu ce să fac. Mă tem pentru ea și nu știu de ce. Poate îmi spui tu.

Callaghan rînji.

— Îți voi spune ce să faci, zise el. Du-te la culcare. Ia trei pastile și numără oile. Se zice că merge grozav. Noapte bună. Ieși din cameră. Ea rămase un moment uitîndu-se la ușa care se închisese în spatele lui. Apoi se întoarse la masă și luă pachetul de cărți. Începu să-și facă pasiențe.

Nikolls bea whisky dintr-o sticluță cînd Callaghan intră în camera lui. Spuse :

— Vrei o înghițitură ? Îi întinse sticla.

Callaghan spuse :

— Nu vreau să beau. Vreau să acționez. Du-te la garaj și scoate mașina. Du-te la Yard Arm și vezi

ce se petrece acolo. Poate că Blaize n-a plecat încă. Chiar dacă a plecat trebuie să mai fie cineva la Yard Arm. Vezi ce poți afla și caută pe Esme.

Nikolls spuse :

— Bine.

Callaghan se duse la el în cameră și-și luă o pălărie. Coborî scările și ieși pe ușa laterală. Coborî treptele terasei și o luă peste pajiște spre poarta dintre vest. O luă peste cîmpuri către cărarea care mergea de-a lungul stîncilor. Noaptea era frumoasă. Luna strălucea sus și plimbarea nu era neplăcută. Callaghan păși repede. După un timp ajunse la cărarea care ducea către Gara de-a lungul stîncilor. Merse vreo zece minute, apoi se opri și se uită la ceas. Era aproape douăsprezece. Își aprinse o țigară, și continuă de-a lungul cărării înguste. Puțin mai încolo în stînga era marginea stîncii. Mai jos se auzea marea izbindu-se de stînci. Se gîndea că stîncile și plajele din aceste locuri fuseseră mai demult terenuri de sinucideri și chiar dacă nu mai erau acum sinucideri doar tehnica se schimbase odată cu trecerea vremii. În dreapta, terenul urca în pantă către dealuri. Începu să ocolească prin stînga. Exceptînd strigătele pescărușilor care zburau deasupra mării noaptea era liniștită. Callaghan se gîndi la pescăruși și ajunse la concluzia că înaripatele erau poate cele mai norocoase. Mai merse zece minute pînă cînd s-o vadă pe Esme. Stătea pe o stîncă pe cărarea către dealuri. Chiar înainte de a o recunoaște a știut că este Esme. Ea îl privi în timp ce se apropia. Fața îi era palidă și teribil de încordată. Se uita la el cu ochii mari și întrebători. Avea cearcăne și într-o mînă o batistă mototilită. Se opri și rămase pe cărarea îngustă privind-o. Scoase port-țigaretul și luă două țigări. Îi întinse

ei una. Ea luă țigarea mecanic și și-o puse în gură. Mîna îi tremura violent. Callaghan aprinse țigările apărînd flacăra brichetei cu mîna. Spuse :

— Ei ! Ce fel de tămbălău a fost ? Dur ? Foarte dur ? Sau normal ?

Ea răspunse tremurat :

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Nu vreau să vorbesc cu tine. M-am săturat de tine. Am impresia că mă urmărești tot timpul încercînd să afli ceva. De ce nu mă lași în pace. Nu faci nimic bun.

Callaghan rînji. Se așeză lîngă ea pe iarbă. Se uita la mare. Îi era clar că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Esme ar fi fost să fie privită. Spuse :

— Cred că te-ai săturat de mine, dar este un sentiment peste care trebuie să treci. Și dacă nu vrei să vorbești cu mine, e în regulă. Dacă nu vrei să vorbești, nu vorbi. Aș vrea să înțelegi că dacă **ți-ai ținut firea pînă acum, ar fi** o prostie să ți-o pierzi. Chiar și tu trebuie să înțelegi că mai sînt și alte persoane care trebuie luate în considerație. Adică, în afară de cel care te șantajează.

Esme trase din țigară. Se vedea capătul aprins. Ea spuse :

— La cine altcineva să mă gîndesc ?

Callaghan rînji :

— Ar trebui să nu ne mai luptăm, zise el. Ție nu-ți face bine și pe mine nu mă amuză. „Altcineva“ este tatăl tău. Știai oricum. Ți-e clar că are destule probleme în clipa de față, fără să i le mai înrăutățești și tu. Ea rîse :

— Nu-mi pasă de nimeni și de nimic. Cred că este cumplit de egoist și de las, dar am de gînd să mă sinucid. După aceea oamenii pot să creadă ce vor și să mă considere vinovată pentru tot. Este evident soluția cea mai ușoară pentru o situație dificilă și ridicolă.

Callaghan îi zîmbi și-i spuse rece :

— Ridicolă, da. Dar asta nu-i o problemă. Dacă vrei să te sinucizi, dă-i drumul. Dar sinuciderea, nu rezolvă nimic pentru nimeni. Nici măcar pentru tine. E cumplit să fii mort și nici după aceea n-ai să scapi de grijă.

Trase din țigare cu plăcere evidentă. Fumul îi gîdilă buzele. Făcu o pauză apoi continuă. Și chiar dacă te sinucizi și toată lumea e gata să te considere vinovată pentru tot, chiar și așa nu se va modifica cu nimic faptul că bijuteriile pe care a pus mîna Blaize sînt false. Problema asta trebuie rezolvată chiar și post-mortem. Moartea nu-ți va fi mai ușoară dacă-ți dai seama că poliția va trebui să-l aresteze pe tatăl tău. Chiar dacă ar crede că tu ești vinovată de furt ar afla că el este persoana care a înlocuit bijuteriile

Ea spuse :

— Dumnezeule, nu m-am gîndit la asta.

Se auzi un hohot de plîns.

Callaghan spuse încet :

— Așa ești tu. Nu te gîndești la nimeni și la nimic cu excepția ta. Ești o prostuță egoistă. Pentru că ai fost împiedicată să te faci de rîs cu un pescar arătos din Beesands, trebuie să intri pînă peste cap într-un alt necaz cu un prăpădit ca Blaize. Mai trase din țigară și continuă :

— Revino-ți Esme și nu te mai purta ca un copil răsfățat. Probabil că ți-a fost clar cînd Blaize ți-a spus că bijuteriile sînt false și cred că ți-a spus-o nu demult că nu va lăsa lucrurile așa. Băiatul o să vorbească, chiar dacă intră și el la apă. Este supărat. Pariez că este foart supărat.

— A fost, zise Esme. Vocea îi era metalică. Dumnezeule, ce supărat a fost. Dar nu va vorbi, nu va vorbi niciodată.

Callaghan se strîmbă.

— Nici să nu-ți imaginezi, spuse el. Va vorbi, va trebui să vorbească.

— Nu poate, zise Esme. E mort. L-am ucis.

Callaghan se uită brusc la ea. Ea se uita către mare. Fața ei era ca o mască mortuară. El spuse încet :

— Ei drăcie... Ce prostie ! De ce ai făcut-o ?

— N-am vrut, zise Esme. A adus una dintre brățări să mi-o arate. Se pare că o păstrase. Restul bijuteriilor fuseseră trimise. Nu și-a dat seama că sînt false, pînă cînd cei care trebuiau să le taie nu i-au scris și i-au spus, apoi a examinat brățara și și-a dat seama că-i adevărat. A adus-o să mi-o arate. M-am gîndit ca o nebună, că dacă pun mîna pe brățară, dacă nu mai are nici una dintre bijuterii nu va putea dovedi ce spune. Așa că am smuls-o și am încercat să fug. Își umezi buzele cu limba. Ne-am întîlnit lîngă prăpastie, pe partea dinspre Gară. Întotdeauna ne-am întîlnit acolo. A fost locul unor scene minunate, oribile, bestiale. Cînd a pornit după mine, am fugit către margine, vroiam să mă arunc cu brățara. În acel moment mi se părea singura soluție. Cînd am ajuns la marginea prăpastiei la cîțiva metri de mare, m-a prins. M-am luptat cu el și l-am învins. Am stat acolo o clipă și apoi l-am auzit țipînd.

Callaghan spuse :

— Și apoi ce-ai făcut ?

— Am fugit, spuse Esme. Am început să alerg către Gară. Aveam încă brățara, dar eram așa de speriată, așa de înnebunită, încît mi-a scăpat. M-am oprit și am încercat să mă gîndesc. M-am întors înapoi și am încercat să găsesc brățara. Am căutat mult timp dar n-am găsit-o. Apoi am pornit spre casă. M-am oprit aici pentru că eram obosită. În-

cepu să plîngă. El ridică din umeri și după o clipă spuse :

— Nu mai plînge, nu ajută la nimic. Încerc să mă gîndesc. Încetează dracului să-ți mai plîngi de milă, și adună-te. Mi se face silă. Ea se opri din plîns și spuse :

— Ce amabil și plin de compasiune ești !

— Nu cred în chestii de astea cînd nu e cazul, spuse Callaghan. Și acum nu este cazul. Și nu trebuie să intri în panică. Poate mai există o soluție, dar trebuie să fie una bună, trebuie să fie una al naibii de bună. Se întoarse către ea. Spune-mi, dacă alergai către Gară ai scăpat brățara pe latura îndepărtată a prăpastiei destul de aproape de ea. Nu ?

— Cred că da, spuse Esme. Dar nu știu. Nu mai știu nimic. Și ce mai contează.

Callaghan spuse :

— Ascultă-mă. Ești al naibii de afurisită și nu-mi placi deloc. Chiar și așa cu puțin noroc o să scapi. Nu pentru că o meriți, ci pentru că așa îmi convine mie.

Esme spuse :

— Ce vrei să zici ?

În voce avea o urmă de interes.

— Ascultă-mă, zise Callaghan. Ascultă-mă bine. Pleci de aici și te duci acasă, asta ai să faci imediat, te duci direct în camera ta și nu vorbești cu nimeni. Înțelegi ? Te duci la tine în cameră, te întinzi în pat, te relaxezi și îți spui următoarea poveste :

„Te-ai dus la întîlnire cu Blaize astă seară. Erai bolnavă de spaimă. Știai că are să fie dur. Știai că are să fie dur pentru că acum multe săptămîni, l-ai lăsat să intre în casă și să fure bijuteriile care erau false.“ Asta este povestea ta. Singurul motiv pentru care i-ai dat drumul la Margraud să fure bijuteriile a fost că știai că sînt fără valoare.

— Dar n-am știut, mormăi ea, n-am știut.

— Bineînțeles că n-ai știut zise Callaghan cinic. Ai vrut să-l lași pe Blaize să le fure pe cele adevărate. Acesta era prețul lui, și erai pregătită să-l plătești cu bijuteriile altcuiva. În regulă, dar nu trebuie să le spui asta lor. Lor le spui povestea mea. Așa că ascultă și nu vorbi. Astă seară cînd te-ai dus să te întîlnești cu Blaize știai că o să fie o răfuială cumplită. Știai că probabil a aflat că bijuteriile sînt false, și erai pregătită să faci față situației. Dar cînd ai ajuns acolo și Blaize și-a ieșit din fire și te-a bruscat ai fugit. Te-ai întîlnit cu el, în vîrful prăpastiei, și ai început să alergi în jurul marginii către Margraud. Ai trecut de margine și-l auzeai venind după tine. Te-ai uitat peste umăr. Chiar în clipa în care ocolea marginea prăpastiei, a alunecat. Iarba este udă și alunecoasă. L-ai văzut căzînd. L-ai auzit strigînd. Ai leșinat. Cînd ți-ai revenit, ai venit pînă aici și te-ai așezat încercînd să-ți vii în fire. Se ridică, uitîndu-se la ea. Asta este povestea ta. Ține-o așa și totul o să fie bine. Nimeni nu te poate contrazice pentru că nu a văzut nimeni. Trebuie să ai beneficiul îndoielii și toate faptele care duc la această întîlnire sînt în favoarea ta. Ai de gînd s-o faci ?

Ea spuse :

— Foarte bine, am să fac ce-mi spui. Nu voi uita. Oricum este destul de aproape de adevăr, cu excepția brățării.

— Nu-ți face probleme, spuse Callaghan. Nimeni nu-și va imagina că te-ai luptat cu Blaize pentru brățara aceea fără valoare. Oricum, sper că o găsesc eu. O voi căuta. Acum adună-te. Ridică-te și pleacă acasă. Cînd ajungi acolo ai grijă să nu te vadă Audrey. Probabil că stă trează așteptînd să

vorbească cu tine. Du-te direct în cameră și învață povestea.

Esme se ridică și spuse :

— Bine, așa am să fac. Deodată zîmbi. Un zîmbet ciudat. Ești un tip ciudat, zise ea. De ce-ți dai atîta osteneală ? Ce contează pentru tine ?

Callaghan zise aspru :

— Vezi-ți de treburile tale și șterge-o de aici. Vorbim cînd mă întorc sau mîine. Gîndește-te că pînă acum ai fost o idioată plină de sine. Încearcă să te revanșezi purtîndu-te cum trebuie și făcînd ce ți se spune.

Ea dădu din cap. Și porni nesigur de-a lungul cărării către Margraud. Callaghan se așeză pe o piatră și o privi pînă cînd dispăru din vedere. Apoi își scoase portțigaretul și aprinse ultima țigară. O fumă încet și dură douăzeci de minute o stinse pe o stîncă și începu să înjure. Folosi cîteva cuvinte ciudate la adresa lui Esme. Apoi se ridică, se întinse și porni înapoi către Margraud.

CAPITOLUL XI

Callaghan merse încet de-a lungul coridorului pînă cînd ajunse la ușa dormitorului lui Nikolls. Apăsă încet pe clanță și intră. Găsi comutatorul de lumină și o aprinse. Apoi închise ușa cu grijă. Nikolls era întins pe spate. Dormea adînc, învăluit într-un zîmbet angelic. Gura îi era larg deschisă.

Callaghan se îndreptă către pat și îl scuturâ pe Nikolls de umăr, apoi spuse :

— Scoală-te, Windy. Ți s-a spus vreodată cît de îngrozitor arăți cînd dormi ?

Nikolls mîrîi și se trezi. Se așeză pe pat frecîndu-și ochii și încercînd să revină la realitate. Spuse :

— Ghinion împuțit. De cînd am venit aici am dormit prost. Astă seară dormeam bine, visam o tipă cu cele mai grozave șolduri pe care le-am văzut în viața mea și atunci apari tu să mă trezești. Nu este uman. De ce n-ai mai așteptat cinci minute. Tocmai începuse să devină interesant cu tipa din vis.

Callaghan spuse :

— Scoală-te și îmbracă-te cît de repede poți, Windy. Apoi du-te în garaj și caută o sfoară cît mai lungă.

— Bine, zise Nikolls. Ce facem, spînzurăm pe cineva ?

— Nu, zise Callaghan, zîmbind cinic. Execuția a avut deja loc. Nikolls coborî din pat. Purta o pijama albastru deschis cu picățele roșii. Arăta ca o insectă gigantică. Se duse la dulap, scoase sticla de whisky, luă o înghițitură zdravănă, oftă și începu să-și caute hainele.

Callaghan se așeză pe pat spunînd :

— Ai aflat ceva interesant la Yard Arm ? Cei cu Ropey ?

Nikolls se așeză pe un scaun și începu să-și tragă șosetele.

— Roupy a șters-o, spuse el. Nici Blaize nu-i acolo. Ai avut dreptate. Amîndoi, și-au luat viteză. Acum cîteva zile, Blaize a vîndut Yard Arm și căsuța unui tip pe nume Wallers. Pare un tip de treabă.

Își fixă ciorapul cu o jartea strălucitoare, apoi se uită la Callaghan care rînjea.

— Acum povestea devine interesantă, zise el. Wallers ăsta mi-a spus că Blaize a plecat astăzi, și că el crede că o să plece în străinătate, dacă găsește un vapor. Mi-a spus că și altcineva s-a fîțîit pe acolo încercînd să-l vadă pe Blaize, și că acel cineva a venit cu o mașină pe care a lăsat-o în livada căsuței. Wallers i-a spus tipului ăsta că bănuiește că Blaize a plecat. Dar crede că nu demult, pentru că lucrurile lui Blaize fuseseră luate din căsuță numai cu cîteva ore înainte. Așa că tipul cu mașina o să arunce o privire prin împrejurimi.

Nikolls se ridică în picioare, și mai luă o înghițitură din sticlă, apoi spuse :

— M-am gîndit să trag o tură în livadă, așa ca să mă conving, și bineînțeles mașina tipului era acolo. O lăsase sub copaci, o mașină mare. Stinsese luminile și luase cheia. Pe portieră era un buzunar de piele în dreptul șoferului, și m-am uitat înăuntru. Am găsit un permis de conducere și m-a apucat rîsul. Permisul de conducere era pe numele lui Gabriel Ventura. Îți spune ceva ?

Callaghan dădu din cap și spuse :

— Se potrivește. După ce a scăpat de Roupy, Gabby trebuia să fie sigur că Blaize a plecat. Trebuia să se asigure că a plecat sau dacă nu, Gabby avea să încerce să se înțeleagă cu el. Cred că a fost dezamăgit cînd și-a dat seama că Blaize plecase cu o oră sau două înainte. Își aprinse o țigară. Blaize i-a lăsat lui Wallers vreun mesaj înainte de a pleca ? întrebă el. Instrucțiuni în legătură cu corespondența ?

Nikolls negă.

— Nu, zise el. A spus doar că pleacă și că s-ar putea să vină, să vadă dacă a primit ceva, cu ultima poștă. Nu s-a întors și aș vrea să știu de ce.

Callaghan făcu două sau trei rotocoale de fum și spuse :

— Blaize a avut o zi grea. Astă seară după ce a plecat de la Yard Arm, s-a întîlnit cu Esme. S-au certat de toată frumusețea. Blaize a căzut într-o prăpastie, între locul de aici și Gara. De aceea nu s-a întors după corespondență. Probabil zace pe acolo pe undeva. Să mergem după el.

— Înțeleg, zise Nikolls. Știi, nu fac fasoane, dar cred că e cam neplăcut să te trezești dintr-un vis ca cel pe care-l aveam și să cauți ce-a mai rămas dintr-un tip care-a căzut de pe stînci. Groaznică viață, nu ? Se strădui să-și pună pantalonii.

Callaghan continuă.

— Ia frînghia și ieși prin spate, peste pajiște pe poarta dinspre vest. Este o noapte frumoasă și se vede bine. Ia-o pe cărarea care merge de-a lungul stîncii către Gara. Cînd ajungi la prăpastie trebuie să urci panta și să ocolești. Nu încerca să-l găsești pe Blaize pînă nu ajung eu acolo.

— Bine, zise Nikolls. Și ce fac pînă vii tu ?

— Cînd treci de prăpastie spre Gară, zise Callaghan, începi să cauți o brățară. Nu știu ce fel de brățară, dar cred că ar trebui s-o găsești dacă cauți bine. Trebuie să fie destul de aproape de marginea prăpastiei, pe partea cea mai îndepărtată de mare. Concentrează-te, Windy am nevoie de acea brățară.

— Dacă este de găsit am s-o găsesc, zise Nikolls. Și după ce o găsesc ce fac ?

— Te odihnești și fumezi pînă cînd ajung eu acolo, zise Callaghan. Apoi ne apucăm de treabă să vedem ce-a mai rămas din Blaize.

— E în regulă, zise Nikolls. Își puse vesta și zise gînditor : Ciudat, nu ? Adică Blaize să cadă așa în prăpastie. E bine sau rău ?

Callaghan spuse :

— S-ar putea să fie bine.

— Mda, zise Nikolls. Nu întotdeauna se întîmplă atunci cînd vrei. Aprinse o țigară. Ar fi o chestie dacă l-ar fi împins Esme, nu ? Și nu mi s-ar părea imposibil.

— Nu mi-aș bate capul cu asta, zise Callaghan. Nu ne interesează cum s-au întîmplat lucrurile. E suficient că s-au întîmplat. Și apoi noi lucrăm pentru familia Vendayne, nu pentru Blaize.

— Știu asta, zise Nikolls. Îi zîmbi amabil lui Callaghan. Sper ca familia Vendayne să aprecieze acest lucru. Poate nici nu știu ce noroc au. Ieși încet. Callaghan o luă pe coridor, trecu de ușa Clarissei, apoi de următoarea care era a lui Audrey, și rămase ascultînd la cealaltă. O auzea pe Esme plîngînd încet. Callaghan ciocăni încet la ușă, o deschise și intră. Esme zăcea în pat cu fața în jos. Îi tremurau umerii. Nici nu se mișcă în momentul în care Callaghan închise ușa. Se îndreptă spre pat și rămase uitîndu-se la ea. Avea o figură aproape mulțumită. Spuse :

— Las-o moartă, Esme, potolește-te. Vreau să vorbesc cu tine. Și de ce plîngi ? Să nu-mi spui că ți s-a frînt inima că ți-ai pierdut domnul și stăpînul. Dacă nu e asta, e autocompătimire. Ea își ridică fața din pernă și se uită la el. Avea ochii roșii. Lui Callaghan i se păru urîtă. Se întoarse pe spate și-și coborî picioarele din pat. Se așeză pe marginea patului uitîndu-se la Callaghan. Spuse cu o voce plictisită :

— Ai găsit brățara ?

— N-am căutat-o încă, spuse Callaghan. Mă întorc acolo imediat. Nikolls este pe drum. Vreau de asemenea să văd ce-a mai rămas din Blaize. Dar nu brățara este importantă acum.

— Da, zise Esme, ce-i important ?

Callaghan spuse :

— Povestea pe care ți-am spus să ți-o bagi în cap este importantă. Ai reușit ?

— Da, zise Esme. Mi-am băgat-o în cap. Se ridică și se îndreptă către măsuța de toaletă. Aprinse o lumină și începu să se fardeze. Părea s-o preocupe. După o clipă își trase un scaun și se așeză în fața oglinzii, folosind rujul cu o mînă sigură.

Callaghan se duse într-un colț al camerei și-și luă un scaun. Îl aduse lîngă măsuța de toaletă și se așeză. Spuse :

— Bănuiesc că după ce te-ai măritat cu Blaize, la Malmesburry ți-ai dat seama că te-ai făcut de rîs. Și în clipa în care ai descoperit ce gen este ai vrut să scapi de el.

— De unde știi ? întrebă Esme. Se uită atent la el.

Callaghan observă o lucire neplăcută în ochii ei.

— Știam că ai fost la Kape, zise el. Mi-am amintit de Malmesburry. M-am întrebat de ce căsuța lui Blaize se numește Malmesburry. Am avut o inspirație. Așa că vezi de ce știu o mulțime despre tine.

— Ce drăguț, zise Esme. Vocea ei era aproape insolentă. Și ce mai știi despre mine ?

Callaghan spuse rece :

— Cînd o fată din clasa ta este destul de proastă ca să alerge după un tînăr pescar, și trebuie să fie trimisă de acasă, pentru a nu izbucni un scandal, nu are șanse să se deștepte peste noapte. Bănuiesc că pentru tine toți bărbații seamănă între ei. Așa că, în loc de a fi șeful, a trebuit să faci ce ți se

spune și chiar să-ți placă. Ai avut nenorocul să-l alegi pe Blazie. A fost prea bun pentru tine.

Ea dădu din cap.

— Nu am noroc la bărbați, spuse ea. N-am avut noroc nici cu el. A crezut că am mai mulți bani decît în realitate. Și nu i-a plăcut.

Callaghan continuă :

— A venit după tine aici și a cumpărat Yard Arm. Cred că a vrut să fie prin apropiere. Cred că-ți lua cea mai mare parte din bani.

Ea termină cu rujatul. Puse rujul în sertar și închise sertarul.

— Îmi lua toți banii pe care îi aveam și de care puteam să fac rost. Încercam să-l cumpăr. Mi-a spus că mă va lăsa să divorțez dacă...

— Dacă găsești destui bani, spuse Callaghan. Și nu ai putut. Așa că cineva a avut ideea de a fura bijuteriile Vendayne. A fost ideea lui sau a ta ?

Esme se uită la el. Zîmbea ușor.

— A fost ideea mea, spuse ea. Și de fapt nu era așa de egoistă cum poate părea la prima vedere. M-am gîndit că ar fi foarte bine pentru tatăl meu dacă ar fi furate. Am crezut că va lua banii de asigurare sau o parte din ei. Știam că are nevoie de bani.

Callaghan rînji.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spuse el. Maiorul ar fi avut un atac dacă te-ar fi auzit spunînd asta.

Ea ridică din umeri.

— Nu aveam nici un motiv să cred că va afla vreodată.

Callaghan aprinse o țigară. Trase un fum. O privea atent.

— Înainte să-ți vină ideea ca Blaize să fure bijuteriile, spuse el, îi dădeai banii pe care îi aveai,

cred că nu prea mulți. Cred că ai încercat să faci rost de mai mulți, nu ?

— Da, spuse ea. Am încercat tot ce am putut. Dar n-a avut nici un rezultat. N-am putut să fac rost.

Callaghan rînji.

— Nici măcar de la Lancelot ? întrebă el.

Ea se uită la el cercetător.

— De unde știi că i-am cerut lui Lancelot ? întrebă ea.

— An ghicit, spuse Callaghan. Apropo, cînd l-ai rugat pe Lancelot să-ți împrumut niște bani să-i dai lui Blaize, nu cumva i-ai spus ce este între tine și Blaize ? Nu i-ai spus că erai măritată cu Blaize ?

Esme dădu din cap.

— Ba da, spuse ea. Trebuia să-i spun ceva. A jurat că nu va spune nimănui. A spus că va face orice să facă rost de bani pentru mine. A încercat dar nu a putut.

Callaghan nu spuse nimic un moment. Apoi începu să rîdă fericit.

— Se potrivește fantastic, spuse el. Tine-te de povestea pe care ți-am spus-o eu, Esme. Poate că nici nu va trebui s-o spui. Dar s-ar putea ca Inspectorul Walperton, care se ocupă de furt, să vrea să-ți pună niște întrebări. Nu cred, dar este posibil.

Se îndreptă către ușă.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș culca imediat, spuse el.

Ea îl privi peste umăr.

— Ești cam ciudat, murmură ea. Ca și cum aș putea dormi în seara asta.

Callaghan îi zîmbi.

— De ce nu ? întrebă el. Nu vrei să-mi spui că un lucru atît de minor, un soț mort, ar putea să te țină trează.

Închise ușa încet în urma lui.

Era ora două cînd Callaghan ajunse la prăpastie. Urcă panta pentru a ocoli marginea prăpastiei. Îl găsi pe Nikolls așezat în spatele unei movilițe, fumînd o țigară.

Callaghan spuse :

— Ai găsit brățara ?

— Da de unde, răspunse Nikolls. Am căutat fiecare palmă de pămînt, dar parcă a intrat în pămînt.

— Bine, spuse Callaghan. Relaxează-te. După ce termini țigara o mai cauți. Brățara trebuie să fie pe aici.

— Și dacă este, spuse Nikolls. Nu este veritabilă, nu ? Nici un fraier care o găsește nu are ce face cu ea.

Callaghan rînji.

— Nu vreau s-o găsească Walperton, spuse el. Esme fugea de Blaize cu brățara în mînă cînd el a căzut — asta este oricum povestea noastră.

— Bine, spuse Nikolls. Nu ai nevoie de frînghie. Dacă începi să cobori în prăpastie de la capătul dealului este ușor. Numai în partea asta este mai abrupt. Și dacă Blaize alerga după Esme, trebuie să fi alergat pe lîngă marginea prăpastiei, pe pantă, așa că a căzut și s-a lovit puțin și trebuie să fie jos la capătul acela. Este logic, nu ?

— Da, spuse Callaghan.

Începu să urce către capătul prăpastiei.

Era lună plină. Pe panta dealului era lumină ca ziua. După ce se uită peste marginea prăpastiei, Callaghan începu să coboare panta de stînci și pămînt care ducea la plajă. Pe măsură ce înainta panta era mai puțin abruptă și după un timp coborîrea a devenit mai ușoară. Callaghan începu să se gîndească la Esme și să-și pună întrebări.

În sfîrșit, ajunse la bază. Pereții prăpastiei se ridicau de fiecare parte și aruncau umbre negre peste pămîntul presărat cu stînci și nisip. Callaghan privi în jurul lui în semiîntuneric. Nu era nici urmă de Blaize.

După o clipă Callaghan nu mai căută. Își aprinse o țigară și o luă către mare. Pe măsură ce mergea prăpastia se lățea și vizibilitatea creștea.

La capătul prăpastiei, spre Gara, cam la cîțiva metri de acolo îl găsi pe Blaize. Zăcea peste o stîncă pe jumătate îngropată în nisip. Avea fața albă și desfigurată, ochii larg deschiși, bine conturați pe fundalul întunecat al umbrelor. Corpul său, ciudat răsucit, indica un spate fracturat.

Callaghan îngenunchie. Deschise haina mortului și îl căută în buzunare. Găsi ceva în buzunarul din interior al jachetei. Zîmbi și își trase mîna. Era brățara.

Callaghan merse cu grijă pe marginile stîncoase pentru a nu lăsa urme inutile și ajunse la capătul plajei. În lumina lunii se uită la brățară. Avea douăzeci de rubine tăiate ciudat, montate în monturi vechi de aur și era prinsă cu clipsuri mici de diamant. Își dădu seama după o clipă că diamantele care aveau o valoare mică, erau reale și numai rubinele erau imitații.

Răsucind brățara în mînă rămase uitîndu-se la mare și gîndindu-se. Apoi aruncă țigara, reveni în locul în care zăcea Blaize și puse brățara la loc în buzunarul mortului. Pe urmă se întoarse la capătul prăpastiei și începu să urce panta.

Urca cu grijă uitîndu-se în jurul său. La jumătatea drumului, pe partea dinspre Gară a prăpastiei, separată de panta pe care o urca Callaghan, cam la douăzeci de metri și cam la opt de vîrful prăpastiei

era o stîncă. Callaghan îi observă cu atenție poziția, apoi își reluă urcușul.

Ajuns în vîrf, îl găsi pe Nikolls uitîndu-se întunecat la o pereche de pescărușI.

— Am căutat peste tot, Slim, spuse el, și nu este nici o brățară pe aici. Ori nu mai văd eu bine.

Callaghan spuse :

— Vezi foarte bine, Windy. Brățara era mai jos. Am găsit-o.

— Cum adică ? spuse Nikolls. Brățările nu merg.

Callaghan rînji.

— Așa este Windy, spus el. Nu merg.

Nikkolls răscoli în buzunarul de la haină după o țigară.

— Ai luat-o Slim ? întrebă el.

— Am lăsat-o unde era, spuse el. Este în buzunarul lui Blaize. Are spatele fracturat. Cred că a murit pe loc. Nu va mai deranja pe nimeni acum... oricum.

— Bine, spuse Nikolls. Dar am crezut că Esme trebuie să recupereze brățările. Am crezut că nu este o dovadă bună dacă o găsesc polițiștii.

— M-am răzgîndit, spuse Callaghan. Cred că vreau s-o găsească. De fapt mă voi strădui s-o găsească. Hai, Windy, să ne întoarcem.

O luară înapoi către Margraud. În timp ce traversau pajiștea în spatele casei, Callaghan spuse :

— Peste o oră două plec la Londra — cam pe la cinci. Drumurile nu vor fi aglomerate și pot să mă mișc repede. Mă voi opri probabil în Exeter și voi vorbi cu maiorul. Ar fi timpul. Oricum, trebuie să reapară cît mai repede.

Nikolls rînji.

— Mda ? spuse el. Dacă vorbești cu el spune-i despre Esme și despre Blaize și despre alte cîteva lucruri care s-au întîmplat pe aici și atunci s-ar

putea să dea ortul popii de tot. Cred că n-o să-i facă plăcere să afle că micuța Esme avea întîlniri cu prietenii la lumina lunii. Poate că nu o să i se pară moral bătrînului.

— Era moral, spuse Callaghan. Esme a fost soția lui Blaize.

Nikolls ridică din sprîncene.

— Nu mai spune, zise el. Abia ai aflat, nu? Poate era mai bine s-o lase pe micuța Esme să-și facă de cap cu pescarul cu ochi albaștri din Beesands. Fetița asta este proastă sau nu? Cred că Blaize i-a turnat o mulțime de gogoși și a împins-o repede la ofițerul stării civile cu ochii pe averea familiei. Bună treabă dacă te pricepi.

Callaghan spuse :

— Nu s-a terminat prea bine pentru el.

Se opri pe terasă să-și aprindă o țigară și continuă :

— Nu stau mult la Londra, Windy. Și uite ce faci tu. Dimineață devreme te duci la plimbare de-a lungul stîncilor și descoperi cadavrul lui Blaize. Am spus descoperi. Apoi te duci imediat la Kingsbridge și raportezi la poliție ce ai descoperit. Nu știi nimic. Nu știi cine este Blaize și ce făcea aici. Bun. Poliția din Kingsbridge va avea nevoie de vreo două zile să facă o constatare și o identificare. Ai înțeles?

— Am înțeles, spuse Nikolls.

— În ziua următoare te repezi la poliția din Kingsbridge și le spui că Esme ți-a spus ce s-a întîmplat. Ea știe ce are de spus și se va ține de ea pentru binele ei. Vor trimite probabil un ofițer la Margraud să vorbească cu ea. Spun poate, deoarece între timp s-ar putea să reușesc să aranjez ceva la Londra care va scurt-circuita cercetările de aici.

— Dacă apare Walperton între timp? întreabă Nikolls. Sau dacă trimite pe cineva să-l cau pe Blaize la Yard Arm?

— Este în regulă, spuse Callaghan. Ce o să afle? Ropey a șters-o. Dacă Walperton trimite pe cineva va veni să ia legătura cu el pentru alte instrucțiuni.

— Și între timp tu vrei să-i torni alta fraierului, spuse Nikolls, Walperton ăsta o să se îndrăgostească de tine pînă la sfîrșitul afacerii.

Callaghan rînji.

— Probabil că da, spuse el. O să vedem.

— Bine, spuse Nikolls. Și brățara? Nu era importantă?

— Lasă brățara, spuse Callaghan. Despre asta Esme poate să spună adevărul. Brățara este în regulă. Am o idee în legătură cu ea.

Ajunseră acasă. Callaghan spuse :

— În restul timpului te poți duce la pescuit la Slapton dacă vrei. Cazul acesta este aproape gata.

Callaghan aprinse lanterna pe care o găsi în hol și începu să caute prin casă. Găsi bucătăria, aragazul, un ibric și un ceainic. În cinci minute găsi și ceaiul.

Puse ibricul pe aragaz, aranjă ceștile pe o tavă și se duse sus. Merse încet pe coridor și ascultă la ușa lui Esme. Nu auzi nimic. Se duse la ușa următoare. Se vedea o rază de lumină. Callaghan ciocăni încet.

După un moment se deschise ușa. Audrey apăru în cadrul luminat al ușii. Purta un halat pe cap de mătase albă cu picățelele roșii și cu cordon roșu. Părul ei negru, legat cu o panglică, accentua albeața feței. Callaghan îi zîmbi și spuse încet :

— Arăți minunat. Majoritatea femeilor pe care le-am văzut în halat arată ca un sac legat la mijloc. Cînd voi fi bătrîn îmi voi aminti cum arăți acum.

Ea zîmbi fără să vrea și spuse încet.

— Asta ai venit să-mi spui ?

— Nu tocmai, spuse Callaghan. Trebuie să stăm de vorbă. Este important. Plec peste o oră și trebuie mai întîi să aranjăm niște lucruri. Am pus ibricul să fiarbă. M-am gîndit că vrei niște ceai.

Ea spuse :

— Este chiar atît de rău ?

— Da, spuse Callaghan, dar nu mai rău. Ar putea fi și mai rău. De fapt cu puține sfori trase cred că o să pot aranja lucrurile. Dacă facem cum spun eu. Crezi că ai vrea să faci așa ?

— Trebuie, spuse Audrey. Cinstit vorbind, nu prea știu ce ar trebui să fac. Nu știu destule. Dacă vrei să știi dacă am încredere în tine, nu știu. Dar trebuie să am încredere în cineva, așa că aș putea să am încredere și în tine, nu ?

— Este suficient, spuse Callaghan. Este oricum un început. Hai să bem ceai.

Callaghan puse ceașca jos și scoase port-țigaretul. Luă două țigări, îi dădu una lui Audrey și le aprinse pe amîndouă. Se ridică și se sprijini de dulap.

Ea stătea de partea cealaltă a mesei din bucătărie. Îl privea cu ochi somnoroși dar curioși. Callaghan se gîndi : „Mă întreb dacă se gîndește la ce îi voi spune sau se gîndește la mine, sau la amîndouă. Sper că este la fel de curioasă în privința mea cum sînt și eu în privința ei".

Spuse :

— Acum trebuie să fii foarte atentă, Andrey, pentru că o parte nu este prea frumoasă. Întîi să-ți spus cîte ceva despre familia Vendayne.

Făcu un rotocol de fum și îl urmări pînă cînd se destrămă, apoi continuă :

— Clarissa este o dulce, puțin aiurită dar cinstită. Tu ești o drăguță. Ești puțin înțepenită, cam mîndră,

dar ești onestă și îmi place grozav de mult modul în care gura ta se ondulează la capete cînd zîmbești și modul în care ți se potrivește îmbrăcămintea. Esme este o nebună afurisită care este necistită din fire. Este cumplit de egoistă și neglijentă. Tatăl tău este un bătrînel simpatic care ar trebui altoit și pus la colț. Dacă n-ar fi tatăl tău aș spune că este un zăpăcit. Cred că oricum ai fi de acord.

Lancelot, vărul tău, este un ticălos ordinar. Nu are destul curaj pentru a fi un excroc, nici măcar să obțină ceea ce dorește, dar are destulă minte pentru a da naștere unor situații sau pentru a ajuta să apară. Cam atît despre familita ta.

Mai făcu un rotocol de fum. Audrey îl privea ; ochii ei, mai deschiși și deloc somnoroși acum nu-i părăsiseră fața nici o clipă. Callaghan își dădu seama că era una dintre acele femei care te pot privi fără să clipească.

— Nu știu cît de mult sau cît de puțin știi despre Esme, spuse Callaghan. Dar știu că atît tu cît și Clarissa erați puțin preocupate de Esme și de tipul acela Blaize. Ați crezut că se va repeta povestea cu pescarul de la Beesnads ; în orice caz Clarissa a încercat tot ce a putut ținîndu-se după ei și fiind pe aproape de cîte ori a putut. A fost un efort dar ar fi putut să nu-l facă. Cei ca tine sau Clarisa nu vor fi niciodată atît de inteligenți sau șmecheri ca cei precum Esme și Blaize deoarece voi două sînteți fundamental cinstite, iar Esme și Blaize fundamental necinstiți.

Cînd m-am dus prima dată și le-am găsit pe fete în căsuța lui Blaize, în prima seară cînd am ajuns aici am observat că locul se numește Malmesbury. Mi-am amintit că în apropiere de Cape Town este un orășel numit Malmesburry. Mi s-a părut o coincidență. Am telegrafiat unui asociat al meu de acolo

și l-am verificat pe Blaise. Esme s-a căsătorit cu el la Malmesburry cu o zi înainte de a pleca spre Anglia. El a venit peste trei săptămîni.

Ea spuse :

— Dumnezeule... îngrozitor. Ce este Blaize ?

— Blaize este un tip cumplit, spuse Callaghan. Se pricepea la femei. Atrăgea femei ca Esme. Jocul lui era să le declare dragoste, să ia ce putea de la ele și apoi s-o șteargă.

Esme era exact ce căuta Blaize. S-a căsătorit cu ea pentru că a crezut că este cea mai bună metodă de a o curăța de tot ce avea și pentru că la Cape era prea periculos pntru el. Cred că îl caută poliția pentru două-trei acuzații pentru care încearcă să adune dovezi de cîțiva ani. Întotdeauna este foarte greu să strîngi dovezi împotriva unor oameni ca Blaize. Nici un reclamant nu vrea să le dea curs, în primul rînd penrtu că reclamantele sînt de obicei femei și nu pot suporta ideea de a sta pe scaunul martorului și de a spune lumii că au fost destul de proaste să fie amantele nemernicului patentat din banca acuzării. De aceea cei ca Blaize scapă mai întotdeauna.

— Credea că ea are o mulțime de bani. Esme probabil l-a lăsat să creadă ce a vrut. Voia să se mărite cu cineva. Nu s-a putut mărita cu pescarul așa că s-a năpustit asupra lui Blaize. Era un tip masculin, viril și atractiv. Face parte din acel tip care este evident mizerabil și totuși reușește să păcălească femei cumsecade.

Audrey dădu din cap și spuse încet :

— Cred că Esme este în stare să facă asta. Este în firea ei. Așa este ea.

Callaghan spuse :

— Nu intru în amănunte pentru că nu am timp. Vreau să ajung la Londra cît pot de repede. Bun

Blaize a stors de la Esme toți banii pe care a reușit să-i scoată. Ea a plătit, în primul rînd, pentru că a descoperit ce fel de om este și nu voia să afle familia cît se făcuse de rîs și apoi pentru că îi spusese că dacă plătește îi va permite să divorțeze. Bineînțeles, el dorea mai mulți bani decît avea ea.

În cele din urmă, continuă Callaghan, s-a ajuns la o concluzie. Blaize era din ce în ce mai dur în ceea ce privește banii. Esme a încercat să facă rost de bani. A încercat chiar și la Lancelot. I-a spus lui Lancelot adevărul despre ea și Blaize. Firește că Lancelot nu i-a dat dani. Nu avea de unde. Lancelot este lefter.

Așa că Esme a făcut un tîrg cu Blaize. Urma să-i dea drumul în casă să-i spună combinația seifului și să-l lase să fure bijuteriile. Trebuie să spun că s-a gîndit că furtul îl va ajuta pe tatăl vostru. Credea că nu se plătise ipoteca pe Margraud și s-a gîndit că va putea fi plătită cu banii de asigurare.

Cînd Lancelot a auzit de furt și-a făcut o socoteală simplă și a ajuns la concluzia corectă. A ghicit că Esme era la originea furtului. Dar nu-i păsa. Era chiar mulțumit să ia trei sferturi din banii de asigurare, să-i lase tatălui tău restul de 25000 de lire și cu asta gata. Dar voia să se plătească asigurarea. De aceea l-a obligat pe tatăl tău să mă aducă pe mine în acest caz. Eu eram cel care trebuia să strîng cu ușa campania de asigurări.

Audrey spuse :

— Este cumplit... îngrozitor...

Callaghan continuă :

— Asta nu-i nimic. Așteaptă puțin.

— Dar, spuse ea, n-am știut că ipoteca a fost plătită. Nici Clarissa nu știe. Cum s-a făcut ? Cine a plătit-o ? Tatăl meu nu avea cum...

Callaghan spuse :

— Lasă asta pentru moment. Nu avem timp acum.

Își aprinse altă țigară.

— Blaize și Esme s-au întîlnit aseară, continuă Callaghan. S-au certat și Blaize a căzut în prăpastie spre Gara. Și-a fracturat spatele. Este mort, ceea ce este un lucru foarte bun într-un fel pentru că simplifică lucrurile.

Părea stupefiată. Își acoperi fața cu mîinile. Callaghan îi vedea degetele tremurînd.

— Ia-o încet, Audrey, spuse el. Pe mare se întîmplă lucruri mai grave.

Își luă mîinile de pe față.

— Continuă, spuse ea. Este în regulă... dar... dar... crezi că Esme... ?

— Crezi că Esme l-a împins pe Blazie ? spuse Callaghan. Sincer așa am crezut... dar acum nu-mi fac probleme pentru asta. Nu cred că are importanță. Oricum, Blaize n-a primit decît ce-a meritat.

Nu te gîndi la Esme și Blaize, continuă Callaghan. Nikolls se va ocupa de acest aspect. Am vorbit cu Esme azi-noapte și știe ce are de făcut. Nu cred că veți fi deranjate de poliție. Am aranjat lucrurile în așa fel încît să am o zi sau două pentru a face ce vreau eu să fac. Cînd mă întorc sper că vom limpezi totul. Cred că putem.

Ea zîmbi brusc.

— Adică tu ai impresia că poți, spuse ea. Nu prea am fost de mare ajutor, nu ? Noi ne-am petrecut timpul certîndu-ne.

— Asta nu contează, spuse Callaghan. Sper că vom mai avea prilejul să ne certăm... o ceartă adevărată.

— Ce trebuie să fac eu ? întrebă ea. Cînd te întorci ? Ce să fac eu ?

Callaghan se uită la ceas.

— Incredibil, dar este aproape cinci. Voi face un duș, îmi schimb hainele și plec. Pe la opt voi fi la Exter. Trebuie să iei legătura cu sanatoriul și să-mi aranjezi o întîlnire cu tatăl tău la opt și jumătate, astfel am și timp pentru micul dejun. Trebuie să-l văd, altfel s-ar putea să aibă probleme. Vreau să știu unde este sanatoriul.

Ea îi spuse. Callaghan continuă :

— Bine. Acum du-te în pat și dormi trei ore. Telefonează pe la opt și spune-le că ajung acolo la opt și jumătate. Și nu-ți face probleme.

Ea se ridică și spuse :

— Îți sînt foarte recunoscătoare. Am încredere în tine cu adevărat. Cred chiar că vei reuși să îndrepți această situație groaznică. Dumnezeu știe de ce îți dai atîta osteneală.

Callaghan rise, apoi zise :

— Am trei motive. Primul, nu-ți plăceau detectivii particulari. Așa ai spus la Clubul din Conduit Street îți amintești ? Am vrut să-ți schimbi părerea. Doi, am fost plătit cu 250 de lire de Layne să fac treaba asta.

Ea spuse :

— Ai uitat al treilea motiv.

Callaghan spuse :

— Nu fi prostuță. Știi că nu trebuie să-mi fii recunoscătoare. Știi pentru că știi că aș face orice pentru tine și începi să-ți dai seama că-ți place.

Plecă.

Sus, în camera ei, așteptă pînă auzi mașina ieșind din garaj.

Apoi se așeză pe marginea patului și încercă să gîndească clar, să pună ordine în lucruri.

CAPITOLUL XII

CONFIDENȚE

Callaghan intră în cameră și își puse pălăria pe un scaun. Părea vesel. Se sprijini de policioară, zîmbindu-i maiorului Vendayne, care îl privea cu ochi nefericiți și curioși.

Callaghan spuse :

— Cred că Audrey a obținut legătura telefonică. Ați vorbit cu ea ?

Vendayne dădu din cap.

— Ce v-a spus ? întrebă Callaghan.

— Nu prea multe, domnule Callaghan, spuse bolnavul. Mi-a spus că vii aici și că a hotărît că ești o persoană demnă de încredere.

Zîmbetul lui Callaghan se lăți.

— Bun, asta este ceva, spuse el. Ascultă-mă, domnule maior. Doctorul mi-a spus că nu trebuie să vă supărați, așa că am să încerc să fiu cît mai scurt și cît mai calm. Vă rog să credeți ce vă spun și să nu mă contraziceți. Nici nu prea aveți de ce să mă contraziceți.

Vendayne spune :

— Bine, înțeleg. Mă întreb dacă știi cît am fost de prost.

Callaghan spuse :

— Cam bănuiesc, dar nu știu dacă mai contează.

Își aprinse o țigară.

— Cînd am început acest caz, spuse el, m-a interesat foarte mult ipoteca pe Margraud. M-a interesat și mai mult faptul că ați reușit să o plătiți în cîteva luni. Am avut două bănuieli. Pe dumneavoastră nu vă putem întreba, pentru că erați internat iar lucrurile se desfășurau prea repede pentru

a putea veni aici. Și apoi, nu credeam că îmi veți spune adevărul atunci.

Maiorul se uită în tavan. După un moment spuse.

— De ce crezi că acum o să spun adevărul ?

— Trebuie, spuse Callaghan. Sînteți în încurcătură și o știți bine. Trase din țigară. Ciudățenia acestui caz este că acțiunile tuturor celor implicați pot fi văzute din două puncte de vedere. Aș vrea să se accepte punctele mele de vedere. Dacă se întîmplă ca cei de la Scotland Yard să dovedească celelalte puncte de vedere nu va fi foarte ușor pentru dvs., pentru Lancelot, pentru Esme și în general pentru familie Vendayne. Așa că să revenim la fapte.

Cred că ați investit majoritatea capitalului dvs. într-o aiureală de-a lui Lancelot Vendayne. Amîndoi erați convinși că afacerea aceea, oricare ar fi fost ea, se va realiza. Doreați să cheltuiți niște bani la Margraud și erați atît de sigur că se va realiza afacerea lui Lancelot încît ați ipotecat casa. Ați crezut că veți avea o mulțime de bani în cîteva luni. Dar nu s-a realizat. Erați încolțit. O mare parte din veniturile dvs. produs de capitalul inițial se risipise și aveați de făcut față unei ipoteci de 20.000 de lire plus 6,5 la sută dobîndă. Corect ?

Vendayne încuviință amărît.

— Așa este, spuse el.

— Erați într-o poziție proastă, continuă Callaghan. Nu știați ce să faceți, dar cred că cineva v-a făcut o propunere. Cred că cineva a luat legătura cu dvs. de la Londra și v-a propus să vă ajute. Motivul pe care l-a invocat această persoană era faptul că și el fusese dus de aiureala lui Lancelot. Își pierduse banii dar nu avea atîtea greutăți ca dvs. Vi se părea că vă înțelege.

Bineînțeles, vă săturaseți pînă peste cap de Lancelot, dar nu i-ați spus nimic lui Audrey pentru că bănuiați că avea de gînd să se căsătorească cu el. După aceea, cînd ea s-a hotărît să nu se căsătorească cu el, erați prea îngrijorat și speriat de situație pentru a mai vrea să o discutați cu cineva.

— Oricum, continuă Callaghan, binefăcătorul dvs. v-a împrumutat 20.000 de lire. Nu aveați nici o garanție de oferit, așa că a avut o idee. V-a sugerat să-i dați lui bijuteriile Vendayne pînă cînd veți plăti cele douăzeci de mii. A mai sugerat ca, între timp, pentru cei care veneau să vadă colecția expusă, el va înlocui bijuteriile originale cu copii de prima calitate.

Ați acceptat propunerea și de ce nu ? Nu făceați rău nimănui. Atît timp cît veți putea plăti datoria în timpul vieții vă gîndeați că veți putea recupera bijuteriile. Nu vi se părea că afacerea este necinstită pentru că atunci nu leza pe nimeni. Ceea ce nu v-ați dat seama era că individul care v-a împrumutat 20.000 de lire era pregătit să-și ia adio de la bani deoarece nu mai avea intenția să vă dea bijuteriile înapoi.

Maiorul nu spuse nimic. Se uita uimit la Callaghan.

— Problema celor ca dvs, domnule maior, spuse Callaghan, este că aveți încredere în oameni. Credeți, pentru că viața nu v-a învățat altfel, că toți oamenii sînt la fel de cinstiți ca dvs. Cînd vi s-a spus că bijuteriile vor fi returnate cînd veți plăti 20.000 de lire plus dobînda pe care ați convenit-o ați crezut că așa va fi.

Dar nu v-ați dat seama că binefăcătorul dvs. vă adusese unde dorea imediat ce v-a împrumutat banii și a luat bijuteriile. Chiar dacă v-ați fi dus cu 20.000 în mînă tot nu ați fi recăpătat bijuteriile. Și

ce ați fi putut face ? Nu v-ați fi putut plînge poliției. Ați fi fost complice la o tranzacție ilegală.

Vendayne spuse amar :

— Ce prost am fost !

— Ideea este, continuă Callaghan, că individul care v-a împrumutat 20.000 nu aștepta să-i primească înapoi. Credea că nu mai aveți mult de trăit și că probabil veți muri înainte de a avea posibilitatea de a plăti banii. Atunci Lancelot s-ar fi agitat să pună mîna pe niște bijuterii în valoare de 100.000 de lire la care avea dreptul conform testamentului original și pe care avea dreptul să le vîndă, dacă dorea.

Dar nu aveau să mai fie de loc bijuterii și Lancelot nu le-ar fi primit pînă cînd Lancelot nu ar fi făcut ceea ce se hotărîse binefăcătorul dvs. să-l oblige să facă. Mă îndoiesc, spuse Callaghan rînjind, că Lancelot le-ar fi căpătat chiar și așa.

Își stinse țigara, aprinse alta și spuse :

— Dar s-a ajuns din lac în puț. Cineva a furat bijuteriile Vendayne. Cel puțin a furat imitațiile. Vă rog să mă credeți că Lancelot nu a fost surprins de furt, se cam aștepta la el. Ar fi putut să ghicească corect cine era răspunzător. Dar, în ceea ce îl privește, situația era perfectă. Așa că s-a repezit la Margraud și a făcut cu dvs. o înțelegere aparent generoasă. Cînd se va plăti asigurarea veți primi 25.000 de lire iar el va lua restul de 75.000. Nenorocirea este că asigurarea nu s-a plătit. Nu le-a plăcut ideea furtului așa că au tergiversat.

Dvs. probabil că nu ați fi emis nici o pretenție. Lancelot este cel care v-a forțat și a trebuit să acceptați. Nu puteați să-i spuneți lui Lancelot sau altcuiva ce făcuserăți.

Bun, spuse Callaghan. Acum lucrurile nu stau chiar așa de rău. Sînt trei sau patru aspecte pentru care trebuie să ne facem griji. Dar dvs. și eu nu ne vom ocupa acum decît de două dintre ele. Primul se referă la campania de asigurări. Deci, trebuie să vă spun că nu mai aveți de ce să vă frămîntați în privința lor pentru că avocatul dvs a retras cererea pe motiv că eu sînt aproape sigur unde sînt bijuteriile și că avem speranța că le vom recupera. Compania de asigurări nu se mai frămîntă. Înainte de a veni prima dată la Margraud am fost la Sphere & International și am aranjat să-i reprezint și pe ei. Mă cunosc — am lucrat și pentru asociați de-ai lor. Așa că acolo lucrurile stau bine.

Al doilea aspect se referă la poliție. După cum știți afacerea a ajuns la Scotland Yard. De cînd sînteți la sanatoriu s-au întîmplat unele lucruri care vor interesa foarte mult Scotland Yard-ul. Cu puțin noroc nu vă vor deranja, dar dacă nu aveți noroc este sigur că va veni un ofițer de poliție să vă pună întrebări. Cred că vă va pune o singură întrebare și am să vă spun răspunsul.

Singurul lucru pe care va dori să-l știe, spuse Callaghan, va fi de ce ați înlăturat bijuteriile Vendayne originale și le-ați înlocuit cu imitații. Reținеți — el s-ar putea să creadă că ați vîndut bijuteriile originale și că atunci cînd au fost furate imitațiile v-ați gîndit să luați și banii de asigurare. La a doua parte a întrebării se poate răspunde pentru că s-a retras cererea împotriva companiei de asigurări.

Cît privește prima parte, motivul pentru care ați înlocuit bijuteriile originale cu imitații este următorul : Știați că fiica dvs Esme era încurcată cu cineva cu un caracter nefericit, pe nume Blaize care venise să locuiască în vecinătatea Margraud-ului.

Vă temeați pentru bijuterii. Așa că le-ați înlocuit cu imitații.

Nu contează, spuse Callaghan, dacă vă cred sau nu. Asta este povestea dvs. și trebuie să o mențineți ca să fie bine.

Își luă pălăria.

— La revedere, domnule maior, spuse el. Nu vă faceți griji. S-ar putea să nu fiți deranjat deloc. Cred că există o șansă ca nimeni să nu dorească să vă pună nici o întrebare.

Ieși. Cinci minute mai tîrziu Jaguar-ul alerga pe șoseaua Exter-Londra. La volan, cu inevitabila țigară în colțul gurii, Callaghan se gîndea la posibilități.

Dar în mare era satisfăcut.

Callaghan parcă în Berkeley Square, se duse la restaurantul Hatchett din Piccadilly și comandă salată de pui și un whisky dublu. Cînd își termină prînzul aprinse o țigară și începu să se gîndească.

Callaghan se întoarse în Berkeley Square, se urcă în Jaguar și se îndreptă spre clădirea unde se aflau biroul și apartamentul lui. Parcă mașina după colț, urcă cu liftul în apartament, se spălă, își frecă părul cu apă de colonie și coborî la birou.

Effie Thompson, cufundată în cel mai recent roman de dragoste, cu o cutie de ciocolată deschisă pe birou stătea relaxată pe scaun. Se îndreptă în clipa în care se deschise ușa și intră Callaghan.

Rămase în spatele ei uitîndu-se la titlul romanului. Spuse :

— Este bun de ceva, Effie ?

— Merge, domnule Callaghan, răspunse ea. Cartea este alertă și singura mea obiecție este că nici unul dintre personaje nu este viu.

Callaghan se așează pe un scaun de partea cealaltă a biroului ei.

— Deci personajele nu sînt vii, spuse el vesel. Ce fac și n-ar trebui să facă și ce nu fac și ar trebui să fie făcut ?

Ea spuse :

— Bărbații sînt înțepeniți. Eroul nu face niciodată nici o mișcare. Se presupune că este un bărbat hotărît și că este îndrăgostit nebunește de o fată, Germaine ; totuși, cînd trebuie să facă o aterizare forțată într-un loc pustiu la țară, o lasă cu avionul la ora două noaptea și pleacă după ajutor.

Callaghan dădu din cap.

— Păcat, spuse el. Ce ar fi trebui să facă ?

Ea se uită la el rece.

— Mă așteptam să răspunzi dumneata la întrebarea aceasta, domnule Callaghan, spuse ea, bosumflîndu-se. Dacă aș iubi o femeie în asemenea măsură și m-aș afla singur cu ea într-un loc pustiu la țară la ora două noaptea aș face ceva în privința asta.

Callaghan rîse.

— Am înțeles, Effie, spuse el. Dar voiam să știu ce ai fi făcut.

Effie privi pe fereastră. După o clipă spuse :

— Ai o plăcere diabolică să mă stînjenești, domnule Callaghan. Știi foarte bine ce am vrut să spun...

Callaghan spuse :

— Eu nu știu și nici dumneata nu știi...

— Scuzați-mă, domnule Callaghan, dar eu *știu*, replică ea.

— Bine, spuse Callaghan vesel. Dacă știi îmi spui și mie? Aș vrea să știu ce ai făcut.

Ea zise.

— Știi că este absolut imposibil să-ți răspund la întrebare, domnule Callaghan. Privi iar pe fereastră.

Limba engleză nu este potrivită pentru o astfel de descriere. Ceea ce voiam să spun...

— Știu ce vrei să spui, zise Callaghan. Vrei să spui că dacă ai fi fost eroul din carte și eu, doar de dragul discuției, aș fi fost Germaine, frumoasa eroină, și am fi făcut o aterizare forțată într-un loc pustiu la țară ai fi profitat de mine. Asta voiai să spui și o știi prea bine Effie... Mă uimești...

Callaghan stătea la birou cu mașina de scris în fața lui. Aprinse o țigară și trecu în revistă calitățile, virtuțile și posibilele defecte ale Inspectorului Walperton. Începu să rîdă sardonic.

Puse o hîrtie în mașină și începu să scrie o scrisoare :

Inspectorului Walperton
Departamentul Cercetări Infracționale
New Scotland Yard

PERSONAL

Dragul meu Walperton,

Nu te cunosc foarte bine deoarece, după cum știi, colaborarea mea cu Yard-ul în diferite cazuri care au apărut a fost întotdeauna cu Inspectorul șef Gringall, a cărui părere mi-a fost de mare folos ori de cîte ori am avut ocazia să i-o cer.

Sincer vorbind, de cînd ne-am văzut ultima dată și de la întoarcerea mea din Devonshire, am fost foarte îngrijorat. Sînt într-o situație foarte neplăcută. Trebuie să aleg între datoria mea ca detectiv particular angajat de familia Vendayne și de Sphere & International Insurans și datoria mea de cetățean cu responsabilitatea de a da poliției informațiile de care cred că are nevoie.

Așa că am hotărît să mă încredințez total dumitale. Deși se spune că nu îți plac detectivii particulari, sînt de părere că, în calitate de ofițer de poliție, ești dornic să vezi că datoria dumitale este îndeplinită și un caz la care lucrezi ajunge la o rezolvare oficială. În această privință știu că vrei să-i aperi pe cei nevinovați, chiar împotriva propriilor lor acțiuni, dar vrei și ca vinovații să fie pedepsiți.

Aici este încurcătura mea. Vreau să vorbesc cu dumneata și să dăm cărțile pe față. După ce voi fi făcut-o, cred că vei putea să închizi cazul. Dar, este totuși un mare „dar", trebuie să-mi pun ordine în idei și în fapte astfel încît să nu fie posibil ca nevinovații să fie implicați într-o asemenea afacere. Știu că vei fi de acord. Astfel, cu permisiunea dumitale, propun să vin mîine și să-ți dau toate informațiile pe care le dețin. Faptul că s-ar putea să am mai multe informații decît cele pe care le deține poliția atît în Devonshire cît și la centru se datorează numai contactelor mele personale cu membrii familiei Vendayne ca și cu alții.

Aștept cu nerăbdare să te văd
Al dumitale cu sinceritate,
S. Callaghan,
Callaghan Investigations

Callaghan scrise adresa pe un plic, îl închise și sună portarul după un băiat. Cînd băiatul apăru, Callaghan îi spuse să ia un taxi și să ducă scrisoarea la Scotland Yard.

Duse mașina de scris pe biroul lui Effie Thompson, reveni în birou, se așeză, își puse picioarele pe birou și își aprinse o țigară.

Cînd termină țigara se uită la ceas. Era patru și jumătate. Callaghan se ridică și se duse în biroul

celălalt. Se îndreptă spre biroul lui Effie Thompson. Luă notesul și scrise : „pariez că ți-ai cumpărat ciorapi bej".

Închise și încuie biroul și urcă la el în apartament. Se dezbrăcă repede, aruncîndu-și hainele ca de obicei, puse ceasul să sune la șase și jumătate și se întinse în pat.

Adormi în două minute.

Soarele după-amiezii, care aurea acoperișurile în Berkeley Square intră prin fereastra deschisă și lumină jumătate din covorul albastru, cu fișii aurii.

Se trezi și formă numărul lui Rochette.

Avu noroc. Rîse cînd auzi pe fir vocea cam metalică a doamnei. Callaghan spuse încet :

— Tu ești, Paula ? Slim Callaghan la telefon.

Ea spuse :

— Da ? Vocea ei deveni foarte oficială. Continuă. Sînt surprinsă că mai ai tupeul să mă suni, domnule Callaghan.

Callaghan spuse :

— Știu Paula, știu exact ce gîndești și crede-mă că greșești. Crezi că ar fi trebuit să mă răfuiesc cu Gabby Ventura cînd a fost mitocan cu tine, seara trecută.

— Ei, spuse Paula, ce zici ? Spune-mi, domnule Callaghan... mă consideri o adevărată doamnă sau nu ?

Callaghan spuse :

— Nici nu se discută așa ceva, Paula. Voi spune lumii întregi că ești de viță.

Gura lui era strîmbată cinic.

— Bun, spuse domnișoara Rochette. Dacă crezi că sînt o adevărată doamnă și dacă te consideri un gentleman, domnule Callaghan, nu vreau decît să

știu de ce nu l-ai snopit pe împuțitul acela de Gabby cînd a spus că mă dă afară ?

Vocea i se ridicase cu cel puțin trei tonuri.

Callaghan spuse foarte liniștit :

— Tocmai asta este, Paula — asta nu înțelegi.. Ascultă, draga mea, spuse el, nu-ți place Gabby, nu ?

— Să-mi placă, zbieră domnișoara Rochette. Dacă ar fi după mine aș vrea să...

Îi spuse lui Callaghan ce ar vrea să-i facă lui Gabby. Callaghan ascultă atent. Cînd ea termină, spuse :

— Și eu am aceeași părere, dar lucrurile se pot rezolva și altfel. Nu i-am făcut nimic lui Gabby în seara aceea, Paula, pentru că îi coc una mult mai rea. Ce zici ?

— Îmi convine, spuse ea. Aș face orice să mă răfuiesc cu bășica aia umflată de grăsime.

— Bine. Să ne întîlnim la Jewel Club astă-seară la opt. Luăm masa și îți spun ce vreau să fac. La revedere, Paula.

Puse receptorul în furcă.

Rînjetul lui era mai sardonic decît oricînd.

CAPITOLUL XIII

SEARA ÎN LUME

Era șapte cînd Callaghan își termină cel de-al doilea pahar de whisky și ieși pe Berkeley Buttery. Merse încet către cabina telefonică din colțul cu Hayhill și formă numărul de la Grand's Hotel. Îl ceru pe dl. Lancelot Vendayne. I se spuse să aștepte

un moment. Apoi se auzi vocea lui Lancelot care spuse :

— Cine este ? Suna acidă și nefericită.

Callaghan spuse :

— Callaghan. Ce mai faci ? Te simți bine, Lancelot ? Crezi că poți să suporți viața ? Sau simți că e prea mult pentru tine și că nu mai poți ?

— Ascultă... zise Lancelot.

Callaghan îl întrerupse :

— Ți-am mai spus o dată că ești un ticălos, Lancelot, zise el. Am greșit. Ar însemna să-ți fac un compliment, e cu mult mai rău. Mă voi gîndi și-ți voi spune ce ești cînd ne vom vedea la Grand's Hotel la unsprezece treizeci.

— Nu voi fi aici la unsprezece treizeci, zise Lancelot. Așa că nu-ți da osteneala să vii. Și dacă aș fi aici nu te-aș primi. Cine te crezi, Callaghan ? Mai dute la dracu.

— Bine, zise Callaghan, mă duc la dracu, dar n-o să te ajute. Ascultă, băi, copil făcut în eprubetă, ascultă-mă și taci. Vocea lui Callaghan era metalică și dură. Vorbea rar dar cuvintele lui aveau o rezonanță anume care izbea prin receptorul telefonului timpanul lui Lancelot.

— Vin la unsprezece treizeci, zise Callaghan. Ai să fii în apartamentul tău și o să mă aștepți cu o sticlă de whisky și un sifon. Dacă nu ești acolo tot te găsesc. Și cînd te găsesc o să te ia toți dracii... Am să te snopesc în bătaie și cînd ai să ieși din spital o să fii arestat și aruncat în închisoare ca orice escroc prins încălcînd legea. Înțelegi ?

— Pe dracu, răspunse Lancelot în batjocură. Și cu ce acuzație ? Callaghan începu să mintă : Vocea lui vibra de acea nuanță de cinste care-i întovărășea mereu cele mai bine gîndite și mai grosolane minciuni.

Spuse :

— Am împotriva ta tot ce am nevoie, dobitocule. Am dovezi care arată clar că ai fost implicat împreună cu un tip numit Blaize și cu verișoara ta Esme Vendayne în furtul bijuteriilor de la Margraud. Din nefericire pentru tine, maiorul a fost mai deștept decît voi și Esme s-a gîndit că-i mai bine să spună adevărul. Am destule probe ca să stai la răcoare cinci ani. Prăpăditule. Îți place ?

— Dumnezeule, zise Lancelot, astea sînt prostii.

— Pe dracu prostii, zise Callaghan. Dacă aș fi în locul tău nu mi-aș asuma nici un risc, stai acasă la unsprezece treizeci că altfel rămîi fără dinți. Închise telefonul și ieși pe Hayhill. Era 7 și un sfert.

D-ra Paula Rochette îl privea pe Callaghan așezat vis-à-vis la măsuța amplasată discret într-un colț al clubului Jewel. Privirea îi era încărcată de afecțiune. Cina fusese excelentă. Pînă acum băuse trei Cocktail-uri și aproape două sticle de șampanie. Degetele ei lungi și subțiri erau așezate elegant, cu degetul mic ridicat în afară în jurul piciorului unui pahar umplut cu coniac.

— Spune-mi Paula, zise Callaghan, Gabby a încercat să ia legătura cu tine după ce s-a purtat urît cu tine la clubul Ventura ? A încercat să se scuze ?

— Nu să se scuze, zise Paula, dar a luat legătura cu mine. A avut curajul să mă sune și să mă întrebe ce am cu tine, despre ce am vorbit. Zicea că vrea să știe și dacă nu-i spun, mă aranjează în așa fel încît să nu-mi mai găsesc de lucru în nici un club în West End.

— Și i-ai spus ? întrebă Callaghan.

Paula se strîmbă vrînd să arate un dispreț adînc.

— Îmi pare rău că nu ai auzit ce i-am spus, zise ea. Am fost rece ca gheața. I-am spus : D-le Ventura nu e nevoie să mă suni și să-mi pui întrebări pentru că nu vreau să vorbesc cu tine. Cît despre a lucra în clubul d-tale sau în orice alt club, să nu încerci să-mi pui bețe în roate. Nu vreau să-mi pied firea sau demnitatea cu d-ta. Domnule Ventura dacă încerci vreo chestie cu mine, am să vin la cîrciuma aia împuțită căruia îi spui club și am să-ți rup urechile.

Callaghan dădu din cap.

— Asta e Paula, zise el. E timpul ca cineva să-l pună pe Gabby la locul lui... se aplecă către ea zîmbind. Cred că noi putem s-o facem. Paula își termină coniacul și răspunse pierdută :

— Orice dorești, dragule. Îmi placi. Eu recunosc un gentleman de cum îl văd.

Callaghan se uită la ceas. Era unsprezece fără un sfert. Bagă mîna în buzunarul de la vestă și scoase cinci bancnote noi de zece lire. Le împături cu grijă și le puse în fața paharului gol al Paulei. Cumpărăți ceva cu ăștia, Paula. Ceva demn de tine. Nu-mi place să-ți dau bani, dar este mai bine decît să-ți dau ceva care să nu se potrivească cu personalitatea ta. Degetele ei se așezară pe bancnote. Callaghan continuă : Gabby și-a găsit nașul. Dacă nu pun eu mîna pe el în două zile să nu-mi spui mie Callaghan. Ce zici, Paula ?

— Minunat, spuse ea,sughițînd ușor. Aș da orice să-l văd pe umflatul ăsta împuțit purtînd un costum în dungi orizontale. I-ar veni bine la ten.

Callaghan spuse :

— Nu vrei să-mi dai o mînă de ajutor, Paula ? Vocea lui semăna cu un gungurit de porumbel.

— Bineînțeles, dragule, zise Paula. Aș înota prin zăpadă ca să mă răfuiesc cu împuțitul ăsta, chiar

dacă sînt o doamnă. Se opri în timp ce Callaghan îi mai turna coniac în pahar. Își scoase agenda și scoase de acolo o carte de vizită, scrise pe ea ceva și i-o dădu Paulei.

— La douăsprezece noaptea, spuse el, vreau să-i telefonezi lui Gabby la clubul Ventura. Spune-i că e chestiune de viață și moarte. Spune-i că trebuie să vorbești cu el. Apoi fă-ți, numărul, spune-i exact ce ți-am scris eu și nu fii politicoasă.

Paula citi și ochii îi ieșiră din orbite.

— Minunat, spuse ea. Mă înfioară. O să-mi placă grozav să i le spun. Callaghan chemă chelnerul și plăti. Apoi spuse :

— Trebuie să plec Paula, într-o bună zi poate mai devreme decît crezi, ne vom întîlni iar.

La unsprezece Callaghan intră în Grand's Hotel" pe Clarget street. Se duse la recepție și spuse : îl caut pe domnul Vandayne. Mă așteaptă. Unde este camera lui. Funcționarul îi spuse.

Callaghan urcă la primul etaj. Cînd ajunse la ușa lui Lancelot o împinse și intră. Era într-o cameră de zi bine mobilată. În stînga era o ușă care ducea în dormitor. În mijlocul camerei de zi, era o masă, și de cealaltă parte stătea Lancelot. Callaghan observă că pe bufet era o sticlă de whisky, un sifon și niște pahare. Lancelot spuse :

— Ai nervii tari, Callaghan. De fapt nu știu de ce am stat aici să vorbesc cu tine. Dacă ar fi trebuit să fac ce trebuia, aș chema poliția.

Callaghan ocoli masa pe lîngă Lancelot și se duse spre dulap. Își turnă patru degete de whisky, bău și apoi își puse un pahar de sifon. Se întoarse la masă și rămase uitîndu-se la Lancelot.

— Ești ca un balon umplut cu aer, Lancelot. Ești înalt, arăți bine, cum ar trebui să arate un bărbat, dar înăuntru ești gol. Mie silă.

Lancelot sări în picioare. Încercă să-l lovească pe Callaghan. Callaghan îi prinse ușor pumnul cu mîna stîngă, păși înapoi și-l lovi pe Lancelot direct între ochi. Lancelot căzu peste spătarul scaunului. Rămase întins pe podea preț de un minut apoi începu să se adune. Cînd se ridică, Callaghan îl lovi iar și spuse :

— Cam asta este. Hai să terminăm cu chestia asta, cu duritatea. Nu ești bun. Nu ești bun de nimic. Stai jos și potolește-te. Vreau să discut cu tine.

Vendayne își șterse sîngele de la gură și spuse :

— Bine, dar am să mă răfuiesc cu tine pentru chestia asta, ai să vezi tu.

Vocea lui semăna cu cea a unei femei furioase.

Callaghan răspunse :

— Îmi asum riscul. Se duse spre dulap își amestecă un whisky cu sifon, îl aduse înapoi și-l puse pe masă în fața lui Lancelot.

— Bea, zise el. O să ai nevoie. Ți-am spus că nu reziști. Reveni la dulap și-și luă și el de băut. Apoi se îndreptă spre cămin și rămase cu spatele spre grătarul gol și paharul de whisky în mînă, uitîndu-se la Lancelot.

— Dacă ești deștept, spuse el, dacă ai un pic de creier, ai să mă asculți cu atenție. Am să-ți spun două povești. Una este adevărată. A doua este o mică abatere de la adevăr inventată de mine. Dacă le auzi, îți vei da seama că a doua pare să fie adevărată, iar prima care este de fapt adevărul sună fals. Iată prima poveste : Anul trecut l-ai convins pe unchiul tău, maiorul Vendayne, să investească o mare parte din capitalul lui într-o aiureală de a ta cu niște acțiuni. Probabil că suna bine, deoarece nu l-ai convins numai pe maiorul Vendayne să investească banii, ci l-ai convins și pe Gabby Ventura. Dar n-a mers. Atît maiorul cît și Gabby și-au pierdut banii, dar în timp ce maiorul considera, pro-

babil, că a fost doar un nenoroc, Gabby nu era dispus să fie înțelegător. Părerea lui era că tu oricum te aleseseși cu ceva. Și nu i-a plăcut. Cred că a fost cam dur cu tine, și încercînd să te scuzi, i-ai spus că nu este singurul care a pierdut banii și că unchiul tău a pierdut. Cam pe atunci, se punea problema să te căsătorești cu Audrey Vendayne. De aceea maiorul nu i-a spus nimic lui Audrey despre afacere. Mai tîrziu, cînd ea a hotărît că nu te place, și de altfel nu este de condamnat, n-am mai putut să-i spun motivele și nici nu contează.

Oricum atunci, stăteai pe la Margraud, încercînd s-o convingi pe Audrey să-și modifice hotărîrea, așa că probabil erai acolo cînd Esme s-a întors de la Cape Town. Esme nu se simțea prea bine. Era îngrijorată.

Trebuia să se confeseze cuiva și avea nevoie de bani. Avea nevoie de bani ca să-l facă pe Blaize să tacă. A încercat tot ce s-a putut dar în cele din urmă n-a putut face nimic. Și ca o ultimă soluție a venit la tine. Ți-a spus povestea ei. Ți-a spus cum s-a măritat cu Blaize și acum acesta o șantaja. Ți-a spus c-a venit și-a preluat Yard Arm ca să fie pe aproape. Ți-a spus că el i-a promis că dacă are suficienți bani o lasă să divorțeze, fără ca vestea căsătoriei să ajungă la urechile tatălui. Probabil că te-a interesat. Poate te-ai și amuzat, continua Callaghan. Dar n-ai făcut nimic. Cînd te-ai întors în oraș i-ai spus lui Gabby Ventura ca pe o noutate amuzantă. Încercai să te împrietenești cu Gabby. Nu prea îți venea bine după afacerea aceea ratată. Îți era cam teamă de el.

Bun. Următorul lucru pe care îl auzi este că s-au furat bijuteriile Vendayne. Știi că poliția locală și Scotland Yard-ul cred că este o treabă făcută din interior. Deci nu ți-a trebuit mult să le legi. Îți dai

seama că Esme a găsit un mijloc de a-l părăsi pe Blaize. Bănuiești că ea i-a dat drumul în casă și i-a dat combinația seifului. Nici măcar nu bănuiești, știi. Știai că Blaize are bijuteriile.

Îți convenea. Ce-ți păsa ? În mod normal nu ai fi avut nici bijuteriile nici rezultatul vînzării lor pînă după moartea maiorului. Furtul te avantaja cu condiția să se plătească asigurarea. Ai început să urmărești afacerea. Ai observat că maiorul nu părea grăbit să prezinte o cerere companiei de asigurări. Practic l-ai forțat. Te întrebai de ce n-a făcut-o mai devreme.

Dar și după formularea cererii compania de asigurări nu s-a grăbit să plătească, așa că te-ai gîndit să folosești altă pîrghie. M-ai adus în această afacere, sperînd că dacă apar eu la Margraud, Esme se va speria, îi va spune tatălui ei adevărul și el, pentru a-i salva reputația, va trece de partea ta. Va insista să se plătească imediat asigurarea și dacă ar fi obținut-o cred că ai fi vrut toți banii.

Cînd Audrey Vendayne a aflat de ideea de a folosi un detectiv particular în acest caz, nu i-a plăcut, nu contează motivele, acum le știu și le înțeleg. A venit în oraș. Ideea ei era să nu mă amestec eu în caz. S-a gîndit că îi trebuie bani așa că ți-a cerut să-i dai 300 de lire. I-ai dat, neștiind pentru ce îi trebuie, dar nu i-ai dat banii tăi, nu aveai 300 de lire. Ai luat de la Ventura care ți-a dat pentru că atunci îi convenea.

Firește, continuă Callaghan vesel, nu i-a convenit cînd ai aflat că l-am pus pe Layne să retragă cererea de asigurare. Ai socotit și ai aflat că am aranjat să-i reprezint și pe ei, așa că ai sunat-o pe Audrey și ai încercat să-mi faci greutăți. Dar nu ți-a mers.

De fapt, spuse Callaghan, mai amabil decît oricînd, mi-am făcut complet datoria. Nu numai că am reprezentat corect familia Vendayne, dar am economisit companiei de asigurări o mulțime de bani. Asta mă face să mă simt bine

Lancelot nu spunea nimic. Callaghan își aprinse o țigară și mai bău puțin whisky.

— Deci Lancelot, spuse el, acesta este adevărul, întregul adevăr și nimic altceva decît adevărul Aceasta este povestea pe care, dacă o spun la poliție nu o vor crede. Pentru orice polițist normal povestea pare imposibilă.

Așa că am o altă poveste, o poveste care nu este adevărată dar potrivește faptele. Am să ți-o spun. După aceea ori ești de acord să faci ce vreau eu ori spun a doua poveste la poliție. Cred că intri la răcoare, așa că ascultă.

Lancelot se adînci în scaun. Terminase de șters sîngele de la gură. Luă o gură de whisky. Privirea lui părea interesată.

Callaghan spuse :

— Cazul Vendayne este o nebunie. Este una dintre cele mai ciudate povești pe care le-am auzit vreodată. Deci — cînd Blaize a intrat la Margraud și a furat bijuteriile nu le-a luat pe cele reale. A luat niște imitații pe care maiorul le pusese în locul originalelor. Esme nu știa și nici tu nu știai atunci. Dar în povestea mea știai. După mine, cînd Esme a venit la tine și ți-a spus că are nevoie de bani i-ai sugerat ideea că Blaize să fure bijuteriile știind că sînt imitații astfel încît maiorul să fie obligat să emită pretenții false față de compania de asigurări din care tu să iei 75.000 de lire și astfel să o poți ajuta cu Blaize. Dacă examinezi situația îți vei da seama că aspectele indică un caz real, deși, după cum știi, nu este.

Blaize te cunoștea, continuă Callaghan. Esme îi spusese probabil că încearcă să ia bani de la tine. Știa de asemenea că la moartea maiorului bijuteriile vor fi ale tale. Cînd Blaize a descoperit că sînt false, că toată osteneala și tot riscul lui fuseseră în van s-a supărat și a încercat s-o sperie pe Esme. Ți-a trimis o anonimă, mi-ai arătat-o chiar tu, spunînd că bijuteriile nu valorează nici 40 de lire. N-ai făcut nimic cu anonima, spuse Callaghan, pentru că sperai totuși să se plătească asigurarea. Astfel apari a fi un escroc pentru că știai atunci că bijuteriile care fuseseră furate erau false. Dar ai spus cuiva, cred că lui Ventura.

Lancelot spuse :

— Ce mă tot omori cu Ventura ? Ce caută el în povestea asta ?

— Asta nu este treaba ta, spuse Callaghan. Cînd o să vreau eu să pui întrebări, am să-ți spun.

Callagan își termină paharul de whisky.

— Mîine am o întîlnire la Scotland Yard, continuă el. Trebuie să-i spun ceva lui Walperton, polițistul care se ocupă de caz. Walperton este insistent. Vrea neapărat un vinovat. Am să-i dau pe cineva — pe tine, Lancelot.

Lancelot spuse amar :

— Înțeleg. Deci eu voi fi țapul ispășitor. Dar dacă faci asta, cum explici poliției înlocuirea bijuteriilor ? Unchiul meu a trebuit să răspundă pentru asta. Ce-ai să le spui ?

Callaghan zîmbi angelic.

— Este ușor, Lancelot. Maiorul le va spune că a bănuit că va fi o încercare de a le fura așa că le-a înlocuit cu imitații — un act demn de laudă.

— Înțeleg, spuse Lancelot. Deci asta este povestea. Dar trebuie să recunoști ceva. A permis să se ceară asigurarea știind că bijuteriile sînt false.

— Bun, spuse Callaghan. Nu ai făcut și tu același lucru ? Cînd Blaize ți-a scris biletelul și i-a spus că bijuteriile sînt false te-ai dus la compania de asigurări și le-ai spus ?

Rînjetul lui Callaghan era mai larg decît oricînd.

— Ești înfrînt, Lancelot, recunoaște. Dacă ai puțin cap vei face cum spun eu. În felul acesta mai salvezi ceva.

Lancelot privi masa. După un moment spuse :

— Cum spui tu ?

Callaghan băgă mîna în buzunar. Scoase coala de hîrtie. Spuse :

— Am bătut la mașină un mic document. Îl vei semna. Îți voi spune ce cuprinde. Spune că în calitate de unic și ultim posesor al bijuteriilor Vendayne după moartea unchiului tău, ai dreptul să vinzi bijuteriile. Ești gata, cu consimțămîntul lui să le vinzi acum și că ești gata și dorești să împarți aproximativ 100.000 de lire cu el.

Asta înseamnă, spuse Callaghan, că vei primi 50.000 de ire și nu vei fi acuzat. Mi se pare cinstit, Lancelot, nu ? .

Lancelot spuse :

— Este în regulă, atît timp cît primesc niște bani. Dar cum putem vinde bijuteriile ? Nu le avem.

Callaghan spuse :

— Nu-ți bate capul cu asta, Lancelot. Mă duc după ele.

Se duse spre masă și puse hîrtia în fața lui Lancelot. Îi dădu lui Lancelot stiloul și spuse :

— Firește că poți spune că acest document ți-a fost smuls prin forță. Poți spune multe, Lancelot, dar n-o vei face, pentru că dacă o faci, știi exact ce pățești. O condamnare de complicitate înainte sau după furtul Vendayne. Dacă apare Esme în cazul

acesta apari și tu și oricît primește ea primești și tu. Ține minte.

Lancelot spuse nerăbdător :

— Bine, nu am altă soluție. Sînt de acord să semnez documentul.

După ce lăsă stiloul jos spuse :

— Dar Blaize ?

Callaghan spuse :

— Nu-ți bate capul cu Blaize. Nimeni nu mai trebuie să-și bată capul cu el. Luă hîrtia, stiloul și pălăria. Nici măcar el nu mai trebuie să-și bată capul. Noapte bună, Lancelot.

Callaghan se opri la intrarea hotelului Grant's din Clarges Street. Se uită la ceas. Era ora douăsprezece. Porni spre Berkeley Square.

Deșteptătorul domnișoarei Rochette, pe care îl, pusese la miezul nopții începu să zbîrnie. Paula, care era întinsă în pat îmbrăcată în pijama și care sforăia ca o adevărată doamnă se trezi brusc. Căscă, se întinse, se așeză pe marginea patului și își trecu degetele prin păr. După o clipă se sculă. Se duse la dulap și scoase o sticlă de gin, își turnă și bău. Se duse la măsuța de toaletă, luă cartea de vizită pe care i-o dăduse Callaghan. Se îndreptă cam nesigur către telefon, se așeză și formă numărul de la Clubul Ventura. Spuse :

— Vreau să vorbesc cu domnul Ventura... Nu contează cine sînt, spune-i că este urgent. Este o problemă de viață și de moarte.

Vocea-i era dramatică. Paula se distra. După un moment se auzi vocea lui Ventura. Paula spuse :

— Tu ești, umflatule ? Paula Rochette. Deci tu ești tipul care o să mă oprească să mai lucrez în cluburile din West End, nu ? Bine. Ți-a spus vreodată cineva că „iadul nu are atîta furie cît o fe-

meie“ ? Ascultă am luat masa cu un prieten al tău. Nu prea îți este prieten. Numele lui este Callaghan. Mi-a spus ceva confidențial și nu ar trebui să-ți spun. Și totuși am s-o fac. Cască-ți urechile alea grăsane și ascultă :

Callaghan te are la mînă. Are să te bage la răcoare. Știe tot despre bijuteriile Vendayne. Știe totul despre tine. Grasule, n-ai nici o șansă și după ce o să te pună la păstrare am să vin în fiecare zi să te văd și să mă strîmb la tine. Noapte bună, iubitule.

CAPITOLUL XIV

Exact la ora douăsprezece Inspectorul Walperton își opri frumoasa mașină cu două locuri în fața unui bloc din Chelsea.

Intră, luă liftul și urcă la etajul doi. Se duse spre un apartament de la capătul culoarului și sună. Apoi aprinse o țigară și aștepta.

Peste trei minute apăru Inspectorul șef Gringall în halat de casă albastru și cu o expresie de surpriză pe față. Se uită lung la Walperton, apoi începu să zîmbească. Era un zîmbet amabil și înțelegător. Era zîmbetul unui părinte care a trecut prin unele greutăți ale vieții și care își dă seama că cineva nu atît de plin de experiență începe să le descopere.

Gringall ridică din sprîncene întrebător și spuse :

— Callaghan ?

Walperton încuviință.

— Da, domnule Gringall, răspunse el. Ați spus cuvîntul... Callaghan.

Gringall spuse :

— Intră. Cred că ai ceva de spus despre afacerea Vendayne.

Îl conduse în birou, închise ușa, scoase o sticlă de whisky, un sifon și două pahare. Pregăti băuturile, Walperton stătea într-un fotoliu de piele.

— Dă-i drumul, spuse Gringall. Ce-a mai făcut prietenul nostru Callaghan ?

Walperton luă paharul din mîna superiorului său.

— Am primit o scrisoare de la Callaghan în după-amiaza asta, spuse el. A fost trimisă prin curier. Este o scrisoare ciudată. Poate doriți s-o citiți.

Scoase scrisoarea din buzunar, i-o dădu lui Gringall care începu să o citească. Cînd termină spuse :

— Am primit și eu scrisori din astea de la Callaghan. Nu-ți spune nimic. Sugerează că el știe o mulțime de lucruri și că la timpul potrivit, dacă ești cuminte și aștepți, le vei afla și tu.

— Este cumplit de insolent, spuse Walperton.

Gringall zîmbi.

— Așa este, spuse el. Este un tip insolent, nu ? Dar este afurisit de inteligent. Cum stăm Walperton ? continuă el. Noutăți în cazul Vendayne ?

— O mulțime, răspunse Walperton amărît. Cînd am primit scrisoarea de la Callaghan azi după-amiază nu eram îngrijorat. Lucrurile erau mai mult sau mai puțin ca și pînă atunci. Este un singur aspect interesant în afacerea asta de cînd am vorbit ultima dată cu dvs. și anume, Layne, avocatul majorului Vendayne, a retras cererea de asigurare pe motiv că Callaghan știe unde sînt bijuteriile. Se pare că le poate recupera. Asta m-a intrigat, dar nu aveam nici un motiv să fac ceva.

Bun, continuă Walperton. La ora zece s-a întors Gridley din Devonshire. Îl trimisesem aseară să cerceteze în legătură cu un tip Blaize care locuia prin vecinătate. Aţi observat că Callaghan spune în această scrisoare că acest Blaize a dispărut. S-a găsit cadavrul lui Blaize pe marginea unei prăpastii între Margraud şi locul în care trăia Blaize.

Gringall ridică din sprîncene.

— Ce crezi despre asta ? întrebă el.

— Gîndiţi-vă, domnule, spuse Walperton. Callaghan admite în scrisoare că are aceeaşi părere ca şi mine despre furt — a fost o treabă din interior. Asta înseamnă un membru al familiei Vendayne. Acel membru al familiei Vendayne lucra probabil cu Blaize.

— Înţeleg, spuse Gringall. Este deci serios, nu ? Şi ce **ai** făcut ?

— **N-am** făcut nimic, domnule, spuse Walperton.

Făcu o pauză pentru că observă un zîmbet slab pe faţa lui **Gri**ngall. Apoi continuă :

— **N-am** făcut nimic pentru că eram puţin îngrijorat. **M**-am gîndit că ar fi o prostie să mă duc acolo sau să-i dau lui Gridley instrucţiuni hotărîte înainte de a auzi ce are de spus Callaghan mîine.

— Tocmai, spuse Gringall. Callaghan ştia că asta vei face. De aceea ţi-a trimis scrisoarea. Trage de timp.

Îşi luă pipa din buzunarul halatului şi un pachet de tutun din celălalt. Începu să-şi umple pipa.

Walperton spuse :

— Dacă Callaghan mă obstrucţionează am să-l arestez, d-le. M-am cam săturat de Callaghan.

Gringhall spuse :

— Walperton, şi eu m-am săturat de Callaghan. M-am supărat pe el, au fost momente cînd l-aş fi

omorît dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să-l arestez.

Walpeton ridică sprîncenele şi spuse :

— Nu ?

— Nu, Gringall. Să-ţi spun de ce. Ştii care este deviza la Callaghan Investigations : „Rezolvăm cumva şi cui dracu îi pasă cum“? Nostim este că întotdeauna rezolvă.

Gringall se aşeză în celălalt fotoliu. Trăgea mulţumit din pipă.

— Sfatul meu Walperton este să aştepţi şi să vezi ce-ţi spune Callaghan mîine, pentru că pariez că vei auzi numai acea parte de adevăr pe care o doreşte el.

Walperton ridică din nou din sprîncene.

— Acea parte pe care o doreşte *el* ?

— Exact, spuse Gringall. Dacă Callaghan nu-ţi spune o parte a poveştii, este pentru că ştie că partea pe care nu ţi-o spune este atît de vagă, de ambiguă şi imposibil de verificat, încît este mai sigur să nu ţi-o spună. Cunosc sistemul lui Callaghan. Mîine îţi va spune exact atît cît doreşte el. Zîmbi înţelegător. Fac pariu cu tine, Walperton, că deja Callaghan are cazul în buzunar. Ceea ce şi-a propus să facă, a fost deja îndeplinit.

Walperton spuse :

— Sper să fie bine şi după părerea mea, domnule Gringall.

— Nu văd de ce nu ar fi, spuse Gringall. Gîndeşte-te ! În acest caz, Callaghan a reprezentat două părţi, două părţi ale căror interese, păreau iniţial total opuse : compania de asigurări şi familia Vendayne. Pentru compania de asigurări a făcut ce trebuie, nu ?

Walperton încuviinţă întunecat.

— Adică sînt fericiţi că s-a retras cererea.

— Exact, spuse Gringall. Al doilea lucru pe care trebuie să-l facă Callaghan este să păstreze fericirea familiei Vendayne, și cred că acum ia măsuri s-o facă. Mai este și un al treilea lucru, trebuie să-l menajeze pe inspectorul Walperton. Cred, zise Gringall zîmbind, că va începe s-o facă de mîine. Walperton se ridică și spuse :

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Să așteptăm și să vedem ce se întîmplă.

— Așa este, zise Gringall. Dacă ai dubii, nu face nimic. Este o regulă foarte bună pentru un ofițer de poliție. Îl conduse la ușă. Mai ales dacă are de-a face cu Slim Callaghan.

Callaghan stătea întins în pat uitîndu-se în tavan. Se gîndea la Audrey Vendayne, și în același timp își spunea că se gîndește prea mult. Începu să se gîndească la alte lucruri.

Telefonul de pe masă începu să zbîrnîie. Callaghan care tocmai bea din sticlă, rînji. Termină de băut, puse sticla la loc, și ridică receptorul. Era Gabby Ventura care spuse :

— Bună, Slim, vreau să vorbesc cu tine.

Callaghan spuse :

— N-am nimic împotrivă. Mîine e bine ? Încă zîmbea. Părea satanic.

Urmă o pauză apoi Ventura spuse :

— Nu. E urgent, Slim. E urgent pentru amîndoi. Trebuie să vorbesc cu tine acum. Vino pînă aici. Am o sticlă de șampanie care te așteaptă.

— Nu beau niciodată șampanie, spuse Callaghan, numai whisky, cel puțin numai la ora asta. Își răsuci mîna și se uită la ceas. Era douăsprezece și patruzeci.

Ventura spuse cu o voce care se dorea veselă :

— Am o grămadă de whisky, vino încoace, Slim.

— De ce nu vii tu aici, la birou, zise Callaghan. Și eu am whisky.

Urmă o altă pauză.

— Hai Slim nu-mi face greutăți. Vreau să vii pînă aici. Vreau să-ți dau ceva.

Callaghan spuse :

— Așa da, Gabby. Înțeleg că vrei să-mi dai bijuteriile Vendayne ? Cele reale adică ?

— Da, zise Gabby cu o voce aproape veselă. Știu cînd sînt înfrînt, Slim. Callaghan își coborî picioarele din pat și spuse :

— Bine Gibby vin imediat, ne întîlnim la club.

— Nu, spuse Ventura, nu acolo. Nu prea e multă lume și o să se închidă. Vino la ușa din spate la mine în apartament, te aștept jos.

— Bun, zise Callaghan. Sosesc peste o oră. Vin direct. Închise telefonul. Se ridică își puse pălăria și coborî în birou. Deschise ușa de la intrare, pătrunse la el în birou, și deschise sertarul din dreapta jos. Sertarul conținea un pistol, Luger 32 automatic și o sticlă de whisky canadian. Callaghan luă pistolul se uită la el, îi examină cartușele, trase piedica, împingînd astfel un cartuș pe țeavă, puse siguranța și puse pistolul în buzunarul făcut special sub brațul stîng. Luă o înghițitură de whisky canadian, puse sticla la loc, închise ușa, ieși din birou la parter. Închise ușa liftului, și se duse către cabina portarului. Wilkie, portarul de noapte, stătea în cabina lui citind ziarul. Callaghan îi spuse :

— Wilkie, ascultă și fără greșeli. Mă duc să mă întîlnesc cu un domn numit Ventura. Scrie numărul de telefon. La unsprezece fix vreau să telefonezi la acest număr. Cere-l pe domnul Ventura. Cînd o să te întrebe cine ești, spui : sînt inspectorul Walperton de la Scotland Yard. Vreau să vor-

besc cu domnul Callaghan. Callaghan își aprinse o țigară. Ai înțeles, Wilkie ?

Wilkie spuse că da.

— Atunci eu am să vin la telefon, continuă Callaghan, o să-ți spun o grămadă de prostii pe care tu nu trebuie să le iei în seamă. Callaghan puse o liră pe biroul din fața paznicului și plecă. O luă către Scepherd Market. O luă prin piață, o coti în alee, o luă la dreapta și ajunse în pasajul care ducea în spatele clubului Ventura. Cam la vreo douăsprezece metri, pasajul era intersectat de o traversare îngustă care trecea prin lateralul clubului. Mergea încet prin pasaj. După ce făcea cinci-șase pași se oprea și asculta. Își scoase port-țigaretul și aprinse o țigară. Tot timpul asculta. Puse bricheta la loc în buzunar și-și continuă drumul în pasaj. Fluiera încet. Ajunse la intersecția cu trecerea. Callaghan cu nervii în alertă, păși în trecere se prefăcu că mai face un pas, se opri și sări înapoi. O mașină scrîșni în viteză pe lîngă el, aproape ștergîndu-l. Callaghan traversă. Intră în umbra pasajului de partea cealaltă. Rămase așteptînd. Peste cinci minute auzi zgomotul motorului. Ieși din pasaj și o coti prin lateralul clubului. Ventura. Făcu douăzeci de pași și o luă la dreapta. Se opri în față la intrarea întunecată a clubului. Șoferul tocmai întorcea mașina încercînd s-o bage cu spatele în alee. Callaghan băgă mîna în haină după pistol. Făcu trei pași mari și repezi. Întinse mîna prin partea laterală a mașinii și-l apucă pe șofer de guler.

— Oprește Roupey, zise Callaghan. Lasă mașina aici și coboară. Felliner mormăi. Opri mașina puse frîna de mînă și coborî.

— Ascultă, ce dracu !

Callaghan înfipse pistolul în burta lui Roupey.

Mergi în fața mea pînă la intrarea în spate. Gabby așteaptă acolo. Felliner ascultă. Se întoarseră la pasaj, și o luă la stînga. La cîțiva metri mai încolo, Callaghan văzu strălucirea lanternei lui Gabby. Gabby spuse :

— Ce se petrece, Slim ? Ce naiba ? Roupey... Ce e ?

Callaghan spuse :

— Las-o moartă, Gabby. N-a mers. Acum putem sta de vorbă. Dar scuză-mă un minut. Îl împinse pe Roupey la perete, și-i spuse cu o voce joasă :

— M-am cam săturat de tine Roupey, nu-mi placi. Nu mi-ai plăcut niciodată. Dar de două-trei minute îmi displaci total. Șterge-o de aici Roupey și vezi-ți de drum. Între timp ține asta ca amintire. Îl lovi pe Roupey peste față cu pistolul. Roupey scoase un vaiet ascuțit. Alunecă pe pavaj. Își ținea fața acoperită cu mîinile.

Callaghan spuse :

— Ridică-te și șterge-o. Data viitoare te fac bucăți, otreapă ieftină.

Roupey se ridică, se mai văita încă încet. O luă clătinîndu-se prin pasaj. Callaghan spuse :

— Hai, Gabby, să stăm de vorbă. Păcat că nu m-a nimerit Roupey cu mașina. Se opri să aprindă o țigară. Așteptam să-mi telefonezi, continuă el. Știam că vei încerca ceva imediat ce Paula Rochette îți va fi spus ce am învățat-o eu să spună. Bănuiam că vei încerca cu mașina. Roupey nu trebuia decît să mă lovească și apoi să mă calce. Un accident în perioada de camuflaj. Oftă. Bună treabă dacă știi s-o faci, spuse el.

Gabby nu spuse nimic. Se întoarse și începu să urce scările. Gabby închise ușa și îl urmă. Cînd ajunseră în apartament își puse pistolul la loc în

buzunar. Era unu și cinci minute. Callaghan așezat în fotoliu în fața căminului îl privea pe Gabby care pregătea două pahare de whisky. Gabby aduse paharele la masă. Îi dădu unul lui Callaghan și spuse :

— Ascultă, Slim, tu mă cunoști. Eu sînt pentru ideea să uităm trecutul. N-are nici un rost să-ți spun că nu eu l-am pus pe Roupey pentru că nu m-ai crede. Dar așa este. Cred că Roupey avea ceva personal cu tine.

Callaghan spuse :

— Da. Nu crezi că ar fi timpul să nu mai minți, Gabby ? Știi că ești în încurcătură și nu ai decît o singură ieșire. Gabby se așeză în celălalt fotoliu. Scoase un trabuc mic din buzunarul vestei și-l aprinse. Acul de diamant de la cravată sclipea. Callaghan observă că gura lui Gabby era aproape relaxată, aparent mulțumită. Se gîndi că Ventura stă bine cu nervii. Gabby spuse :

— Bine, de dragul discuției sînt în încurcătură și nu pot să ies din ea. Mi-a plăcut întotdeauna să te ascult, Slim, ești interesant. În ce încurcătură sînt și cum ies din ea ?

Callaghan zise :

— Ascultă Gabby și eu și tu știm povestea. Hai să-ți spun în mare cît ești tu de implicat în ea. Mai întîi nu ești prea încîntat de Lancelot Vendayne. Ai investit banii în afacerile lui, n-a ieșit și ai pierdut o mulțime. A început să nu-ți mai placă Lancelot. Dar Lancelot te-a respectat. Vroia să fie în relații bune cu tine. Ți-a explicat că nu ești singurul care ai pierdut bani. Ți-a spus că și maiorul Vendayne a pierdut și că este într-o încurcătură mai mult decît tine, pentru că tu tot mai aveai ceva. Lancelot probabil ți-a spus în ce încurcătură este bătrînul Vendayne. Ți-a spus de ipotecă. Ți-a venit o idee Gabby. Lancelot spusese că la moartea

maiorului Vendayne v-a moșteni bijuteriile și că legal are dreptul să le vîndă. Că valorează 100.000 lire. Ți-a promis că-ți va plăti banii pe care îi valorează dacă îl mai finanțezi cu ceva. Ai fost de acord dar voiai să-l supraveghezi, așa că ai prezentat-o pe Paula Rochette care lucra la club. Ai învățat-o să-ți spună ce face el. Pun pariu cu tine pe ce vrei că apoi Lancelot ți-a spus că Esme Vendayne s-a căsătorit cu Blaize. Probabil ți-a spus că Blaize o șantajează pe Esme, că-i ceruse banii lui Lancelot, dar că nu avusese de unde să-i dea. Cred că ți-a sugerat că Esme poate ieși din această încurcătură lăsîndu-l pe Blaize să fure bijuteriile Vendayne. Oricum, Lancelot nu avea de ce să-ți facă probleme. Dacă se furau bijuteriile cea mai mare parte a asigurării îi revenea lui. Callaghan mai luă o înghițitură de whisky și spuse :

— Cum ți se pare, Gabby ?

Ventura îi zîmbi amabil prin fumul de trabuc :

— E bine, continuă, Slim. Ți-am spus că ești interesant.

— Poziția nu-ți convenea, Gabby. Ți-a plăcut întotdeauna să riști și ți-ai imaginat o schemă prin care să scapi de una din părți. Ai fixat o întîlnire cu maiorul Vendayne. I-ai spus că situația lui era disperată, că dacă nu plătește cele 20.000 de lire cei care i-au acordat ipoteca ar lua Margraud și asta i-ar frînge inima. Te-ai oferit să-i dai 20.000 de lire cu condiția să-ți dea bijuteriile Vendayne.

Callaghan își aprinse o altă țigară și continuă :

— Bătrînul era disperat. Ar fi făcut orice să salveze Margraud, dar a avut probabil o serie de obiecțiuni. Le-ai înlăturat. I-ai spus că va avea timp destul să-ți plătască banii și atunci îi dai înapoi bijuteriile și că, dacă moare, bijuteriile ajung la Lancelot Vendayne. Apoi i-ai spus cum v-a păcălit

Lancelot pe amîndoi în afacerea aceea. Î-ai spus bătrînului că vei păstra bijuteriile ca pe o garanție, pînă cînd Lancelot va plăti ce îți datorează.

Următoarea obiecție a maiorului s-a referit la ocaziile cînd bijuteriile trebuiau să fie expuse. Ai spus că vei avea tu grijă, rînji Callaghan. Cunoști o mulțime de falsificatori de bijuterii, Gabby. Deci, unul dintre ei a făcut treabă bună. A făcut o replică a bijuteriilor Vendayne pe care ai dat-o maiorului. Nici cînd vor fi trimise înapoi în seiful băncii nimeni nu va deschide casetele și nu se va uita la ele. Nu era treaba lor și, oricum nimeni n-ar fi putut să nu aibe încredere în maior. Callaghan făcu o pauză, apoi spuse : Merge, nu Gabby ?

Ventura dădu din cap :

— Bună treabă, Slim. Vocea îi era aproape dispreţuitoare.

— Deci, spuse Callaghan, totul era în regulă. Ai pus mîna pe bijuteriile Vendayne. Știai că maiorul nu va fi în stare să plătească datoria în timpul vieții. Credeai că va muri repede. Ai fi rămas cu bijuteriile și nu te-ar mai fi interesat banii pe care ți-i datora Lancelot. Bijuteriile valorau mult mai mult.

Din nefericire, continuă Callaghan, s-au întîmplat unele lucruri. S-au furat bijuteriile false. Atunci ai început să-ți faci probleme. Lui Lancelot îi făcea plăcere. Probabil ți-a spus că acum este momentul să primească asigurarea și atunci va avea bani să-ți plătească datoria. Îți convenea, dar erai îngrijorat în caz că Blaize va descoperi că bijuteriile pe care le furase erau false, așa că în momentul în care ai avut ocazia l-ai trimis pe Ropey Felliner în Devonshire să-l supravegheze pe Blaize.

Bănuiesc că Plaize nu este expert în bijuterii. Probabil că a trimis marfa la Amsterdam pentru a

fi tăiată și a păstrat numai o brățară. A durat puțin pînă cînd prietenii lui bijutieri i-au spus că marfa este falsă. Atunci Blaize a fost dur cu Esme. Nu numai că a fost dur cu Esme dar i-a cerut o scrisoare lui Lancelot în care îi spunea că marfa este falsă. Lancelot știa de unde vine anonima. Mi-a arătat-o și pariez că ți-a arătat-o și ție.

Deci Gabby, spuse Callaghan, îmi dai mie bijuteriile și în ceea ce privește familia Vendayne, compania de asigurări și tot restul nu vei avea probleme.

Se opri în momentul în care începu să sune telefonul. Ventura ridică receptorul și vorbi. Peste o clipă se întoarse spre Callaghan și spuse :

— Un polițist, Walperton, vrea să vorbească cu tine.

— Da, spuse Callaghan, am aranjat să mă sune în caz că avea să mi se întîmple ceva aici.

Se duse la telefon, luă receptorul și spuse :

— Dumneata ești Walperton ?

La celălalt capăt al firului Wilkie spuse încet :

— În regulă, domnule Callaghan.

— Cred că totul este în regulă, spuse Callaghan. Sînt cu Ventura. Nu cred că va fi nevoie de acțiuni în justiție. Toată afacerea a ieșit cum trebuie. Mulțumesc foarte mult. Noapte bună, Walperton.

Închise. Gabby stătea în fața căminului cu o mînă pe policioară privind spre grătarul gol. Spuse :

— Bine, Slim. Știu cînd sînt înfrînt. Este prima dată în viața mea cînd sînt luat drept fraier. Nu de tine, spuse el, ci de nemernicul de Lancelot.

Fața i se înroși. Gabby era furios.

— Nu-ți face probleme Gabby. Am vorbit cu Lancelot astă-seară. Scoase coala de hîrtie din buzunarul de la piept. Are să fie bine, Gabby, dacă joci corect. Lancelot și maiorul Vendayne s-au în-

țeles să vîndă bijuteriile. Lancelot va primi 50.000 de lire. Callaghan îi rînji lui Gabby. Deci tot ce ai de făcut, spuse el, imediat după ce se face vînzarea este să te ții după Lancelot pentru banii pe care ți-i datorează.

Gabby rîse și zise :

— Frumos din partea ta, Slim, să-mi spui asta. Nu voi uita.

Callaghan spuse la fel de plăcut :

— Și eu cred că este frumos din partea mea Gabby, mai ales după ce Ropey a încercat să mă omoare în seara asta.

Gabby ridică din umeri.

— Ce contează un amănunt între prieteni ? spuse el. Nu s-a făcut așa că... După ce Lancelot îmi plătește voi avea grijă de tine, Slim.

Se duse la bufet și mai turnă două pahare. Spuse, ridicîndu-și paharul :

— În sănătatea ta, Slim. Ești al dracului de deștept.

Callaghan își termină paharul.

— Bine, spuse el. Și bijuteriile ?

Gabby rînji.

— Sînt aici, spuse el. Ți le aduc imediat.

Callaghan aprinse încă o țigară. Îl privea pe Gabby care desprindea un tablou și deschidea un seif în perete.

Callaghan stătea în ușa deschisă din capătul scărilor care duceau spre apartamentul lui Ventura. În mîna stîngă avea o valiză de-a lui Gabby. Era plină cu bijuteriile Vendayne.

Ventura spuse :

— Noapte bună, Slim. Se pare că o să fie bine pentru noi toți. Nu am decît o singură problemă.

— Îmi pare rău, Gabby, spuse Callaghan. Ce anume ? Pot să te ajut cu ceva ?

Gabby spuse :

— În legătură cu luatul banilor de la Lancelot. Mă mai poate păcăli dacă vrea. După ce primește cele 50.000 de lire nu trebuie să-mi plătească ce-mi datorează — banii pe care i-am pierdut în afacerea lui. Nu am făcut acțiune legală împotriva lui.

Callaghan spuse :

— Așteptam să te gîndești la asta, Gabby. Am o idee. Ai fost corect cu mine și vreau să fac ceva pentru tine. Callaghan zîmbi în întuneric. Stai acasă mîine seară, spuse el, după ce se închide clubul, după ora douăsprezece. Voi veni cu Lancelot. Oricum l-am adus unde am vrut. Îl voi face să semneze un document în care să admită că îți datorează niște bani și este de acord să ți-i plătească imediat ce se vor vinde bijuteriile. Ce crezi ?

— Minunat, spuse Gabby. Te aștept, Slim. Ești un tip bine. Voi avea grijă să nu pierzi nimic la afacerea asta.

— Mulțumesc, Gabby, spuse Callaghan.

Plecă prin întuneric. Ventura rămase în întuneric, în ușă, trăgînd din trabuc. Zîmbea. După o clipă închise ușa, urcă și trase o înghițitură zdravănă.

Callaghan ieși din lift și merse de-a lungul coridorului către apartamentul său. Aruncă pălăria pe masă, în camera de zi, puse valiza pe un scaun. Se duse în dormitor și făcu o comandă cerînd Margraud. Peste douăzeci de minute, se auzi la telefon vocea somnoroasă a lui Stevens.

— Bună, Stevens, spuse Callaghan. Îmi pare rău că te deranjez, dar este urgent. Roag-o pe domnișoara Vendayne să vină la telefon, te rog ?

Stevens spuse da.

Callaghan se întinse după sticla de whisky. Puse gîtul la gură și trase o înghițitură zdravănă. Apoi puse sticla la loc pe masă.

O auzi pe Audrey la telefon și spuse :

— Bună Audrey. Dormeai ?

Ea spuse :

— Nu, eram trează, mă gîndeam.

Callaghan întrebă :

— Porți halatul acela de mătase roșu cu picățele albe ?

Ea zise :

— Da, de ce ?

— Și ai părul legat cu funda aceea ? întrebă Callaghan.

— Părul îmi este legat cu funda aceea, spuse Audrey.

— Bine, spuse Callaghan. Doream să știu cu ce ești îmbrăcată. Ultima dată cînd te-am văzut purtai acel halat. Mi s-a părut că ești fermecătoare. Și ți-am spus-o. Îți aduc aminte ?

Ea spuse :

— Da, îmi aduc aminte. Vrei ceva ?

Callaghan zîmbi.

— Doream să-ți spun că totul este cum nu se poate mai bine. Cînd am vorbit cu tine chiar înainte de a pleca, cînd ți-am spus despre Esme și Blaize și tot restul, a fost ceva ce nu ți-am spus. Credeam că nu era bine să știi atunci, dar acum pot să-ți spun. Bijuteriile pe care Blaize le-a furat de la Margraud erau false — maiorul le înlocuise. A amanetat bijuteriile reale pentru 20.000 de lire pentru a plăti ipoteca.

O auzi ținîndu-și răsuflarea. Spuse :

— Dumnezeule...

— Este în regulă, spuse Callaghan. Am bijuteriile reale într-o valiză diplomat aici lîngă mine și

cred că nu mai trebuie să-ți faci griji cu poliția. Și nici Esme. Dacă din întîmplare cineva întreabă ce s-a întîmplat la întîlnirea ei cu Blazie, spune-i să le spună adevărul și numai adevărul. Înțelegi ?

— Înțeleg, spuse Audrey. Chiar o să fie bine ?

— Bineînțeles, spuse Callaghan. Continuă : Să schimbăm subiectul. Vreau să te întreb ceva. Îți amintești seara cînd ne-am întîlnit prima dată și mi-ai dat 300 de lire să nu iau cazul pentru că tu însăți bănuiai că Esme are o legătură cu furtul ? Îți amintești că ți-am oferit de băut în bărulețul acela de pe Conduit Street și nu ai băut ? Cred că atunci mi-ai spus că nu-ți plac detectivii particulari.

Ea spuse :

— Așa este, nu-mi plăceau.

Callaghan întrebă :

— Și acum se părere ai ?

Ea rîse. Era prima dată cînd o auzea rîzînd.

— Nu vreau să discut la telefon, spuse ea. Cînd vii la Margraud ?

Callaghan zîmbi.

— Probabli mîine noapte, spuse el, dacă ajung. Dacă nu, a doua zi.

— Bine, domnule Callaghan, spuse ea. Cînd sosești îți voi spune ce cred despre detectivii particulari.

— În regulă, spuse Callaghan. Ne-am înțeles.

Închise telefonul.

CAPITOLUL XV

NU POȚI PĂSTRA RESTUL

Inspectorul Walperton, ale cărui trăsături exprimau cea mai extremă și cea mai neîncrezătoare

surpriză se uita la Callaghan cu gura ușor deschisă. Un moment a fost incapabil să vorbească.

Sergentul Gridley, sosit nu de mult la Scotland Yard din Devonshire, se uita la ofițer cu o expresie de mai mare uimire decît a inspectorului.

Callaghan, învăluit într-un zîmbet amabil, se uita la amîndoi. Se uită la ceas și văzu că era opt.

Walperton spuse :

— Callaghan, te ascult dă la ora șase. După ce am citit scrisoarea dumitale de ieri m-am gîndit că îmi vei spune ceva, că îmi vei da niște informații care îmi vor permite să mă mișc în acest caz.

Oftă din greu.

— Se pare, continuă el, că informațiile dumitale arată faptul uimitor că poliția nu poate aresta pe nimeni în legătură cu furtul Vendayne, că singurul lucru care se poate face este să se claseze cazul.

Se ridică și se duse spre fereastră. Rămase o clipă privind afară. Apoi se întoarse și reveni la birou. Se așeză, luă un stilou și începu să lovească în sugativă.

— N-am văzut niciodată atîta impertinență în toată experiența mea de ofițer, continuă Walperton. Niciodată.

Se uită la Gridley. Gridley ridică din umeri. Ochii lui Walperton reveniră la Callaghan care își aprindea o țigară.

— Ascultă, Gridley, spuse Walperton. Vocea îi era sarcastică. Voi rezuma ce ne-a spus domnul Callaghan. Nu voi înfrumusețea rezumatul cu părerile mele. Voi prezenta numai faptele. După ce termin, vreau să-mi spui dacă mi se pare, dacă am luat-o razna sau dacă l-am înțeles greșit pe domnul Callaghan.

Aruncă stiloul pe birou.

— Mai întîi, continuă el. Să vedem faptele inițiale. La Margraud Manor se produce un furt Se fură bijuterii valoroase, moștenirea familiei Vendayne. Valorează cam 100.000 de lire și sînt asigurate pentru această sumă. Este chemată poliția locală și după puțin timp apărem noi pentru a ajuta și pentru a prelua cazul. Toate elementele furtului indică faptul că a fost o afacere din interior.

Maiorul Vendayne, proprietarul pe timpul vieții al bijuteriilor, nu prezintă nici o cerere companiei de asigurări pentru motive cunoscute numai de el. Cererea este făcută de avocatul lui, Layne, care o face la insistențele lui Lancelot Vendayne, căruia îi vor reveni bijuteriile după moartea maiorului Vendayne.

Walperton vorbea și se uita la Callaghan.

— Ești de acord cu toate astea pînă acum ? întrebă el.

Callaghan încuviință. Zîmbea plăcut.

— Foarte bine, Walperton, murmură el.

Walperton continuă :

— Apoi, cînd apare cererea companiei de asigurări nu plătește. Îi înțeleg. Astfel domnul Lancelot Vendayne insistă să se aducă un detectiv particular pentru a le dovedi celor de la asigurări că familia face tot ce poate pentru a descoperi unde sînt bijuteriile.

Domnul Callaghan începe să investigheze și trebuie să recunosc, sarcasmul începu să dispară din vocea lui Walperton, că descoperă mult mai mult decît noi. Mai întîi descoperă că bijuteriile furate nu erau cele reale ci imitații, furnizate de Gabriel Ventura care le-a preluat pe cele reale ca garanție pentru un împrumut temporar de 20.000 de lire făcut maiorului.

Domnul Callaghan ne informează că acțiunea maiorului nu are nimic ilegal. Arată că testamentul inițial spune că bijuteriile trebuie ținute într-un loc sigur. Spune că faptul că maiorul le-a dat ca garanție lui Ventura pentru un împrumut nu încalcă regula inițială. Deoarece, spune domnul Callaghan, Ventura ține bijuteriile într-un seif ca agent al maiorului și promptitudinea cu care le-a înmînat la cerere a fost dovedită față de domnul Callaghan.

Walperton oftă iar și continuă :

— Domnul Callaghan spune că cererea prezentată firmei de asigurări nu a fost ilegală. Spune că cererea a fost făcută de Layne, avocatul familiei Vendayne, la instigarea lui Lancelot Vendayne. Spune că la vremea respectivă amîndoi credeau că s-au furat bijuteriile reale. Spune că nu au avut nici un motiv ilegal deoarece în momentul în care l-a informat pe Layne că bijuteriile erau false, Layne a retras imediat cererea.

Walperton respiră adînc. Fața lui Gridley arăta o mare și nefericită înțelegere pentru superiorul lui.

Inspectorul continuă :

— Ajungem și la furtul în sine. Domnul Callaghan admite că furtul a fost o înțelegere între Blaize, acum mort, și domnișoara Esme Vendayne, care era soția lui și pe care de un timp o șantaja pentru a-i furniza bani și în cele din urmă, pentru a-l ajuta să fure.

Domnișoara Esme Vendayne i-a dat lui Blaize combinația seifului și l-a lăsat pe Blaize în casă în noaptea furtului. Dar domnul Callaghan ne spune că împotriva acestor persoane nu se poate face nimic deoarece (a) Blaize este mort și (b) domnișoara Esme Vendayne este nevinovată pentru că în momentul în care i-a dat lui Blaize combinația

și i-a dat drumul în casă știa că bijuteriile sînt false și deci fără valoare și știa că bijuteriile reale sînt la loc sigur. Motivul pentru care a acceptat să colaboreze cu Blaize a fost că ajunsese să prefere să fie condamnat pentru a putea scăpa de el o dată pentru totdeauna.

Lui Gridley îi scăpă un oftat. Părea un geamăt de disperare.

Walperton spuse :

— Și acum, Ventura. Domnul Callaghan ne spune că nu-l putem aresta pe Ventura pentru că nu a făcut nimic ilegal. Callaghan spune că i-a dat 20.000 de lire maiorului și a fost de acord să păstreze bijuteriile ca garanție și după cum am spus le-a înapoiat la cerere.

Walperton răpăia cu degetele în masă. Fața îi era purpurie.

— Dumnezeule, spuse el. Ce porcărie ! Nenorocirea este că îl cred pe Callaghan. Nu cred că putem acuza pe nimeni. Cred că, de la primul la ultimul, toți cei implicați în acest caz și-au făcut jocul și și-au bătut joc de poliția locală și de Scotland Yard.

Făcu o pauză să-și tragă sufletul.

— La dracu, spuse el cu amărăciune. Nu avem decît un singur om pe care am fi putut să-l acuzăm și este mort. A trebuit să cadă pe stînci și să moară. Walperton aproape se înecă de furie. Poate că este un noroc că este mort. Dacă l-am fi prins poate că ar fi știut și el că bijuteriile sînt false și le-a furat doar ca să se amuze.

Callaghan făcu un rotocol de fum. Spuse :

— Îmi pare rău Walperton. Din punctul tău de vedere cazul a fost un șir de probleme pentru nimic. Totuși... să revenim la aspectele care contează...

Walperton ciuli urechile.

— Este cave care contează ? întrebă el. Uimitor. Mijii ochii. Îi aruncă o privire scurtă lui Callaghan. Spuse : Callaghan cred că ai un as în mînecă. Domnul Gringall spunea...

— Întotdeauna am un as în mînecă, spuse Callaghan rînjind. De ce nu ?

Se ridică.

— Ascultă, Walperton, spuse el. Ţi-am spus că dacă pot să fac ceva pentru dumneata fac. Ai fost cinstit cu mine. Ai admis că nu există acuzaţii ale poliţiei împotriva clientului meu, maiorul Vendayne sau împotriva unui membru al familiei Vendayne. Ai admis, nu ?

Walperton spuse :

— Să zicem că da. Bine, de dragul discuţiei, da.

Callaghan se duse la biroul lui Walperton. Se uită la ofiţerul de poliţie. Zîmbea amabil.

— Îţi voi da un caz al naibii de bun, Walperton. spuse el. Dar trebuie să faci ceva pentru mine, mai întîi...

— Ce ? întrebă Walperton. Ce trebuie să fac ? Avea suspiciuni în voce.

— Mai nimic, spuse Callaghan. Dar am o întîlnire în seara asta. Vreau să vorbesc cu tine înainte de a mă duce. Vino să mă iei de la biroul meu din Berkeley Street la unsprezece treizeci. Îţi promit o seară interesantă .

Un moment Walperton nu spuse nimic. Se gîndea la Gringall şi îşi amintea ce spusese Gringall despre Callaghan.

— Bine, spuse el. Ce am de pierdut ? Te iau de la birou la unsprezece treizeci. Dar ţine minte...

Callaghan spuse :

— Fără probleme, Walperton. Vino la unsprezece treizeci şi îmi voi ţine promisiunea. Îţi voi da cazul Vendayne pe tavă.

Îl salută pe Gridley şi plecă.

Callaghan îşi aprinse o ţigară, se răsturnă cu scaunul pe spate şi îşi puse picioarele pe birou. Apoi îşi luă picioarele de pe birou şi se uită la ceas.

Era unsprezece douăzeci şi cinci.

Ridică receptorul şi îl sună pe Wilkie, portarul. Spuse :

— Îl aştept pe domnul Walperton. Cînd vine, adu-l la mine în birou, du-l în cameră şi serveşte-l cu o ţigară. Vin şi eu imediat.

Ieşi din birou, urcă în apartament. Se duse în dormitor şi deschise dulapul. Luă o pălărie mare de fetru gri.

În interiorul pălăriei, fixat pe o bază de piele sub pliul pălăriei era un arc de oţel. Callaghan se duse la dulap şi scoase un automat calibru 22. Puse automatul în arcul din interiorul pălăriei şi puse pălăria pe cap. Patul pistolului se sprijiniea pe cap.

Se duse la dulapul din colţ şi scoase o sticlă proaspătă de whisky canadian. Scoase dopul, puse sticla la gură şi bău.

Coborî în birou. Walperton stătea la birou şi fuma. Spuse :

— Trebuie să recunosc că sînt curios. Îi rînji lui Callaghan.

— Trebuie să recunosc că ai dreptul la o mulţime de explicaţii. Dar nu acum.

Trase din ţigară.

— Înţeleg că ai vorbit serios mai devreme, că din punctul de vedere al poliţiei nu este vizat nici un membru al familiei Vendayne ?

— Ceea ce îți spun este oficial, spuse Walperton. Am vorbit cu șeful meu. Este de acord. Dar trebuie să spun ceva.

Callaghan spuse :

— Te rog, nu. Știu ce vrei să spui. Lasă acum.

Se ridică și se sprijini pe policioară, uitîndu-se la Walperton.

— Gabby Ventura mă așteaptă să mă duc la el cu Lancelot Vendayne. Lancelot îi datorează bani lui Gabby. Gabby crede că din moment ce bijuteriile Vendayne sînt legal de vînzare Lancelot va avea niște bani. Vrea să fie sigur că va pune mîna pe ei.

Walperton spuse :

— Credeam că Lancelot este clinetul tău ?

— Ai crezut o mulțime de lucruri care au fost departe de adevăr, spuse Callaghan. Să mergem.

Walperton se ridică.

— Ești un tip al naibii de ciudat, Callaghan. Dar sper că știi ce faci.

Callaghan se duse către ușă.

— Bineînțeles, spuse el.

Era trecut de douăsprezece. Callaghan și Walperton erau la intrarea din spatele Clubului Ventura. Callaghan scoase un șperaclu. Walperton ridică sprîncenele.

— Deci intrăm astfel ? Ilegal ? spuse el.

Callaghan începu să lucreze la ușă, fîțîind șperaclul pînă cînd ușa se deschise.

— Nu-ți face probleme, spuse el.

Deschise ușa.

Urcară scările cu Callaghan în frunte. Mergeau foarte încet. Sus, Callaghan împinse ușa și intră în camera de zi a lui Gabby.

Ventura stătea la birou. Se roti și spuse rînjind :

— Cum dracu ai intrat, Slim ? Așteptam să mă suni.

Callaghan spuse :

— Am avut o cheie. Ți-l prezint pe inspectorul Walperton, Gabby. A vrut să stea de vorbă cu tine. Îl interesează unele aspecte ale cazului Vendayne. Dar... nu-ți face probleme. În ceea ce privește furtul totul este în ordine, dar mai sînt unele nelămuriri. De aceea a venit cu mine. M-am gîndit că Lancelot poate să aștepte.

Ventura se ridică.

— Sigur, spuse el. Mă bucur să pot ajuta pe oricine oricînd.

Se duse la dulap și scoase whisky, sifon și pahare.

Amestecă băuturile. Callaghan și Walperton se așezară de o parte a mesei. Ventura, cu paharul în mînă stătea în fața căminului.

Walperton își puse pălăria pe masă. Callaghan o ținu pe genunchi.

Ventura bău, puse paharul pe policioara din spatele lui și spuse vesel :

— Deci... cu ce vă pot ajuta, domnule Walperton ?

Era calm, exuberant.

Callaghan spuse :

— Vorbesc eu, Gabby. Se opri un moment și continuă. Să revenim la fapte. Situația este cam dificilă. Vezi, domnul Walperton nu este mulțumit de un aspect al cazului Vendayne. Nu este mulțumit de Blaize.

Ventura se uită la Callaghan. Ochii îi erau strălucitori și inteligenți. Walperton, cu mîinile încleștate pe genunchi, îl urmărea pe Callaghan.

Ventura spuse :

— Da, ce-i cu Blaize ?

Callaghan continuă pe un ton normal.

— Nenorocirea este că s-a întîmplat un lucru serios. Chiar în momentul în care credeam că am rezolvat totul, chiar în momentul în care credeam că s-a rezolvat cazul Vendayne și toată lumea își va vedea de treabă. Este ca dracu...

Ventura spuse nerăbdător :

— Ei bine... ce este ?

Callaghan spuse încet :

— Fii calm, Gabby. Așa nu ajungi nicăieri.

Își scoase port țigaretul și aprinse o țigare. Îi trebui mult timp s-o aprindă.

Walperton stătea nemișcat. Se gîndea : „Dumnezeule... Mă întreb ?“

Callaghan spuse :

— Domnul Walperton nu este mulțumit cu explicația morții lui Blaize. Crede că Blaize a fost ucis. Nu crede că Blaize a căzut de pe stînci. Crede că cineva l-a împins.

Ventura zîmbea. Din buzunarul vestei scoase un trabuc. Mușcă vîrful și îl aprinse cu o brichetă de aur.

— Da... dacă mă întrebați pe mine, cred că are dreptate. Esme Vendayne nu l-a plăcut foarte mult, nu ? Cînd s-a întîlnit cu el...

Se uită la Walperton și Callaghan. Ridică din umeri elocvent.

Callaghan spuse :

— De unde știi că Blaize s-a întîlnit cu Esme Vendayne în seara aceea ? De unde știi ? Numai un singur om ți-ar fi putut spune, Blaize !

Lui Ventura îi căzu falca. Avea gura deschisă. Walperton își ținea respirația.

Callaghan continuă :

— Nu mai minți Gabby. Știi al dracului de bine că tu l-ai ucis pe Blaize. Iată un caz clar.

Ventura rîse. Era un rîs ciudat și spuse :

— Crezi că ești al naibi de deștept, nu, Callaghan ? Ia spune... cum, cînd și unde l-am ucis pe Blaize. Ești nebun, mai las-o cu băutura sau du-te la doctor.

Callaghan spuse :

— În seara în care Esme Vendayne s-a dus la întîlnirea cu Blaize știam tot. Telefonul fusese supravegheat de Clarissa, sora lui Esme. După ce Esme s-a dus la întîlnirea cu Blaize l-am trimis pe Nikolls la Yard Arm. Apoi m-am dus după Esme.

Cînd am văzut-o se întîlnise cu Blaize. Încercase să fugă de el cu brățara falsă pe care o adusese ca să-i dovedească că își bătuse joc de el. Alerga pe marginea dinspre dealuri a prăpastiei și el venea după ea. El a căzut și a continuat să alerge, dar i-a scăpat brățara. A încercat să o găsească dar nu a reușit.

Am trimis-o acasă. M-am întîlnit cu Nikolls, care fusese la Yard Arm. Vorbise cu Wallers care cumpărase casa de la Blaize. Wallers i-a spus că se va întoarce să vadă dacă nu a primit scrisori. Wallers îți spusese și ție asta. Nikolls a găsit o mașină parcată lîngă căsuță. Era mașina ta. Înăuntru era permisul tău de conducere. Îl așteptai pe Blaize prin apropiere să se întoarcă.

După ce am voribt cu Nikolls l-am trimis să caute brățara. Am vorbit cu Esme și apoi m-am dus și eu. Am coborît și am găsit trupul lui Blaize la două sute de metri de locul unde ar fi trebuit să fie.

Trupul lui Blaize ar fi trebuit să fie la baza pantei. Și brățara ar fi trebuit să fie undeva pe sus, la marginea prăpastiei. Nu era. Era în buzunarul lui Blaize.

Am înțeles imediat. Cînd Blaize a căzut a zăcut acolo o clipă și apoi a urcat. Esme dispăruse. Blaize a căutat și a găsit brățara pe care a pus-o în buzunar. Apoi și-a luat mașina pe care o parcase în apropiere și s-a dus la Yard Arm. Se întorsese după corespondență.

Tu îl așeptai. L-ai oprit înainte de a ajunge la căsuță. Cred că l-ai interesat pe Blaize. Probabil că mai întîi i-ai oferit bani să-și țină gura despre faptul că bijuteriile sînt false, dar Blaize n-a vrut. Voia să spună tot ca să se răzbune pe Esme.

Nu îți convenea, nu, Gabby ? Voiai să păstrezi bijuteriile Vendayne și dacă Blaize spunea public că bijuteriile sînt false, atunci jocul era gata pentru tine. Maiorul trebuia să spună adevărul despre înțelegerea cu tine și trebuia să predai bijuteriile.

Blaize s-a dat pe mîna ta. Ți-a spus despre cearta cu Esme, ți-a spus că a căzut în prăpastie și că a ieșit. Deci era ușor, nu, Gabby ? L-ai lovit pe Blaize în cap și l-ai ametit. L-ai dus cu mașina cît mai aproape de prăpastie și l-ai aruncat, din păcate nu unde trebuia. Și, din nefericire pentru tine nu îți spusese nimic de brățară. Nu știai că o avea în buzunar.

Și te-ai trădat cînd ai spus că Blaize și Esme s-au certat, că se întîlnise cu ea, cînd singura persoană care ar fi putut să-ți spună era Blaize.

Este păcat, Gabby, spuse Callaghan. Te-ai grăbit să-mi dai bijuteriile Vendayne pentru că voiai să-ți salvezi pielea. Știai că voi face orice să nu-i amestec pe membrii familiei Vendayne în asta. Credeai că numai Wallrs te-a văzut în Devonshire și că nu te va implica în moartea lui Blaize. De ce ar face-o ? În clipa în care îmi vei returna bijuteriile vei ieși din caz. Nimeni nu te va mai deranja. Ce spui Gabby ?

Ventura spuse :

— Foarte frumos... Într-adevăr foarte frumos... Dar ai greșit. Să-ți arăt ceva...

Se duse spre birou și trase capacul. Se întoarse brusc. Walperton văzu automatul din mîna lui și înțepeni.

Ventura spuse :

— Mai am o șansă. Poate că pot s-o șterg prin camuflaj. Pot să încerc. Dar întîi am să te aranjez domnule Callaghan. Am să...

— Pe dracu, spuse Callaghan.

Trase prin pălăria de pe genunchi.

Ventura se uită surprins. Automatul îi scăpă din mînă. Se prăbuși în genunchi pe podea.

Walperton spuse :

— Bună treabă, Callaghan... Nu mi-a plăcut. Ești un ticălos.

Se duse la telefon.

Callaghan îngenunchie lîngă Ventura. Îi sîngera gura.

Callaghan spuse :

— Este mai bine așa Gabby. Este mai bine decît o cădere de sus.

Ventura spuse răgușit :

— Nemernicule...

Capul i se răsuci și muri.

Walperton spuse :

— Whitehall 1212 ? Da. Sînt Walperton. Trimiteți o salvare în spatele clubului Ventura. Da... bine... repede.

Închise telefonul.

Callaghan spuse :

— Deci, Walperton. Ți-am promis cazul Vendayne pe o tavă. Sper că îți place.

Walperton spuse :

— Dumnezeule, ești o minune.

Se așeză și scoase un pachet de țigări. Îi dădu una lui Callaghan. Spuse zîmbind :

— Gringall mi-a spus deviza ta : „O rezolv cumva și cui dracu îi pasă cum !“

Începu să rîdă.

— Mie îmi spui, zise el.

Effie Thompson îl privi repede pe Callaghan cînd acesta intră în birou. Purta un costum albastru cu dungi albe subțiri, o cămașă de mătase albastru deschis și o cravată bleumarin. Pantofii lui maro închis străluceau.

Ea spuse :

— Bună-dimineața, domnule Callaghan. Am văzut ziarele de dimineață. Sînteți un erou.

— Mulțumesc Effie, spuse Callaghan. Cîtă vreme nu sînt ca eroul din cartea pe care o citeai...

Intră în birou.

Prin ușa deschisă Effie Thompson văzu un hamal ducînd cîte o valiză de-a lui Callaghan în fecare mînă. Oftă adînc.

Callaghan ieși din birou și spuse :

— Effie, plec în Devonshire. Voi lipsi probabil două-trei săptămîni. Ținem legătura. Nikolls se întoarce mîine. Preia el problemele.

— Bine, domnule Callaghan, spuse Effie.

Callaghan continuă :

— Te rog sun-o pe domnișoara Audrey Vendayne la Margraud. Spune-i că am plecat și că nu telefonez personal pentru a economisi timp.

Spune-i că sper să ajung pe la trei după-amiază.

Își puse pălăria și se îndreptă către ușă. Aproape ieșise cînd ea zise :

— Domnule Callaghan cînd am spus că sînteți un erou nu am vrut să spun că sînteți ca eroul din

cartea pe care o citeam — cel care a lăsat-o pe fată în avion în timp ce s-a dus după ajutor .

Callaghan rînji.

— Mă bucur, spuse el.

Ea continuă :

— Am un mesaj pentru dvs. Domnișoara Audrey Vendayne a telefonat pe la ora nouă. Mi-a dat instrucțiuni precise să nu fiți deranjat. Mi-a spus să vă spun că a primit o telegramă trimisă de la Kingsbridge de dvs. Trebiue să vă spun că ea și familia ei vă sînt recunoscători și abia așteaptă să vă mulțumească personal. Restul mesajului este cam critic, domnule Callaghan. A spus că atunci cînd veți vedea va putea continua conversația pe care a avut-o cu dvs în căsuța de vară.

Închise notesul cu un pocnet.

— Mulțumesc, Effie, spuse Callaghan. Mesajul nu este critic. Telefonează-i domnișoarei Vendayne și spune-i că sînt pe drum.

Effie Thompson se uită înțepată la Callaghan.

— Sper să aveți vreme bună, domnule Callaghan, spuse ea.

SFÎRȘIT

Tiparul executat sub comanda nr. 715 la societatea comercială „Romcart“ S.A. BUCUREȘTI